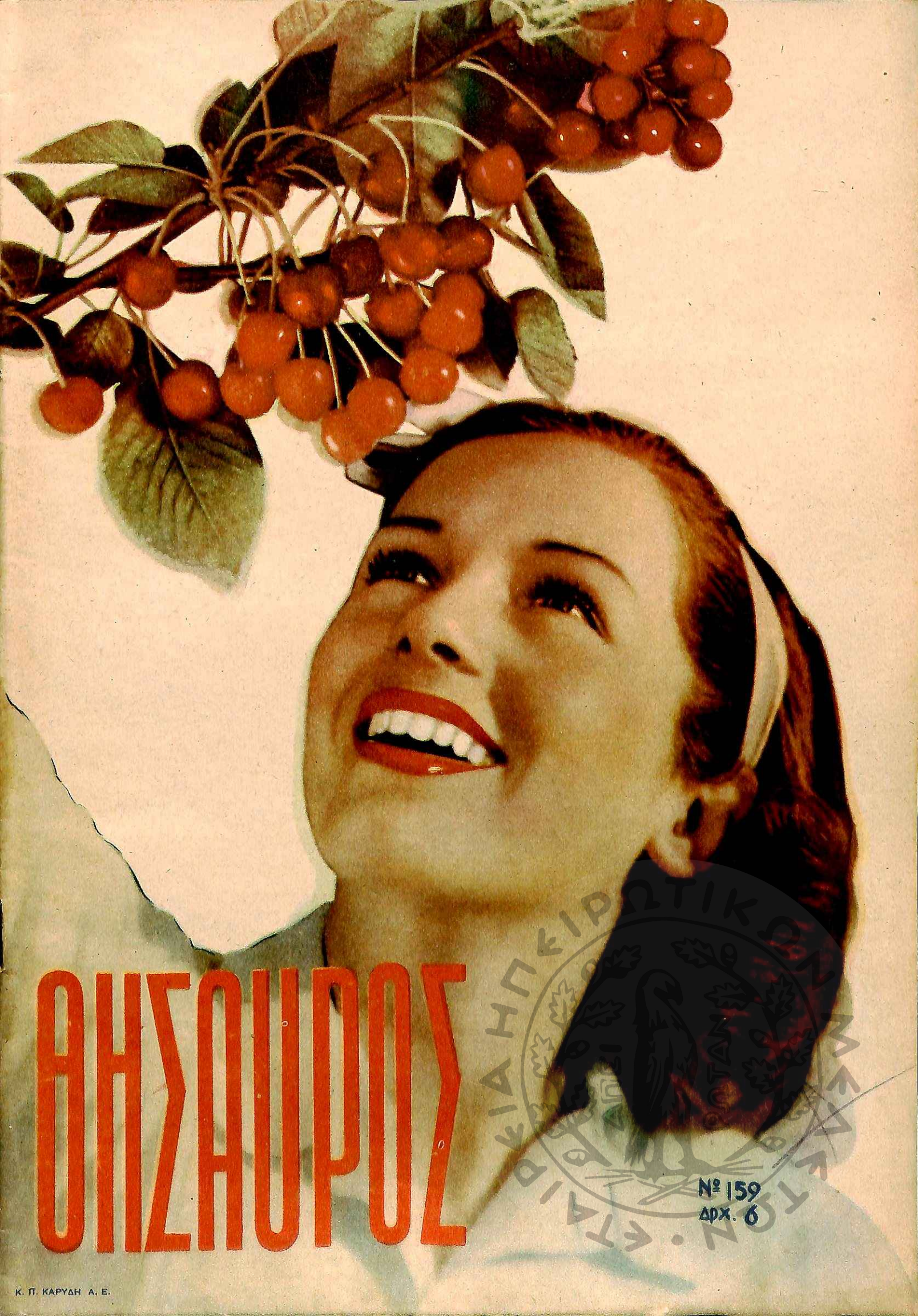
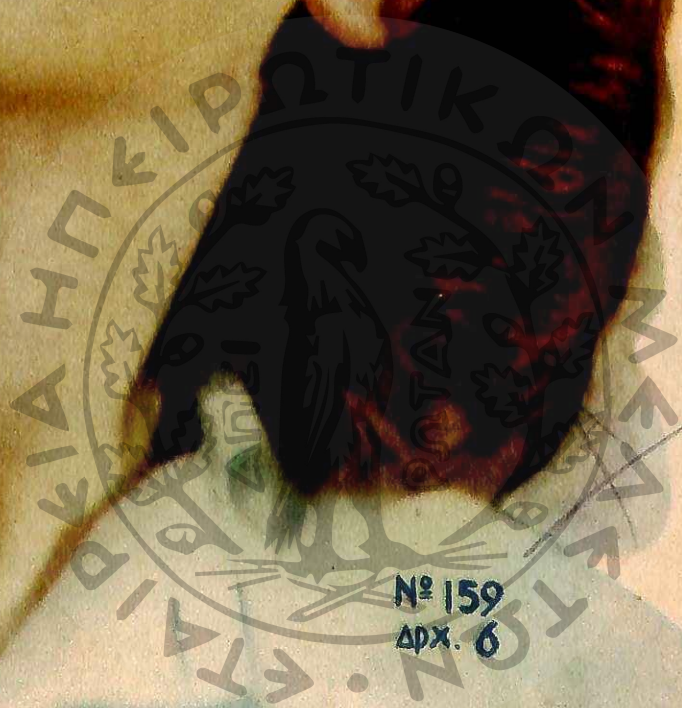

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 159
ΑΡΧ. 6

Γκεορκ "Εβερς

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Κατά διασποράν

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΜΕΝΟΥ)

Στο λιμάνι της Σαΐας, στην αρχαία Αίγυπτο, το πλήθος συνωστίζονταν για να δει τον χιζή τους Πέρσας, εγγενείς, που έρχονταν να παραλαβούν την Ταχό, την Αιγυπτία θα αλληλούσια, η οποία προκειμένου να παρηγορηθεί με τον Καμύση, τον βασιλιά της Περσίας. Μεταξύ των απαστολμένων της Περσίας, κά- νει ιδιαίτερη εντύπωση ο νεώρος Σμέρδης, αδελφός του βασιλέως Καμύση. "Η όμως φιά του τραβάει όλες τις ματιές

Οι Πέρσες πηγαίνουν σ' αυτόν, όπου τους υποδέχονται ο βασιλιάς της Αιγύπτου "Αμασις με τη βασίλισσα Λαδίκη, ο διάδοχος Ψαμμίτιχος και οι δύο βασίλισσες Ταχό και Νίτητις. Με τους Πέρσας πρόεδρος είναι και ο Κροΐσος, άλλος βασιλιάς της Λυδίας, ο γιός του Γύγης, ο εγγονός του Σμέρδης Δαρείος και ο φίλος τους Ζάμυρος.

Ο Σμέρδης κάνει ζωντανή εντύπωση στη Νίτητις, και ο πατέρας της "Αμασις τον περ- αίνει και το λείπει ότι αυτή ομοιότητα δεν πρόκειται να σπαράξει στην Περσία.

Όταν μένουν μόνοι οι δύο βασίλισσες, η Ταχό λέει στην αδελφή της ότι είναι δυστο- χής επειδή πρόκειται να φύγει από την πα- τρίδα της, ενώ η Νίτητις εξομολογείται ότι αγάπησε από την πρώτη στιγμή τον Σμέρδη. Την άλλη μέρα ο διάδοχος Ψαμμίτιχος λέει στον πατέρα του, ότι είναι επικίνδυνο αυτό που κάνει, δηλαδή να στείλει την Ταχό που δεν είναι αληθινή του κόρη, να γίνει βασί- λισσα της Περσίας, και ν' ανακηρυχθεί έτσι τον πανηγύριο Καμύση. Το πρόβλημα αυτό εί- ναι άκρως πικρό, επειδή το μυστικό το ξέρει ο Φάνης, ένας "Ελληνας δούλος, που τον εξόρισαν ακριβώς τώρα από την Αίγυπτο για κάποια κοίτη στην Αφρική, και είναι εχθρός του Ψαμμίτιχου και των Ι- αρέων. "Ο Ψαμμίτιχος καταρρέει και πεί- θει τον πατέρα του να του δώσει την άδεια να συλλάβει τον Φάνη πριν φύγει από την Αίγυπτο και να τον κηρύξει έτσι βέλει

Στο μεταξύ ο νεώρος Πέρσης διασκεδάζει με τις Αιγυπτίαις βασίλισσες ποικίλους κρι- κούς. "Η Ταχό ορκίζεται στην Νίτητις, ο- ταν γίνει βασίλισσα της Περσίας, να φρον- τιστεί να πάρει αυτή τον Σμέρδη. Οι Πέρσες κάνουν μια εκδρομή στις Θυραμί- δες. "Εκεί, κάποιος τους λέει κρυφά ότι στρατιώτες του Ψαμμίτιχου πηγαίνουν στην έπαυλη της "Ελληνίδος Ροδόπης, στη Ναύ- κρατο, κάποιον να συλλάβουν. "Ο Γύγης φο- βείται ότι πρόκειται για τον πατέρα του, που βρίσκεται ακριβώς σ' αυτή Ροδόπη και φο- βείται να καλέσει.

Βρίσκει την Ροδόπη και τους συνδαιτημένους της και εξαπλώνει ότι οι στρατιώτες του Ψαμμίτιχου ενδραύουν για να συλλάβουν τον "Ελληνα Φάνη, πρώην αρχηγό των σωματο- φυλάκων και τώρα εξόριστον εχθρό βασιλιά του διαδόχου Ψαμμίτιχου. "Ο Γύγης κατό- θηκε και σάβει τον Φάνη, και τον βοηθεί να δραπέτευει.

Γάλλο πλοίο, ενώ η Σαφώ, η νεαρή έγγονή της Ροδόπης, βρίσκεται στον κήπο της, ηγα- λει ο Σμέρδης, την βλέπει, και πλέκονται αμέσως ένα τρυφερό ειδύλλιο.

Ο βασιλιάς της Αιγύπτου "Αμασις συζητεί με τον γιό του Ψαμμίτιχο για την δραπέτευση. "Ο Ψαμμίτιχος καθιστά προσεκτικό τον πατέ- ρα του, ότι ο Φάνης είναι εχθρός πολύ ε- πικίνδυνος, επειδή γνωρίζει το μεγάλο μυσ- τικό του βασιλιά, δηλαδή ότι η Ταχό δεν εί-

νε κόρη του "Αμασις, αλλά του εκθρονισθέν- τος βασιλιά "Απρία, ο οποίος εγγονός προ- σδελή για τον Καμύση όταν μάθι ότι τον ηγάπησε και το έστειλε για σύμφων την βετή κόρη του "Απρία, αντί της πραγματικής. Το μυστικό αυτό δεν το ξέρουν οι δύο βασι- λισσές. "Εκτός από τον Φάνη, το γνωρίζει και ο Μεδών, γιος της βασίλισσας Ταχό, που βρίσκεται σ' αυτήν εξορία στην Περσία.)

3ον

— Γιατί; Μήπως έχει λόγους να είναι εύχα- ριστημένος από σένα; Θα φοβήθη μή σε ελα- ψει;

— "Οχι, αλλά θα το συλλογισθώ πως μπο- ρεί να ελαφρύνει την πατρίδα του. Άλλωστε είναι τόσο ήλιος να μην αντιλαμβάνε- νεται πως αν κέρη αυτή την πράξη, δεν θα προσδώσει μόνον τον θάνατόν του, αλλά θα κα- ταστρέψει και την πατρίδα του.

— Βέβαια, επειδή στην Περσία θεωρείται το ψέμα ως το πιο θανάσιμο αμάρτημα και πα- ριφρονούν τους ψεύτες όσο ποτένα άλλου.

— "Ο Μεδών, όμως, δεν θα με προσδώσει, είπε κα- λώς ο "Αμασις, κοιτώντας ανεπαίσθητα.

— Και σ' αυτό, πατέρα, έχω σίγουρα, φαριμα- κεί ο Ψαμμίτιχος, δεν διαστρέφει να διακινδύ- νευσης την πατρίδα σου χάριν της άποικιας σου ευτυχίας; Για να μη στείλεις στην Περσία την αγαπημένη σου Νίτητι, λέει σ' αυτόν, ένας φερόμενος ψέμα, που αν ανάκαμψι — και κάποτε θα ανακάμψι — το ξέρεις πως θα σημειώ- ρησι και πόλεμο με τους Ισχυρούς Πέρσας.

— Ποτέ δεν θα το μόνον ο Κροΐσος αν δεν του το μαρτυρήσει εσείς, είπε ο "Αμασις κι' η φωνή του μ' έλα τον το υπέρβαλο ύψος ήταν παρακλιτική.

— Αυτό εξαρτάται από σένα, πατέρα, να μάς πείσεις να κρατήσουμε το μυστικό σου.

— Και τι ανταλλάγματα ζητάς; Έχωμε ο "Αμασις σκοτεινός.

— Να ζητήσω από τον Καμύση να τιμη- ρήσει τον Γύγης, αποκρίθηκε γρήγορα ο δια- δόχος, και να μου αφήσει απόλυτη ελευθερία να καταδιώκω τον Φάνη, όπως θέλω.

— Αυτό είναι δαί.

— Να ορκισθώ, να θα αναπαύωμαι στους "Ελληνες να χιζούν τον σπιν στην Αίγυπτο.

— "Επείτα να περιμένω αυτές τις αναπαύ- σεις, έχωμε ο σκακιστής ουσιαστικός. Δέχου, αλλά δέξαι κι' εγώ τον όρκον σου. Πρώτα, πρώτα θα μου επιτρέψις η επιστολή προς τον πατέρα του Μεδών, και δεύτερον, όπως σου είπα κι' εγώ, δέξαι, δέξαι τον Φάνη, τον "Ελλη- νίδα Ροδόπη.

— Σ' αυτόν, είπε ο Ψαμμίτιχος κι' έφυγε μ' ένα θρηνητικό χαμόγελο στα λεπτά χλω- μά του χείλι.

— Έπαινε και' εσέ, όταν από της Μηδ, να ανακηρυχθεί στον αρχιερέα την επιστολή του. "Αλλά εκεί, με μεγάλη του εκπλήξη, όρμηκε τον αρχιερέα να μην στα μισήματα των άστρον τον Δαίο, τον εγγονό του βασιλέως της Περ- σίας.

Όταν απομακρύνθηκε ο λίγο ο ξένος πρι- νκίπ, ούτως ο διάδοχος της Αιγύπτου τον αρ- χιερέα:

— Γιατί αποκαλύπτεις σε ξένο σ' αυτά τα μυσ- τικά;

— "Επειδή, αποκρίθηκε ο Πηδύππος, ο α- στερειότερος του Δαίο, μου αποκάλυπτε ότι θα γίνει βασιλιάς τριτοός. Το άστρον του λαμπε- ρεκάτο φορές πάλι από τα άστρα του Καμ- βού και του Μεδών.

— "Εσύ, που διαβάζεις τ' άστρα, ρώτησε ο διάδοχος ο Ψαμμίτιχος, μπορείς να μου πεις γιατί ο πατέρας μου ανέβηκε την Ταχό σαν κακί του; Γιατί δεν την αφήσει να πεθάνει, αφού ήταν κόρη του εγγονού του;

— Την εποχή εκείνη, η Λαδίκη, η βασίλισσα έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι που πέθανε λίγες ώρες μετά την γέννησή του. Την ίδια α- κριβώς ώρα γεννήθηκε η Ταχό. Δεν θέλησε ο "Αμασις να δώσει τα γένη του στο αλμα του αλφειο παιδιού. "Αλλά, αν την άφηνε την Ταχό να μεγαλώσει με την ίδια ότι είναι κόρη του "Απρία, εκπρόσωπος μιά μέρα να έλθει αξιώ- σεις η κοπέλα για τον θάνατο του πατέρα της, που τον έφτασε ο "Αμασις. "Εγώ έτσι, παρ' ου- σιάζοντας την για δική του, την καθιστούσε ενοχλήσει ακίνδυνη. Και τώρα, που αναγκάστη- κε να αγοράσει τη φίλη της Περσίας με μιά θυσία, πρότιμος δέχεται να θυσιάσει στην ξένη κόρη παρ' ότι δική του.

Λίαν προσεχώς

ένα δραματικό

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

«Δύο μητέρες»

υπό ΖΑΝ ΑΝΑ

— "Τίως όμως η θυσία του μείνει ανώφελη, ψιθύρισε ανάμεσα από τα δόντια του απει- λητικά ο Ψαμμίτιχος.

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΕΣ

Τρεις ημέρες πριν φύγουν οι ξένοι από την Αίγυπτο, η Ροδόπη έκάλεσε σε ομπόσιο τους περισσότερους από την περσική προέδεια. "Η γρήγα Μελίττα, που είχε αντιληφθεί την άγνοια του Σμέρδη και της Σαφώ, και είχε εξα- σεί τις τυχές της όταν έλαβε ένα όμοιο από τον Πέρση πρίγκιπα, έφροντισε να δια- κολύνη τους ξένους με τον αμνηστισμό. "Όταν το γλέντι ήταν στο κορύφωμά, ένευσε του Σμέρδη και τον ζήτησε στον κήπο, ο- πού η Σαφώ τον περιμένει ανάμεσα στις τρι- ανταφυλλίες.

— "Η κοπέλα φορούσε ένα γαλάζιο ανάλαφρο φορεμάκι, και στα κατάντα της, μαλλιά είχε πλέξει γαλάζια λουλούδια. Κανείς γυροφόρος δεν θα μπορούσε να φανταστεί πού διαφέρει από της ανώτερης. Σ' α μάγουλά της το αίμα άνε- θοκατέβαινε και τα μάτια της ήταν χαμφλάνων γερόπληκα, τότε σηκώθηκαν άσπραφτερα σαν α- στρα.

— "Ο Σμέρδης την έσφιξε στην αγκαλιά του. "Από την ημέρα που της πήρε το εριανόφυλλο, είχαν συναντήσει κάποιους φορές με χιποκά- ρο, πάντα από την προσοχή της Μελίττας. Σήμερα όμως ένιωσαν πού μεγάλη συγκίνησι, έπειτα έγγυον η στιγμή του χωρισμού.

— "Αγάπη μου! ψιθύρισε ο Σμέρδης.

— Μόνον τρεις μέρες ακόμα θα σ' έχω κοντά μου, αναστέναξε η κοπέλα. Μου φα- νεται σαν να σ' έχω γνωρίσει και να σ' αγαπώ αιώνας.

— Κι' εγώ το ίδιο αισθάνομαι. Πώς θα πε- ράσει ο χρόνος τού χωρισμού μας!

— Θα με θυμάσαι; ψιθύρισε η Σαφώ και τα δάκρυα έσπασαν τα μάτια της.

— Γιατί; μου κοπέλα! Μπορεί κανείς να ξεχάσει το φως της ημέρας; Μπορεί να ξεχάσει τον αέρα που αναπνέει;... Για μένα είσαι εσύ το φως και ο αέρας. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα, Σαφώ!

— Πότε θα έλθεις να με πάρεις; ρώτησε συ- γαί. η κοπέλα και χάρηκε στην αγκαλιά του κατεβάζοντας τα μάτια.

— "Όταν μου το επιτρέψουν, αποκρίθηκε ο- ναστενάζοντας ο Σμέρδης. Πρέπει να μου δώ- σης την άδεια ο Καμύσης, ο αδελφός μου.

— Κι' αν δεν σ' δώσει;

— "Α, θα δώσω τη μητέρα μου να παροικία λείω. Δεν θα την αφήνω αυτή τη χέρη.

— Ναι, μ' εγώ δεν είμαι βασίλισσα. "Τίως να θέλω να πάρω και σου βασίλισσα.

— Δεν πιστεύω, αποκρίθηκε ο Σμέρδης σκε- πτικός.

— "Ο Καμύσης, φαντάσθηκε, θα προ- τιμήσει να είναι μοναχός ο γιός του, οί ύποψη- φοι του περσικού θρόνου.

— "Έχει πολλούς γιούς;

— Κανέναν, έκλεισε. "Αν κάμει η Ταχό πα- δει, αυτός θα είναι ο διάδοχος.

— Λοιπόν, νομίζεις πως ο Καμύσης θα σου επιτρέψει να με παντρευθής;

— Δεν θα ήσυχάζα; αν δεν μου δώση την άδεια να έλθω να σε πάρω.

— Θα μου γράφεις συχνά.

— Με όλες τις ευκαιρίες θα λαβαίνεις γράμ- μα μου. Και σ' να μου στέλνεις γράμματα με τον άνθρωπο που θα φέρει γράμματα στην Ταχό.

— Πού θα τον έρτω;

— Θα συναντηθώ με τη Μελίττα.

— Θα είσαι με επισημοποιημένη την έρωτά μου στη γιαγιά μου, Σμέρδη; Είπε φίλη μου αλη- θινή.

— Βέβαια, αποκρίθηκε με ενθουσιασμό ο νέος. Και όταν έλθεις σου στην Περσία, θα την πάρω μαζί σου.

— "Α, είμαι εθυσιασμένη, φαντάσθηκε η κο- πέλα και απευθύνθηκε τα χείλη της στο χεί- ρος Πέρση. Είπα καλώς και σ' αγαπώ περισσότερο από τη ζωή μου.

— Δωσε μου λοιπόν άλλο ένα φίλη.

— Τα χείλη τους ενώθηκαν και έλαμψε η πα- ρουσία τους όταν άνοιξαν τα χείλη τους. Την ίδια α- κριβώς ώρα γεννήθηκε η Ταχό. Δεν θέλησε ο "Αμασις να δώσει τα γένη του στο αλμα του αλφειο παιδιού. "Αλλά, αν την άφηνε την Ταχό να μεγαλώσει με την ίδια ότι είναι κόρη του "Απρία, εκπρόσωπος μιά μέρα να έλθει αξιώ- σεις η κοπέλα για τον θάνατο του πατέρα της, που τον έφτασε ο "Αμασις. "Εγώ έτσι, παρ' ου- σιάζοντας την για δική του, την καθιστούσε ενοχλήσει ακίνδυνη. Και τώρα, που αναγκάστη- κε να αγοράσει τη φίλη της Περσίας με μιά θυσία, πρότιμος δέχεται να θυσιάσει στην ξένη κόρη παρ' ότι δική του.

«ΘΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΩ»

— "Η Ροδόπη, σαν να την έβορνανε κάποιο πριγκίπισσα, είχε αφήσει τους συνδαιτημένους της και είχε έλθει στον κήπο. Το γοργό της χέρι ανέλαβε από μακριά την παρουσία του Σμέρδη στον κήπο. Μά και να μην τον είχε λησ, το ύψος της Σαφώ, που της μαρτυρούσε πως κάτι συνέβαινε σ' αυτόν.

— Γιατί έρρεκεται εδώ, Σαφώ; ρώτησε κα- πως εσπώντας.

— "Η Μελίττα ήταν έτοιμη να πεί μάλιστα, για να κρύψει τη μικρή της προσοχισμένη, αλλά η Σαφώ ριχτηκε στην αγκαλιά της γιαγιάς της και της έλεγε όλα. "Η Ροδόπη την πήρε μελαγχολικά και την ώθησε στην καμφο- ρή. Εκεί στάθηκε, ακούοντας το χέρι της σ' αμμο της κοπέλας και ρώτησε σιγά: — Μπορείς να με έλθεις ακόμα ξανόναυτα;

δπως ώλλοτε, Σαφώ, όπως πριν έλθω εδώ

ο Πέρσης; Κιτάξτε με στα μάτια.

— "Η κόρη την έκίταξε στα μάτια γελαστή.

— "Η Ροδόπη την αγκάλιασε και της είπε χα- ρούμενη:

— Το βλέμμα σου είναι καθαρό, και όμως δεν είσαι πια παιδί. "Από τον καιρό που έλθα- λες τα παιδικά πένδια, προσπάθησα να σε φυ- λιάσω από τον έρωτα. Και ήθελα να σου έλε- ξω εγώ έναν συζύγο "Ελληνα. "Αλλά οι θεοί αποφάσισαν διαφορετικά. Μέσα στις φλέβες σου κυλάει αίμα θερμό, αιολικό, το αίμα της φλο- γερής μεγάλης Σαφώ.

— Με κοιτάς γι' αυτό, γιαγιά; ρώτησε νεροπαλά η Σαφώ.

— "Οχι, μικρή μου. "Αλλά λυπάμαι λιγάκι. — Λυπάσαι; Μά εγώ είμαι εθυσιασμένη.

— Και πρέπει να είσαι εθυσιασμένη αυτή τη στιγμή. "Αφίσε την καρδιά σου να χαρή, στην πρώτη επαφή με την αγάπη. "Αλλά να φροντι- σης να την σκληρύνεις μετά.

— Τ' έννοιας, γιαγιά;

— Να θυμάσαι το όραμα βασίλοπου της Περσίας, με χαρά, αλλά να μην περιμένεις τί- ποτε άλλο απ' αυτόν. Μόλις φύγει από δω, είναι δέσμιος πώς θα σε ξεχάσει.

— "Αντίθετα με μάτια με φρίκη για μια στιγμή ή μικρή. "Επειτα όμως χαμόγελας και είπε στα- θερά:

— "Οχι, δεν τον γνωρίζεις καλά, γιαγιά. "Ο Σμέρδης μου δεν θα με ξεχάσει.

— Ποσο λίγο έρεεις τους άνδρες, μικρού- λα μου! "Εγώ σου λέω να φροντίσεις να τον α- φησεις, πριν σε αφήσει.

— Μά του έχω ορκισθεί αιώνας πίστι.

— Μην παίζεις με την αιωνιότητα. Τιποτε στον έρωτα δεν είναι αιώνας.

— "Η δική μου όμως η αγάπη θα είναι έρω- να με μάτια άσπραφτερα η Σαφώ. "Εγώ θα τον περιμένω αιώνας.

— Τότε, να σε δοθήση η "Αφροδίτη, έλε- η Ροδόπη και άφησε την κοπέλα στα χέρια της δειρά.

Όταν κατέθηκε στους συνδαιτημένους της, μι- λησε κρυφά η Ροδόπη του Κροΐσου και του μαρτυρήσε το μυστικό της αγάπης του Σμέρδη και της Σαφώ.

— "Ο άλλος βασιλιάς των Λυδών άκουσε σκε- πτικός.

— Τι συλλογίζεσαι; ρώτησε στο τέλος η Ρο- δόπη. Διαβλέπεις κανένα κίνδυνο για την εγγονούλα μου;

— "Ο Σμέρδης θα είναι καλός και πιστός σύ- ζυγος, έλεε ο Κροΐσος. Τον έρω καλά, έχει τρυφερά και θερμή καρδιά και κοντά του η Σαφώ θα είναι εθυσιασμένη. "Αλλά θα υποφέ- ρη από τη ζήλια των άλλων κοριτσιών της Περσίας, που θα το θεωρούσαν προσβολή, ο Σμέρδης, που τον θεωρούσαν όλες, να τις περι- φρονήσει αυτές και να πάρει μια μικρή ξένη.

— Δεν έχεις καλή γνώμη για τις Περσι- δες.

— Είνε γυναίκες και κλεισμένες γυναίκες μάλλον. Φαντάσθηκε ότι το μυαλό τους δεν έχει άλλες σκέψεις παρά τον έρωτα τη ζήλια και την εκδίκηση.

— "Εκείνη τη στιγμή ήλθε κοντά τους ο Σμέρ- δης. "Ακούσε το τέλος της κουβέντας τους και έκλεισε τη γωνία του να επιτρέψει στην Σαφώ να γίνει Περσίδα πριγκίπισσα. "Επει- τα, έπιασε το χέρι του Κροΐσου και του ζήτη- σε συγγνώμη γιατί δεν του εκμυστηρεύθηκε α- μέσως το αίσθημά του.

— "Ο γέρος άκουσε μ' ένα καλόλο μείδισμα.

— Πόσες φορές δεν σου είπα, Σμέρδη, να φυλαχθής από τον έρωτα; Οι φλόγες του καί- νει...

— Ναι, αλλά ζεσταίνουν και δίνουν ζωή. "Αξάρω, ενώ η αυστηρή εξακολουθούσε σ' αυτόν τον τόνο, έκαθρε έθιμα ακούστηκαν και φάνηκε στο καταράνη του δωματίου η Σαπ- χή. Ποτέ δεν έρχονταν σ' αυτό το δωμάτιο.

— "Η Σαφώ, που είχε έλθει για να πεί τον Σμέρδη, άκουσε τον ήχο της πόρτας και τη μα- λωσή. "Αλλά και να το συλλογίζονταν αυτό, δεν θα πρόφτανε, γιατί ο Κροΐσος είχε κιάλας ζυ- γώσις την κοπέλα και την έκίταζε με θαυ- μασμό.

— "Η Σαφώ έχαιρέτησε νεροπαλά και χαριτω- μένη. "Όσο έκίταζε ο βασιλιάς των Λυδών το όμορφο και παρθενικό αυτό πρόσωπο, τόσο η δική του φυσιογνωμία γινόταν και πιο χα- ρούμενη. Σ' το τέλος έφλησε την κοπέλα στο μέτωπο και παλιντρεπόμενος το χέρι της, το άκουμ- πησε επάνω στο χέρι του Σμέρδη.

— Πάρε την, έλεε ζωνόρα. Αύτη η κοπέλα θα γίνει γυναίκα σου και αν ακόμη συναντήσουν όλοι οι "Αχαιμενίδες, οι συγγενείς σου, έναν- τίων σαι!

— Δεν έχω ψήφο εγώ; ρώτησε η Ροδόπη κλαίνοντας και γελάοντας μαζί.

— "Ο Σμέρδης έπιασε το ένα χέρι της γερών- τισσας και η Σαφώ το άλλο και δύο ζευγά- ρια νεανικά μάτια κοφώθηκαν έκτεντακά στα δικά της.

— Είθε να σ' ε- προσπατή ο Ζεύς και ο "Απόλλων, έλεε τότε η Ροδόπη.

— Κι' απ' αυτή τη στιγμή που πήραν την συ- γκατάθεση της γιαγιάς ο Σμέρδης και η Σαφώ ένοιωσαν πως τίποτε πιά δεν θα μπορούσε να τους χωρίσει στον κόσμο.

ΔΑΚΡΥΑ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΥ

Τρεις ημέρες μετά αυτούς τους άρραβόνες, η απόφαση της Σαφώ έμαρτύρε από το πλήθος που είχε μαζευτεί για να ιδεί τα περσικά πλοία να φεύγουν, και μαζί τους τη δική του θύλα- λοπούλα. Κανένα μάτι δεν έμεινε άδρακτο ο- ταν έσφαιαν οι γονείς της Ταχό στην αγκαλιά τους για τελευταία φορά.

— Και όταν η Νίτητις και η Ταχό φίληθηκαν με αναφυλλήτα, πολλοί λυγμοί άκουσθηκαν α- νήματα από το πλήθος. Μόνον οι Ιερείς έμειναν ακίνητοι, σαν άγγελοι και έκίταζαν με μα- τιά σκοτεινές τους έπίσημους ξένους που έ- φευγαν.

— "Ανάμεσα σ' αναφυλλήτα της, η Νίτητις ψιθύρισε στο αυτί της Ταχώ:

— "Α, αδελφή μου σε σένα μόνον έλπιζω. Μη μ' αφήσεις να παραβώ, να λυώσω από την αγάπη. Είναι αυτή σήμερα η πιο δυστυχισμένη ημέρα της ζωής μου, γιατί φεύγεις εσύ, η πο- λυαγαπημένη μου αδελφή, και άποικιεύονται από κοντά με ο άνθρωπος που λατρεύω.

— "Εννοια σου, αποκρίθηκε η Ταχό με συγκίνησι, σου ορκίζομαι και παλι πώς δεν θα είμαι εθυσιασμένη εγώ, έστω και αν μ' α- γιάσει ο άνδρας μου αν δεν κατορθώσω να πά- ρω και σ' αυτόν Σμέρδη. Και δεν έλπω τον λόγο γιατί δεν θα επιτρέψω ο Καμύσης αμ- τον τον γάμο.

Φίληθηκαν πολλές φορές τρυφερά και χωρί- σθηκαν με σπαραγμό οι δύο κοπέλες που ενό- μωσαν πως είναι αδελφές και που δεν είχαν χω- ριστή ποτέ. Το πλήθος κυττούσε με συμπόνια την Νίτητι που έκοιταγε σπαρτακτικά στην α- πομακρυνθήκαν τα ξένα καρδιά. "Όλοι την λυ- πούνταν και ένιωζαν ότι έκλαιγε έπληρη έχανε την αδελφή της. Κανένας όμως δεν μπορούσε να ματέψει πως ο πόνος αυτός στην καρδιά της κοπέλας σκιάζονταν από τον πόνο της αγά- πης και πως οι ματιές της, θολές από δά- κρυα, δεν παρακολουθούσαν τόσο την λυγρή κορμωστασία της Ταχό που διαγραφόνταν στον ορίζοντα ανάλαφρα δαλά πώς τα μάτια της προφύσαν αόρατα την ξένη μορφή του Σμέρδη, που χαμόγελας ευτυχισμένος, άνοι- ποπτος για την τραγωδία που άφινε πίσω του.

— "Εγώ το πλήθος, μόλις έφυγαν τα ξένα κα- ράβια, μουρμούριζε κατάρες για τους Πέρσες, επειδή μέσα τους οι Αιγύπτιοι μισούσαν αυ- τους τους Ισχυρούς γέγοντες, που είχαν έλθει

— "Εγώ σ' αγαπώ, πατέρα μου, και παλι πώς δεν θα είμαι εθυσιασμένη εγώ, έστω και αν μ' α- γιάσει ο άνδρας μου αν δεν κατορθώσω να πά- ρω και σ' αυτόν Σμέρδη. Και δεν έλπω τον λόγο γιατί δεν θα επιτρέψω ο Καμύσης αμ- τον τον γάμο.

Φίληθηκαν πολλές φορές τρυφερά και χωρί- σθηκαν με σπαραγμό οι δύο κοπέλες που ενό- μωσαν πως είναι αδελφές και που δεν είχαν χω- ριστή ποτέ. Το πλήθος κυττούσε με συμπόνια την Νίτητι που έκοιταγε σπαρτακτικά στην α- πομακρυνθήκαν τα ξένα καρδιά. "Όλοι την λυ- πούνταν και ένιωζαν ότι έκλαιγε έπληρη έχανε την αδελφή της. Κανένας όμως δεν μπορούσε να ματέψει πως ο πόνος αυτός στην καρδιά της κοπέλας σκιάζονταν από τον πόνο της αγά- πης και πως οι ματιές της, θολές από δά- κρυα, δεν παρακολουθούσαν τόσο την λυγρή κορμωστασία της Ταχό που διαγραφόνταν στον ορίζοντα ανάλαφρα δαλά πώς τα μάτια της προφύσαν αόρατα την ξένη μορφή του Σμέρδη, που χαμόγελας ευτυχισμένος, άνοι- ποπτος για την τραγωδία που άφινε πίσω του.

— "Εγώ το πλήθος, μόλις έφυγαν τα ξένα κα- ράβια, μουρμούριζε κατάρες για τους Πέρσες, επειδή μέσα τους οι Αιγύπτιοι μισούσαν αυ- τους τους Ισχυρούς γέγοντες, που είχαν έλθει

— "Εγώ σ' αγαπώ, πατέρα μου, και παλι πώς δεν θα είμαι εθυσιασμένη εγώ, έστω και αν μ' α- γιάσει ο άνδρας μου αν δεν κατορθώσω να πά- ρω και σ' αυτόν Σμέρδη. Και δεν έλπω τον λόγο γιατί δεν θα επιτρέψω ο Καμύσης αμ- τον τον γάμο.

Φίληθηκαν πολλές φορές τρυφερά και χωρί- σθηκαν με σπαραγμό οι δύο κοπέλες που ενό- μωσαν πως είναι αδελφές και που δεν είχαν χω- ριστή ποτέ. Το πλήθος κυττούσε με συμπόνια την Νίτητι που έκοιταγε σπαρτακτικά στην α- πομακρυνθήκαν τα ξένα καρδιά. "Όλοι την λυ- πούνταν και ένιωζαν ότι έκλαιγε έπληρη έχανε την αδελφή της. Κανένας όμως δεν μπορούσε να ματέψει πως ο πόνος αυτός στην καρδιά της κοπέλας σκιάζονταν από τον πόνο της αγά- πης και πως οι ματιές της, θολές από δά- κρυα, δεν παρακολουθούσαν τόσο την λυγρή κορμωστασία της Ταχό που διαγραφόνταν στον ορίζοντα ανάλαφρα δαλά πώς τα μάτια της προφύσαν αόρατα την ξένη μορφή του Σμέρδη, που χαμόγελας ευτυχισμένος, άνοι- ποπτος για την τραγωδία που άφινε πίσω του.

— "Εγώ το πλήθος, μόλις έφυγαν τα ξένα κα- ράβια, μουρμούριζε κατάρες για τους Πέρσες, επειδή μέσα τους οι Αιγύπτιοι μισούσαν αυ- τους τους Ισχυρούς γέγοντες, που είχαν έλθει

— "Εγώ σ' αγαπώ, πατέρα μου, και παλι πώς δεν θα είμαι εθυσιασμένη εγώ, έστω και αν μ' α- γιάσει ο άνδρας μου αν δεν κατορθώσω να πά- ρω και σ' αυτόν Σμέρδη. Και δεν έλπω τον λόγο γιατί δεν θα επιτρέψω ο Καμύσης αμ- τον τον γάμο.

Φίληθηκαν πολλές φορές τρυφερά και χωρί- σθηκαν με σπαραγμό οι δύο κοπέλες που ενό- μωσαν πως είναι αδελφές και που δεν είχαν χω- ριστή ποτέ. Το πλήθος κυττούσε με συμπόνια την Νίτητι που έκοιταγε σπαρτακτικά στην α- πομακρυνθήκαν τα ξένα καρδιά. "Όλοι την λυ- πούνταν και ένιωζαν ότι έκλαιγε έπληρη έχανε την αδελφή της. Κανένας όμως δεν μπορούσε να ματέψει πως ο π

Δυό... ύποθετικοί
ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ
ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Από πολλόν καιρό τώρα, οι συνάδελφοί του κ. Ντυπών δεν του είχαν κάνει καμιά νέα φόρα. Τους ήταν δύσκολο έπειτα από τις τόσες άλλες που του είχαν κάνει κατά το πρελόιν, να επινόησουν τίποτε καινούργιο.

Εκείνη λοιπόν το απόγευμα του 'Ιουνίου, όπως οι πελάται ήταν σπάνιοι, οι πολλοί του οικου Μπαάκερ — Έπιπλώσεις και Διακοσμήσεις, όπως Ρισαλιέ — διηγουμένων πως θα μπορούσαν να γελάσουν και πάλι εις βάρος του εικονίου θυμάτος των, που ήταν παρίας του καταστήματός.

Ο κ. Ντυπών ήταν πάντα ο στόχος των περπατημάτων των. Οι παλαιότεροι στο κατάστημα δεν τον έδοσαν ποτέ νέο. Είχε πάντοτε το ίδιο παρουσιαστικό, που του έδινε μια άπλοη, διοριστική ηλικία και ήταν τόσο άκακος, που δεν έδωσαν ποτέ με κανένα.

Και όμως, είχε χίλιες αφορμές για να το κάνει. Οι συνάδελφοί του στο κατάστημα είχαν εξαντλήσει εις βάρος του όλες τις φάρσες, που γίνονται συνήθως σε παρόμοιες περιπτώσεις. Πολλές φορές του έβγαιναν τη γούνα με σα στο καλαμάρι του, του έσπασαν τις πέννες του, του έβγαιναν σκόνη από κάρβουνο μέσα στις τσέπες του ή του άναγκαζαν να διέλθει του. Δεν είχαν μάλιστα διατάξει, κάποτε, να θωάσουν τα έλλα της κορφοβίας του, για να τον ιδούν να χαλτώνεται φορβός... καίτοι στο πάτωμα.

Αλλά, ο κ. Ντυπών, όπως είπαμε, δεν έβόλωνε ποτέ.

Εκείνη την ημέρα, κάποιος επέταξε την ιδέα:

«Εάν καταρωθώ να τον πείσω ότι η κυρία Καρλνν είναι έρωτευμένη μαζί του;»
«Η κυρία Καρλνν ήταν μια γυναικα ώριμου ηλικίας, που, κάθε πρωί, από τις ένδεκα έως το μεσημέρι και κάθε απόγευμα, από τις τέσσερις έως τις πέντε, έπεριόχεσε έξω από το κατάστημα, μαζί μ' ένα μικρό σκυλάκι, κάνοντας βόλτες στο πεζοδρόμιο. Ήταν πάντα ντυμένη πολύ καλά, αλλά δεν θριασκόταν πιά στην ηλικία εκείνη που μια γυναικα αναζητεί περιπέτειες.

Η πρότασις έγινε άμεσως δεκτή, αφού συνηγορήσει καταλλήλως για να έχει μεγαλύ τερη επιτυχία.

Συνετα, λοιπόν ένα γράμμα και ανέθεσαν σ' ένα μικρό υπάλληλο να το δώσει στην κυρία Καρλνν καθώς θα έπαιρνε.

Το γράμμα αυτό ήταν συνταγμένο με σε βασιμ και αξιοπρέπεια, αλλά δεν έπαυσε, όμως, να είναι ερωτικό. Από κάτω έφερε την υπογραφή «Ντούμιον».

Το ίδιο βράδυ, οι συνάδελφοί του κ. Ντυπών απέβλεσαν στο γραμμάτιο του, να αρωμάτισαν ένα γράμμα, που έφερε την υπογραφή: «Μιά διαδοτική».

Την άλλη μέρα, η κυρία Καρλνν έπέρασε έξω από το κατάστημα Μπαάκερ και έκοντοστάθηκε λίγο, κυττάζοντας στο εσωτερικό του.

Ο κ. Ντυπών, είχε εξ άλλου, από το πρωί καρφωμένα τα μάτια του στην πόρτα, αναμένοντας την εμφάνισις εκείνης που του είχε στείλει το ερωτικό γράμμα. Και, όταν είδε την κυρία Καρλνν να σταματάει έξω από το κατάστημα και να ρίχνει στο εσωτερικό ερωτηνικές ματιές, δεν αμφέβαλλε καθόλου ότι αυτή ήταν η μυστηριώδης «Διαδοτική».

Από την ημέρα εκείνη, η φάρσα άρχισαν να γίνεται άριστοεργηματικά. Ο θυρώρος του καταστήματος ανέλαβε την διεκπεραίωσι της άλλης λογογραφίας μεταξύ των δύο... έρωτευμένων. Τα γράμματα έγινόνταν ολοένα και πιο θερμά και μάλιστα αρκετά τολμηρά. Αλλά συνέτασσοντο πάντα με μια αστασική επιτηδεύση. Οι δύο έρασαν ούτε έστασαν απάντησι ο ές. Έως από τον άλλον, ούτε έκαναν λίγο για την άληπι καμιάς προηγουμένης επιστολής.

Ο κ. Ντυπών εξέφρασε σ' αυτά τον πόνο του, γιατί δεν είχε καταρωθεί να θρη ως τώρα την ευκαιρία, που θα έκανε να χειριζόμην τη μεγάλη τρυφερότητα, που έπλημμυριζε την ψυχή του. Και επανέλαβε σ' διαφοράς τον γουτς της συγκίνησι που είχε αισθανθεί, συναντώντας στο δρόμο του την άρτια άγνωστη.

Από το άλλο μέρος, η κυρία Καρλνν έμειλο σε για τη μοναξιά της ζωής της και έπλεκε το άγκυριο των χαριμάτων του κ. Ντυπών, που αντιπροσέπει γι' αυτήν τον ιδεώδη τύπο του άνδρος. Περινόταν κάθε μέρα, έγραφε, έβλεπε από το κατάστημα Μπαάκερ, είχε προσέξει την παύση και την βραστηριότητά του και είχε γρη τεύει από την εγγύεια της φυσιογνωμίας του.

Αλλά, η φάρσα δεν έσταμάτησε σ' αυτό το σημείον. Οι φάρσες, όταν ενόμισαν ότι είχαν φθάσει η καταλλήλη στιγμή, αποφάσισαν να έλθουν σε ενέργεια το μεγάλο κόμπο των.

Εβαλαν προηγουμένης τον θυρώρο να παρακολουθή την κυρία Καρλνν και να έξασκρίωσι τη διεύθυνσιν της. Έπειτα έστειλαν κατά το γνωστό τρόπο δύο επιστολές.

Εκείνη προς την κυρία Καρλνν έγραφε: «Αγαπητή κυρία, έπια το θάρρος να σάς παρακολουθήσω και έμαθα το σπίτι σας. Θα ήμουν λοιπόν πολύ εύτυχης, αν μου έπετρέπατε να έλθω το βράδυ της Τετάρτης κατά τις έπτά, να σάς έπισκεφθώ. Νομίζω ότι θα είχαμε τόσα πράγματα να πούμε...»

Η επιστολή προς τον κ. Ντυπών έγραφε: «Αγαπητέ κύριε, θα ήμουν πολύ εύτυχης, αν σάς έβλεπα ένα βράδυ στο σπίτι μου... Νομίζω ότι δυο άνθρωποι, όπως έμεις, θα είχαν πολλά πράγματα να πουν... Εάν θέλετε, θα σάς περιμένα το βράδυ της Τετάρτης, κατά τις έπτά...»

Η κυρία Καρλνν έδωσε επίσης την διεύθυνσιν της: δόδος Μπαγιάρ αριθμός 14.

Η μοίρα της ημέρας έφθασε τέλος. Ο κ. Ντυπών ήταν από το πρωί πολύ νευρικός και η άνησιμονσία ήταν ζωγραφισμένη στο προσωπό του.

Όταν ήλθε το βράδυ, έβγαλε από τον προι σταμένο του την άδεια να φύγη μία ώρα πρωιτερα — πράγμα που, από εικόνασις, δεν είχε κάνει ποτέ — και έτρεξε άσπιδος στο σπίτι του, για να κάνει την τουαλέτα του.

Στις έπτά ακριβώς, έβρισκον έμπρός από τον αριθμό 14 της δόδος Μπαγιάρ.

Λίγα λεπτά αργότερα, όλοι οι συνάδελφοί του στο κατάστημα Μπαάκερ είχαν συγκεντρωθεί σ' ένα καφενείο, απέναντι από το σπίτι της κυρίας Καρλνν, για να ιδούν το αποτέλεσμα της φάρσας των.

Ο κ. Ντυπών είχε κυττήσει τώρα το κουδούκι και είχε περάσει μέσα στο σπίτι.

Η κυρία Καρλνν τον άδωγησε άμέσως στο σαλόνι.

Κυρία, άρχισε να λέη με φωνή που έτρεμε ο επισκέπτης, νομίζω ότι δεν άποτελεί κατάρχη εκ μέρους μου το ότι έρχομαι να σάς άνησυχώσω αυτή την ώρα...

Όχι, κύριε, άπληντρε η οικοδέσποινα. Αλλά... νομίζω ότι δεν γνωρίζετε... Θα ήθελα μάλιστα να σάς πω ότι αυτή η ιστορία...

Ο κ. Ντυπών την έδιεκομ' ένα χαμόγελο: «Ω, μην ανησυχείτε, σάς παρακαλώ, έκαμνε. Είμαι άλθεια θέλω να τ' ένω γνωρίζετε...»

Αλλά, άλληλογραφούμε από τόσον καιρό. Έπιασε ότι άλληλογραφούμε, κύριε; Έγω όμως δεν σάς έγραφα ποτέ!

Ο κ. Ντυπών την έκτύπησε έκπληκτος. «Είμαι περίτο να άρνησώ, είπα. Έχω τα γράμματα σάς επάνω μου. Και χωρίς αυτά δεν θα έπαυσα ποτέ το θάρρος να σάς επισκεφθώ...»

Και, συγχρόνως, έβγαλε μία δέση επιστολών από την τσέπη του.

Κυττάτετε! είπα.

Η κυρία Καρλνν έβριε μία ματιά στο γράμμα που φαινόταν μπροστά της.

Δεν είναι αυτό το γράμμα μου! διεμαρτυρήθη. Σας τονίζω, άλλως τε, ότι δεν σάς έγραφα ποτέ! Αντιθέτως, σεις με ένοηλίτε και άπομνηστές με τα γράμματα σας, γιατί δεν άμ φέβαλλω καθόλου τώρα ότι σεις θα είσατε εκείνος στον όποιον όφειλω όλη αυτή την άλληλογραφία.

Και λεγοντας αυτά, έτρεξε σ' ένα συρτάρι και έγυρισε φέρνοντας ένα σωρό από επιστολές.

Τα γράμματα αυτά, έξηκολούθησε, θα έπρεπε να σάς τα έπιστρέφω άμέσως, χωρίς να τα άνοίξεω καθόλου. Και όμως δεν ήμουν άπο να άντιστάω στον πειρασμό και τα έδιάβασα...

Αλλά δεν σάς έγραφα ποτέ! διεμαρτυρήθη με τη σειρά του ο κ. Ντυπών. Δεν θα είχα αυτό το θάρρος...

Δεν καταλαβόντω τίποτε! συνέπερανε η κυρία Καρλνν. Έπλησαν να γελάσουν με μάς; Κάτι τέτοιο θα συμβαίη, συνέφωνησε ο κ. Ντυπών. Είπαμε και οι δυο θυμάται μιάς κατανοήτου φάρσας.

Αλλά δια τον κ. Ντυπών η φάρσα αυτή δεν ήταν άκατασκήτος. Ήξερε τους ύπευθυνους.

Όστόσο, η συζήτης, μεταξύ των δύο ύποθετικών έρωτευμένων δεν έσταμάτησε σ' αυτό το σημείον. Ο κ. Ντυπών παρήμεινε επί πολλή ώρα άκούμης στο σπίτι της κυρίας Καρλνν και όταν έχωρίσθηκαν, ήταν οι καλύτεροι φίλοι. Συνεφώνησαν, άλλως τε, ότι θα έδελοντο και πάλι την έπομένη.

Ένα μήνα αργότερα, ο κ. Ντυπών είπα ένα πρωί στους συνάδελφους του:

Αγαπητοί φίλοι, σάς άναγγέλλω ότι παν βρεύομαι και ότι έγκαταλείπω το κατάστημα. Η μέλλουσα σύζυγός μου έχει άρκετη περιουσία, ώστε να μην έχω πιά άνάγκη να έργάζομαι. Θα πάμε να ζήσουμε σ' ένα κτήματός της...

Και, καθώς έκείνοι τον έκτύπησαν κατάπληκτοι, έπρόσθεσε:

Α, παρελείψα να σάς εύχαριστήσω... Είμαι άγνώμων σε όλους σας, γιατί σε σάς έβάλα άφελώ την άνάπτυξη αυτή τυχής...

Έπειτα, άγριώς τις βλάτες και έφυγε.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ.

10-ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΙΣ ΑΠΟΙΤΑΙΣΙΩΝ

Καθώς παρακολουθούμε μαζί με τον Μιμή Σμαρή τις προετοιμασίες της δεσποινίδος Μιλέτο, που ένοιωτο να ίκανοποίησης διαπιστώνουμε με θαυμασμό ότι ο μαγικός ηλεκτρισμός έχει γενικευθεί και άπλοσηθη σε τέτοιον όσμο, ώστε να μετατρέψη και αυτόν τον τρόπον της μαγειρικής σε μία σειρά από χαριτωμένες κινήσεις, που μοιάζουν άρκετα με τις κινήσεις μιάς βακτολογάρου ή μιάς πιανίστας.

Σ' όλες τις κατοικίες, όλων γενικώς των κοινωνικών τάξεων, οι ίδιες οι νοικοκυρές έτοιμάζουν μέσα σ' αυτή την τραπεζαρία τα φαγητά με την βοήθεια μικρομηχανημάτων ακριβείας, που λαμβάνουν σ' αγκυρές. Όστε καπνίσι, ούτε δυσάρεστες άναθυμιάσεις. Τα φαγητά είναι λεπτά σαν γλυκύσματα και το γούστο της άυτοσχέδιας μαγειρικής, όπως εινε η δεσποινίς Μιλέτο, τα κάνει άκόμη καλύτερα, έξυφώνοντας τη γαστρονομία στη γρημμή των καλών τεχνικών μίας οικογενείας, μεταξύ της μουσικής, της ζωγραφικής και του κεντησμού.

Κατά το διάστημα του δείπνου, και κατά τη στιγμή που προφύεται το από άγγυό λα έκπαισι, ο Σμαρής πληροφορείται από την κορφή του φίλου του για τον προοίση της ζωής. Εινε άρραδωνισμένη μ' έναν μηχανικό, που εκμεταλλεύεται τη στιγμή αυτή να μεταλλάξει το «έλαφρύ» — ένας νεοανακαλυφθέντος μεταλλού — σε μία θαυμάσια περιοχή της ινδοκινίας, χωρίς όμως να άποφέρει πολύ από τον προκούμασιν άυτον χωρισμό. Προς τι άλλως τε; Μήπως ο μνηστήρ της δεν έβρισκεται πάντοτε μπροστά της, όταν το θέληση; Χωρίς να έγκυτάλει ψη καν το κεντήμα, του μιλεί έμπρός σ' ένα δονούμενο τριγωνικό τηλεοπτικό πλαίσιο και τα κύματα του άέρος της φέρνουν δια μέσου του άπειρου τις άπαντήσεις του άπαιτος. Έπει πλέον, ένα μαγικό ταμείο άπέναντί της, της παρουσιάζει τα χαρτακιτά του μηχανικού, που της χαμογλάσαν. Εινε το θαυμάσιο «τέλειωτο» που τώρα έχει μεταβληθεί σε τελειοποιημένο τηλεοπτικό μηχανήμα, δια του όποιου γίνεται η άναγκαζασις των ζωντανών προσώπων και του τόπιου του τα περιβάλλει. Όχι μόνο άλληλογραφούνται οι έπισκεπτονόντες, αλλά σ' όποιονδήποτε άπόστοσι και άβρίσκονται, άλλα έλπουν και το στόμα που άρδύονται τις λέξεις και τις χειρονομίες που τις συνοδεύουν. Μά λίγα λόγια, παριστάνται στη ζωή των άγασητών τους προσώπων. Δεν εινε πιά άόρατοι άπ' αυτούς.

Απρόχθεσ το βράδυ, λέει η δεσποινίς Μιλέτο, έδοκίμασα έναν τρομερό φέδο. Είχα μ' αμικωνώησι με τον άρραδωνιστικό μου, που έργαζόταν κάτω από το φως μιας σπινθηρίστου, όποτε έφανικά είδα έναν άσπασιο κίτρινο άνθρωπο μ' στή σκιά να τον πλησιάζη για να τον δολοφονήση, όπως ένομινα. Έβγαλα μία τέτοια κραυγή άγνίας, ώστε ο άρραδωνιστικός μου τινάχθηκε άπό το κάθισμά του τότε έκλαψα με λύγους. Έκείνος όμως που έκτάλαξε γιατί έφοβήθηκε, άρχισε να γελά και να μου στέλη φιλά. Άπλω τα πόδια γελούσε και ο κίτρινος άνθρωπος, που ο δύστυχος δεν ήταν παρά ένας άκίνητος εκούληρος.

Ο Σμαρής έγέλασε με το έπεισόδιο σ' το τηγ νεός, που σ' το μεταξύ είχε σηκωθεί από το τραπέζι και έκπληκτος προς τη λεορατικό μηχανήμα λέγοντας:

Και τώρα, κ. Σμαρή, να σάς ουστήσω και σ' όσον άρραδωνιστικό μου.

Έπίσης ένα μικρό κομμάτι, και ενώ επάνω στο φατσίωμα τώρα παμπλώ το πούγκο έμφανίζονταν ένας άθλητικός νέος που έχάδεσε μία τεράστια χελώνα, ή νέα έφώναζε γέλαση:

Τέλη, καληπέρα σου! Νά σ' άσ' στήσω έναν οικογενειακό μας φίλο: τον κ. Μιμή Σμαρή.

Και εύθως άμέσως άπρόσθεσε:

Κύριε Σμαρή, ο άρραδωνιστικός μου κύριος Τέλης Σέφας!

Οι δύο νέοι ύπεκλήθησαν με χαμόγελο, άντήλλαξαν τις συνηθισμένες φράσεις και ή γνωριμία έγινε! Σ' το 2041 οι άποστάσεις έχουν άκηρδενισθή!

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

10-ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΙΣ ΑΠΟΙΤΑΙΣΙΩΝ

Καθώς παρακολουθούμε μαζί με τον Μιμή Σμαρή τις προετοιμασίες της δεσποινίδος Μιλέτο, που ένοιωτο να ίκανοποίησης διαπιστώνουμε με θαυμασμό ότι ο μαγικός ηλεκτρισμός έχει γενικευθεί και άπλοσηθη σε τέτοιον όσμο, ώστε να μετατρέψη και αυτόν τον τρόπον της μαγειρικής σε μία σειρά από χαριτωμένες κινήσεις, που μοιάζουν άρκετα με τις κινήσεις μιάς βακτολογάρου ή μιάς πιανίστας.

Σ' όλες τις κατοικίες, όλων γενικώς των κοινωνικών τάξεων, οι ίδιες οι νοικοκυρές έτοιμάζουν μέσα σ' αυτή την τραπεζαρία τα φαγητά με την βοήθεια μικρομηχανημάτων ακριβείας, που λαμβάνουν σ' αγκυρές. Όστε καπνίσι, ούτε δυσάρεστες άναθυμιάσεις. Τα φαγητά είναι λεπτά σαν γλυκύσματα και το γούστο της άυτοσχέδιας μαγειρικής, όπως εινε η δεσποινίς Μιλέτο, τα κάνει άκόμη καλύτερα, έξυφώνοντας τη γαστρονομία στη γρημμή των καλών τεχνικών μίας οικογενείας, μεταξύ της μουσικής, της ζωγραφικής και του κεντησμού.

Κατά το διάστημα του δείπνου, και κατά τη στιγμή που προφύεται το από άγγυό λα έκπαισι, ο Σμαρής πληροφορείται από την κορφή του φίλου του για τον προοίση της ζωής. Εινε άρραδωνισμένη μ' έναν μηχανικό, που εκμεταλλεύεται τη στιγμή αυτή να μεταλλάξει το «έλαφρύ» — ένας νεοανακαλυφθέντος μεταλλού — σε μία θαυμάσια περιοχή της ινδοκινίας, χωρίς όμως να άποφέρει πολύ από τον προκούμασιν άυτον χωρισμό. Προς τι άλλως τε; Μήπως ο μνηστήρ της δεν έβρισκεται πάντοτε μπροστά της, όταν το θέληση; Χωρίς να έγκυτάλει ψη καν το κεντήμα, του μιλεί έμπρός σ' ένα δονούμενο τριγωνικό τηλεοπτικό πλαίσιο και τα κύματα του άέρος της φέρνουν δια μέσου του άπειρου τις άπαντήσεις του άπαιτος. Έπει πλέον, ένα μαγικό ταμείο άπέναντί της, της παρουσιάζει τα χαρτακιτά του μηχανικού, που της χαμογλάσαν. Εινε το θαυμάσιο «τέλειωτο» που τώρα έχει μεταβληθεί σε τελειοποιημένο τηλεοπτικό μηχανήμα, δια του όποιου γίνεται η άναγκαζασις των ζωντανών προσώπων και του τόπιου του τα περιβάλλει. Όχι μόνο άλληλογραφούνται οι έπισκεπτονόντες, αλλά σ' όποιονδήποτε άπόστοσι και άβρίσκονται, άλλα έλπουν και το στόμα που άρδύονται τις λέξεις και τις χειρονομίες που τις συνοδεύουν. Μά λίγα λόγια, παριστάνται στη ζωή των άγασητών τους προσώπων. Δεν εινε πιά άόρατοι άπ' αυτούς.

Απρόχθεσ το βράδυ, λέει η δεσποινίς Μιλέτο, έδοκίμασα έναν τρομερό φέδο. Είχα μ' αμικωνώησι με τον άρραδωνιστικό μου, που έργαζόταν κάτω από το φως μιας σπινθηρίστου, όποτε έφανικά είδα έναν άσπασιο κίτρινο άνθρωπο μ' στή σκιά να τον πλησιάζη για να τον δολοφονήση, όπως ένομινα. Έβγαλα μία τέτοια κραυγή άγνίας, ώστε ο άρραδωνιστικός μου τινάχθηκε άπό το κάθισμά του τότε έκλαψα με λύγους. Έκείνος όμως που έκτάλαξε γιατί έφοβήθηκε, άρχισε να γελά και να μου στέλη φιλά. Άπλω τα πόδια γελούσε και ο κίτρινος άνθρωπος, που ο δύστυχος δεν ήταν παρά ένας άκίνητος εκούληρος.

Ο Σμαρής έγέλασε με το έπεισόδιο σ' το τηγ νεός, που σ' το μεταξύ είχε σηκωθεί από το τραπέζι και έκπληκτος προς τη λεορατικό μηχανήμα λέγοντας:

Και τώρα, κ. Σμαρή, να σάς ουστήσω και σ' όσον άρραδωνιστικό μου.

Έπίσης ένα μικρό κομμάτι, και ενώ επάνω στο φατσίωμα τώρα παμπλώ το πούγκο έμφανίζονταν ένας άθλητικός νέος που έχάδεσε μία τεράστια χελώνα, ή νέα έφώναζε γέλαση:

Τέλη, καληπέρα σου! Νά σ' άσ' στήσω έναν οικογενειακό μας φίλο: τον κ. Μιμή Σμαρή.

Και εύθως άμέσως άπρόσθεσε:

Κύριε Σμαρή, ο άρραδωνιστικός μου κύριος Τέλης Σέφας!

Οι δύο νέοι ύπεκλήθησαν με χαμόγελο, άντήλλαξαν τις συνηθισμένες φράσεις και ή γνωριμία έγινε! Σ' το 2041 οι άποστάσεις έχουν άκηρδενισθή!

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

«Αν ήξερα ότι ήταν τόσο ήλιος ο άνδρας μου, δεν θα τον παντρευόμουν ποτέ! — Κι όμως έπρεπε να το είχα καταλάβει από την ημέρα που ζήτησε το χέρι σου...»

μα ή πείνα ήλθε άγριότερα και ή Σουσο, μη μπορώντας πλέον να συγκρατηθή, έντοθηκε και έτράφη κατά του 'Ανταίρις.
Ούτε ραντεβού να είχαν. Ύψιστε! Μόλις έπαύθη το πόδι της στο κατάφλι του κέντρου ή τέως πυργοδέσποινα, άντίκρυσε τον Μηνά σ' ένα τραπέζι. Έκόπηκαν τα γόνια της. Ζάλη την κατέλαβε. Λίγο ακόμα και θα έπεφτε. Ήταν από μεγάλην συγκίνησι; Ήταν από μεγάλην πείνα; Κανείς δεν έμαθε ποτέ. Πάντως ή Σουσο έδωσε όλα τα δυνάτα της να συγκρατηθή σ' τα πόδια της και άπρόσπασε να πάρη όλο εκείνο το έπιληκτικό και μεγαλοπρεπές ύψος που είχε εκ γενετής. Ενώ τυχώς που ο Μηνάς, άνθρωπος εύφυστος, και στο βάθος του καλός, μόλις την είδε έσηκώθηκε επάνω, σχεδόν με μεγάλη χαράν.

— Ώ, Σούζη!
— Σέρ Μηνάς!

— Έδώ; Έσύ; Τι εύτυχης σύμπτωσης!

— Μόνι ντιέ! Έδώ συγχάζετε; Εμπήκα και τα την τυχόν να πάρω ένα σ' όδο κομμάτι του παίρνω κ' ας άπόγευμα. Είτε έδω, είτε σ' όδο Ζωνορά. Περιέργω να ή ή σε συναντήσω.

Ευγενέστατος και φιλοφρονέστατος ο Μηνάς της έκανε θέσι πλάι του, άδωκονώντας έγκλειστος προς την περιέργειαν του κόσμου, που είχε καρφώσει τα μάτια του επάνω σ' αυτό το περιέργον σκίτσον που είχε καταλήψει ή πυργοδέσποινα του Βουδούλα.

— Άδωνιασες, Σουσο.
— Εν πέ.

— Μήπως από φαί;
— Σουσο καταφέρει να μειώσει περιέργω νητικώς.

— Από φαί; Άστειο πράγμα. Άσκέας του πείσμου, το σπίτι μου εινε γεμάτο από όλα να καλά! Περονόμιζαν δεν τον έκαταλάβαι τον πόλεμο. Καθότι μου φέρνον δια. Άπό φρέσκο βούτυρο μέχρι ζαμπόν. Έσύ;

— Κολά, Σούζη. Καλά.

— Είπα πάντοτε παχούλης.

— Δέσε σ' ό θεός.

— Νύχαριστήσην ποτέ σε είδα.

— Και έγω, Μηνά. Μήπως ύπανβρέθηκες καλόν;

— Ώ, όχι. Για όνομα του θεού. Ξέρεις ποσά άγάπη σ' ό εινε. Μπορώ να ζήσω έγω με όλη γυναικα;

— Μάρι!

— Έσύ έφανοπαντρεύτηκες;

— Ώ, νό, Μονάζω.

— Μνά;

— Και είμαι έντελώς άλεύθερη.

— Μπράβο.

Έπληξε να το πετάξη πόντους ή Σουσο, αλλά ο Μηνάς εύγρυσε με μεγάλη μαεστρίαν στη συζήτησιν στον πόλεμον. Είπα για την εξέλιξίν του, για τους θοιμαρθότους, για την στήσι της Άμερικής, για όλα. Έν τω μεταξύ το γκαρσόν άφερε σ' όκα και κάτι μεζεδάκια. Ή συζήτησις έκπληκτος κοντά μία ώρα. Από κεί και πέρα ο Μηνάς άρχισε να συγχωνωτίζε το ρολόι του. Ή Σουσο το άντελήθη και έβρινε ματιές στο δέξι της χέρι — όπου δεν υπήρχε ρολόι. Ο Μηνάς έπασφληθη.

— Βιάσου, Σούζη μου. Μη σε κρατώ.

— Ναι. Έχω ένα ραντεβού.

— Μνά; Μνά; Ύποιστοι;

— Ώ, νό, άσπμαντο. Με κάποιον πρεσβύτερο που με έκάλεσε το βράδυ. Πιθανώς να έλθω να πάμε σ' ένα θέατρο. Ίνσομπορτάμ!

— Τι να κάνει; Ύπαρχέσις, Σούζη μου.

Και συγχρόνως ο Μηνάς έκέλευσε το γκαρσόν. Αλλά είχε παντοφύλαρο. Και τα πατά έκαναν μόνον όρραμής έβήτη.

— Περικαλώ, μην άνησυχείτε.

— Άντις το τσαντάκι της ή Σουσο και έβγαλε το βουδούλα.

— Μονάζω.

— Ώ, Σούζη.

— Ώ, σου, Σούζη.

— Ώ, σου, Σούζη.

— Ώ, σου, Σούζη.

— Ώ, σου, Σούζη.

— Ώ, σου, Σούζη.

— Ώ, σου, Σούζη.

Ο ΕΡΩΣ καὶ ἡ ζέση

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκείνος κι' Εκείνη προσπαθούν να αναπνεύσουν μέσα στην ασφυκτική ατμόσφαιρα του αποπνικτικού τους διαμερίσματος. Ξεστό καλοκαιριό με σημέρι, γεμάτο ιδρώτα και μύγες. Εκείνος, με μόνο το παντζούρι της πυτζάμας του, προσπαθεί να δροσιάσει μεταίως. Εκείνη, κρατάει ένα μοντέρνο μυθιστόρημα, όχι γιατί το διαβάζει, αλλά γιατί το μεταχειρίζεται σά βενταγία που της χαί δεύει την επιδερμίδα με μόρια καθουρντισμένου αέρα.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούρ!
ΕΚΕΙΝΗ: Πούφ!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ζέστη όμως!
ΕΚΕΙΝΗ: Φρικτή... Δε λες τί ποτα καινούργιο.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί καινούργιο θες να πω; Ζεσταίνονται, καίγομαι, λυώνω, παραφρονώ...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' άγαπάς;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπ' αδύνατον να καταλάβω. Όλος μου ό εαυτός, εξωτερικός και εσωτερικός, διαιώνεται σά δούτυρο μέσ' στο τηγάνι.

ΕΚΕΙΝΗ: Φοδερή ή παρομοίως;
ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακριδής, όμως, 'Η ζέση μ' έχει παραλύσει κυριολεκτικά... Μόλις σήμερα κα ταλαβαίνω τη φρίκη της θαντικής καλόασης, με τ' αναμμένα καζάνια.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι παραστατικότατος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι δυστυχής. Μη μιλάς, γιατί ζεσταίνονται περισσότερο...

ΕΚΕΙΝΗ: Σε ζεσταίνει ή πνοή μου; Καί όμως, άλλοτε, όταν με πρωτογνώρισε, έλεγες ότι είνε άγγελική ανάσα, δροσιά ούράνια, και πολλά άλλα, ωραία και ποιητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε πού σέ πρωτογνώρισα, ήταν χειμώνας.

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι... Μόνο, μ' αγαπούσες τότε... Καί τώρα δέ μ' αγαπάς... Είνε σημείο των καιρών... Δεν πεθαίνει... Έπρεπε να τό περιμένω... (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πατώ... Κλαίς; Τώρα θα ζεσταθούμε περισσότερο...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι χυδαίος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό δάκρυ είνε φοβερό θερμαντικό...

ΕΚΕΙΝΗ (με λυγμούς): Δέ, μ' ά... γα... πάς... άγαπώ, σύμφωναί 'Αλλά, μην κλαίς... ΕΚΕΙΝΗ: 'Αλλοτε όμως, μ' αγαπούσες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αλλοτε δέν ήτανε καλοκαίρι...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η άγάπη είνε διαρκής... Δεν είνε περιοδική...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς... 'Η άγάπη ύφίσταται τις διακυμάνσεις του καιρού...

ΕΚΕΙΝΗ: Άστείεςσαι; 'Η ιστορή, ή άφοσίωση, ή τρυφερότης, έλ, αυτά θα μου πής ότι υπάρχουν τό χειμώνας και σβύνουν τό καλοκαίρι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακριδώς. Ζεσταίνονται άφόρητα καί όμως θα σου άναπτύξω τη θεωρία μου. 'Η άγάπη, ή λατρεία, ή άφοσίωση, ή ιστορή άκόμα, είνε θερμικά...

μαντικά, σαν τό κόκ, τον άνθρακίτη, τό καλοριφέρ, τό χαμάμ. 'Αγαπάμε και αγαπιόμαστε, όταν έξω φυσάει, καί ό βορρής τραδομαλλείται με τά παντζούρια μας καί ή βροχή μαστιγώνει τους τοίχους, γιατί τότε ή άγάπη μοιάζει μ' ένα καλοκαιριό μένα τζάκι, μάς σπράχνει τον ένα στην άγκαλιά του άλλου, καί έκει, από ζεπαγιασμένους καί τρεμουλιάρηδες, μάς συνεφέρει καί μάς ξαναγυρίζει στην κανονική θερμοκρασία, τη φυσιολογική θερμοκρασία της ευζείας, για να μη σου πώ ότι μάς άνεβαίνει στα έξωτικά ύψη του πυρετού! 'Όταν νοιώθωμε λατρεία, τότε, τό ζέσταμά μας είνε άκόμα πιο έντονο. 'Όσο για τη ιστορή, για την κατάσσει δηλαδή της έρωτικής από χαυνώσεως, όταν άργούν τα πάθη καί άτονούν οι αισθήσεις, κι' αυτή είνε κάτι που άνεβαίνει λίγο τό θερμόμετρο. Δεν προκαλεί, δέβαινα, θράσιμο καί κοχλασμό, φέρνει όμως ένα ήσυχο, χλιαρό συναίσθημα: που άνεβα...

ζει πέντ' - ξεη βαθμούς τό θερμόμετρο καί του πού κρούει διαμερίσματος. Τό καλοκαίρι, όμως, όλα αυτά είνε πραγματικά ένοχλητικά καί άνυπόφορα. 'Η άγκαλιά δέν φέρνει ένεργητική ζέση, αλλά όχληρότατο ιδρώα κόπημα. 'Η ψυχρότης, μεταξύ δυο έρωτευμένων, είνε, χωρίς άστέια καί καλοκαίρι, κάτι εύρηγτικό καί περιζήτητο. 'Ο έρωας, πού τον χειμώνας ζητάει καταφύγιο περίτρεμος καί παγωμένος, σά κλεισμένα μας δωμάτια, τό καλοκαίρι φτερουγίζει στο ύπαιθρο, σά μεγάλα ύψόμετρα, στις άκροθαλάσσιες, γυρεύοντας δροσιά... 'Εσύ, μέ, σά στους τέσσερις φλογιένους τοίχους του άνυπόφορου αυτού σπιτιού, όπου ή θερμοκρασία περνάει τους τριαντατέρις βαθμούς Κελσίου, τό σεντόνια πυρπολούνται καί οι μύγες έκτελούν τα πιο πρωτοφανή σέ ένόχληση ρεσιτάλ έπάνω άπ' τα άλλοφρονούντα κεφάλια μας, έπιμένεις ν' άνεμίζης τό καινούργιο διδύλιό του Μαρούα καί να ζητάς έρωτα. 'Ε, όχι, παιδί μου, έρωτας δέν ύπάρχει, δέν είνε δυνατό να ύπάρξει εδώ με...

σα. Τό πολύ - πολύ, άν θές να τον βρής κάπου, φάζε στο ψυγείο!

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται, έξαλλη): Είσαι ό πιο πρόστυχος γάιδρος του κόσμου! (Πάει στο ψυγείο, άνοίγει τη θύση, πίνει ένα ποτήρι νερό καί τό δεύτερο του τό χύνει σά μουτρα). Νά, για να συνέλθης!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνακαυφισμένος): 'Αγάπη μου! Λατρεία μου!... Σ' εύχαριστώ!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ήταν πολύ ΟΜΟΡΦΗ

Εσείς πού διαβάζετε τις γραμμές αυτές, θα ξερετε ίσως έξ άκοής την μητρόπολη του Στρασβούργου ή τό όργανο της έκκλησίας του 'Αγίου 'Ιωάννου του Λονδίνου, αλλά θα άγνοήτε άσφαλώς τελείως την Ζαννίν. Καί όμως, ή Ζαννίν είχε προσόντα, πού δέν άνιερύθηκα ποτέ ή μητρόπολις του Στρασβούργου, ούτε τό όργανο του 'Αγίου 'Ιωάννου του Λονδίνου. 'Ιδίως είχε ώραιότερες γάμπες, τέλειες, τρυφερές, ένα προσώπκι χαριτωμένο καί δυο μάτια γαλάνα καί τεράστια.

Ήταν με λίγα λόγια ένα από τα κορίτσια εκείνα πού κάνουν όλους τους άνδρες να γυρίζουν τό κεφάλι τους στο πέραςμά των καί να ρίχνουν ματιές πλημμυρισμένες από θαυμασμό. 'Όστόσο, παρ' όλα τα τόσα της χαρίσματα, ή ώ...

1. — Νά νιώσετε ταχτικά κάδς πρωί με μεγάλη επιμέλεια.
2. — Νά ντυνέστε απλά καί να προτιμάτε άσπρα ύφασματα.
3. — Νά περπατάτε κάτω άπό τη σκία καί άργά.
4. — Νά μην τρώτε φαγητά με καρυκεύματα.
5. — Νη μην πίνετε νερό μη δειλισμένο, έτω καί αν διψάτε πολύ.
6. — Νά πίνετε λίγο, για να μην ιδρώνετε υπερβολικά.
7. — Την ήμέρα να κλείνετε καλά τα παράθυρα σας.
8. — Τη νύχτα να τ' αφήνετε άνοιχτά.
9. — Νά χρησιμοποιήστε στόν ύπνο σας ένα μόνο σεντόνι.
10. — Νά διαβάσετε τις συμβουλές αυτές... πεντακόσιες φορές άκριδώς για να τις μάσετε.

ΤΙ ΕΙΝΕ...

ΤΑ ΠΟΛΛΑ...

• 'Η πολλή λεπτότης είνε επιτήδευση.
• 'Η πολλή ασηπρότης είνε σκληρότης.
• 'Η πολλή τάλημ είνε άφροσύνη.
• 'Η πολλή οίκονομια είνε φιλαργυρία.
• 'Α πολλά άγαθά γίνονται άσρος.
• Οι πολλές τιμές γίνονται δουλεία.
• Οι πολλές άπολαύσεις όδηγούν στόν τάφο.
• 'Η πολλή εμπιστοσύνη μάς καταστρέφει.
• 'Η πολλή καλωσύνη γίνεται άδυναμία.
• 'Η πολλή υπερφάνεια γίνεται έλάτρευση.
• 'Η πολλή εύγένεια είνε κολακεία.
• Καί τα πολλά... ριγιά γίνονται κουραστικά!

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΡΕΣΗΓΗ ΣΙΣ

• 'Ο γιατρός. — 'Η άρρώστια σας είνε εξαιρετικά άνδιάρηρο, σά! 'Η περίπτωση σας θα πλουτίσει την λατινική έπιστήμη...
• 'Ο κελάρης. — 'Ω γιατρέ, κι' έγώ πού ένόμιζα ότι ή άρρώστια μου είνε 100 δροχμές...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

μία του καί είνε τό αναλφ...

• 'Ετσι, ό άσχημότερος νέος του κόσμου κατώρθηκε να κατακτήσει την ώραιότερη νέα.

Γιά άρκτεον καιρό τους έθελπε μαζί σά κέντρα, στις γιορτές, σά σαλόνια. Έπειτα τους έχασα. Πρώ όλίγων ήμερών, έφυγε να συναντήσω τό νέο στίς κοούρες, μόνον του όμως πιά. 'Αφού τον έχαίρετσα φιλικά, τον έρώτησα:

— Καί ή Ζαννίν τί γίνεσαι; Πανδρεύθηκε;

— Δεν ήμουν τρελλός, μου άπήντησε εκείνος μ' ένα πονηρό κλείσιμο του ματιού.

— Γρελλός;; Γιατί;

— Μά δέν καταλαβαίνετε; Δεν σάς έφάνηκε ποτέ παράξενο πώς ένα τόσο όμορφο κορίτσι δέν είχε ακούσει καμμιαν έρωτική έκμυστηρεύση; Πώς δέν είχε δοκιμάσει κανείς να της κάμη κορτε; Τί έόχημα είνε αυτό; 'Ότι τό παρελθόν της Ζαννίν ήταν τουλάχιστον ύποπτο, ότι άσπινχε κάποια σκεπτική κηλίδα στή ζωή της, σά ήθικό της μέρος. Γι' αυτό έπρωτίμηνά να μην την πανδρεύω. Δεν εφάρθηκα λο...

γικά;

• 'Ετσι, τό ώραιότερο κορίτσι του κόσμου δέν κατώρθηκε να παντρευθώ ούτε τον άσχημότερο άνδρα.

B. METZ

ΕΝΑΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Έένος υγιεινολόγου, έδημοσίευσε τελευταίως τον κάτωθι δέκαλόγο, εν είδει συμβουλών, κατά της ζέσης:

1. — Νά νιώσετε ταχτικά κάδς πρωί με μεγάλη επιμέλεια.
2. — Νά ντυνέστε απλά καί να προτιμάτε άσπρα ύφασματα.
3. — Νά περπατάτε κάτω άπό τη σκία καί άργά.
4. — Νά μην τρώτε φαγητά με καρυκεύματα.
5. — Νη μην πίνετε νερό μη δειλισμένο, έτω καί αν διψάτε πολύ.
6. — Νά πίνετε λίγο, για να μην ιδρώνετε υπερβολικά.
7. — Την ήμέρα να κλείνετε καλά τα παράθυρα σας.
8. — Τη νύχτα να τ' αφήνετε άνοιχτά.
9. — Νά χρησιμοποιήστε στόν ύπνο σας ένα μόνο σεντόνι.
10. — Νά διαβάσετε τις συμβουλές αυτές... πεντακόσιες φορές άκριδώς για να τις μάσετε.

ΤΙ ΕΙΝΕ...

ΤΑ ΠΟΛΛΑ...

• 'Η πολλή λεπτότης είνε επιτήδευση.
• 'Η πολλή ασηπρότης είνε σκληρότης.
• 'Η πολλή τάλημ είνε άφροσύνη.
• 'Η πολλή οίκονομια είνε φιλαργυρία.
• 'Α πολλά άγαθά γίνονται άσρος.
• Οι πολλές τιμές γίνονται δουλεία.
• Οι πολλές άπολαύσεις όδηγούν στόν τάφο.
• 'Η πολλή εμπιστοσύνη μάς καταστρέφει.
• 'Η πολλή καλωσύνη γίνεται άδυναμία.
• 'Η πολλή υπερφάνεια γίνεται έλάτρευση.
• 'Η πολλή εύγένεια είνε κολακεία.
• Καί τα πολλά... ριγιά γίνονται κουραστικά!

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΡΕΣΗΓΗ ΣΙΣ

• 'Ο γιατρός. — 'Η άρρώστια σας είνε εξαιρετικά άνδιάρηρο, σά! 'Η περίπτωση σας θα πλουτίσει την λατινική έπιστήμη...
• 'Ο κελάρης. — 'Ω γιατρέ, κι' έγώ πού ένόμιζα ότι ή άρρώστια μου είνε 100 δροχμές...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

• 'Επί τέλους, κάποιος έτόλμησε. Ήταν ένας νάρ με πλαστούρη μύτη, άσπια τεράστια καί κεφάλι σαν κελόκασα. Μπαρούσε να θεωρηθώ ό πρώτος άνδρας της άσχημίας... Είπε στή Ζαννίν ότι του άρεσε καί την έρώτησε αν ήθελε να παντρευθόν. 'Εκείνη έθυλάκισέ τον, ότι θύον. 'Εκείνος άπαρνούσε ότι άλλος ύποψιόν, παραδέχτηκε την άσχημ...

Τό φλογισμένο έρμα του θεού του Φωτός μεταδίδει την πυρκαϊά των άκτίων του εις τις άμυδάδες έκτάσεις της Αιγυπτίας, έρημου καί ό Πόθος σταλάζει την πνιγνή του θερμότητα στή καρδιά του βασιλιά της Βούσιρι, του άγριου κυρίαρχου της χώρας του Νείλου. 'Η περρωτή Φήμη, διατρέχουσα με τά γίγαντια φτερά της τις άποστάσεις, έφερε μέχρησ αυτού τό θεϊον όραμα της όμορφιάς των παρθένων 'Εσπερίδων, των τριών θελκτικών κοριτσιών Αίγλης, 'Εσπερίας καί 'Αρέθουσας, για τις όποιες λέγανε πως καί τ' άδόνια άκόμα μαγεμένα από την έξωτική τους μορφή, τις συνάδευαν στις πηγές όπου λουζόντανε καί έκθαίβα μπροστά στήν παρθενική τους γυμνότητα ύμνούσανε τρελλάμενα τά άσσυρικά κάλλη τους.

• 'Ο βασιλιάς Βούσιρις άκουγε τις διηγήσεις για την όμορφιά των τριών κοριτσιών — αν καί άλλοι λέγανε πως ήταν τέσσερα κι' άλλοι πέντε ή έπτά — καί ή φιλήδονη φαντασία του, συμπληρώνοντας την πραγματικότητα, του παρούσε τις περιφημίες παρθένες άξ έξωτικά όντα καί του γεννούσε τόν άδαστακτό πόθο νυκτών όργων καί άτέλειωτης άπολαύσεως. Σιγά... σιγά... ή μανία τουήνιψε κάθε διαταγμόν. 'Ετοίμασε ένα καράβι, έστράτολόγησε τους περιφημότερους πειρατές, τους γυνώσκους για την άγριότητα καί την τόλημ τους καί τους έστειλε να φέρονε στόν μεγαλοπρεπή γυναικωνίτη τους τις όμορφες νύμφες πού κυριαρχούσαν στην σκέφι του. Τό καράβι των κακούργων άπέπλευσε για την άντίθεση έπίδρομή καί ή Αίγυπτις ός βασιλιάς, με την ίδια πνιγήρη φαντασίωσι, έμεινε περιμένοντας τις παρθένες πού θα ριχνόντανε δορά στην άγριότητα των ένστικτών του.

Οι όμορφες νύμφες, κόρες του 'Ατλαντος καί της νύμφης 'Εσπερίδας, κατοικούσαν στην πόλην της 'Αφρικης Βερενίκη, αν καί άλλοι θρύλοι δέν συμφωνούσαν ούτε με τό πρώτο, ούτε με τό δεύτερο. Καί ή ποιητική φαντασία των αρχαίων λαών, έποθετέσσε, τα κορίτσια αυτά με την καταπληκτική όμορφιά, να περιπατούνται τά περίφημα 'χρυσά μήλα'. Λέγανε δηλαδή ότι, όταν ό Ζεύς παντρευόταν την άδελφή του 'Ηραν, όλοι οι θεοί προσέφεραν πολύτιμα δώρα στην βασιλισσαν των ούρανών, ή δέ Γη μία όμορφη μνηλιά πούκανε μήλα χρυσά. Αυτό τό πολύτιμο δένδρον ή 'Ηρα τό παρέδωσε στις 'Εσπερίδες καί τους παρήγγειλε να τό περιποιούνται μέσα στους άπείραντους κήπους της όμορφιάς των, για μεγαλύτερη δέ ασφάλεια τους έχόρισε καί ένα φαρμακερό δράκοντα, πού τοποθετήθηκε φρουρός στην πόρτα του κήπου, για να μην μπορεί να κλέψη κανείς τους πολύτιμους καρπούς.

Οι νύμφες χόρευαν άμέριμνες στό χλοερό λιβάδι της άμερίμνου ζωής των, παραδίνοντας την ύπαρξή τους στόν θαυμασμό των έμφύλων καί στή ζήλεια της Φύσεως, όταν έφθασαν εκεί άπαρτηρητοί οι άγριοι άπαιστανόμνοι του αίματος όρπου Αίγυπτιου καί ριχτήκαρε ν' απαγάγουν τά όρχούμενα θράμματα.

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

• 'Αλλά όποτε συνέβη κάτι τό...

ΓΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

καταπληκτικό καί άπρόσδόκητο...

• 'Ο 'Ηρακλής, έκτελώντας τόν δέκατον 'άθλον' πού του έπέβαλλεν ό Εύρυσθεύς, έπήγε καί τ' άδόνια άκόμα μαγεμένα από την έξωτική τους μορφή, τις συνάδευαν στις πηγές όπου λουζόντανε καί έκθαίβα μπροστά στήν παρθενική τους γυμνότητα ύμνούσανε τρελλάμενα τά άσσυρικά κάλλη τους.

Λέγανε λοιπόν πως ό Γηρύνης αυτός ήτανε πλάσμα γιγάντιον, με τερατώδη μορφή καί τρία κεφάλια καί είχε μια περφημη άγέλη δωδιών πού την έφύλαγε ό φοβερός σκύλος 'Ορθος καί ό δοσκός Εύριπίωνας. Πηγαίνοντας να τόν βρή ή 'Ηρακλής έπέρασε πολλές έρημες καί άκατοίχτες χώρες της Εύρώπης καί έφθασε στην Τάρτησος, όπου έστησε τις 'Ατλάδες του 'Ηρακλέους' έπάνω στις όποιες έγραψε τό περίφημον «Μη παραιτέρω!» Λένε, μάλιστα, πως έσκαψε εκεί κοντά τό στενον του Γεφραλτάρ καί έδωσε σά νερά της Μεσογείου διέξοδον πρὸς τόν 'Ατλαντικόν 'Ωκεανόν.

• 'Ο 'Ηρακλής έφθασε στην 'Ερύθειαν, όπου έφυλάγοντο τά δώδια του Γηρύνου, έσκότωσε έπειτα από τρομερόν άγώνα, τόν Εύριπίωνα καί τόν 'Ορθρον καί τόν πιο τερατώδη άπ' αυτούς κύριόν τους, έπήρε τά δώδια καί διά μέσου της 'Αδερίας έφθασε στην Αίγυα, όπου οι γιοι του Ποσειδώνος, Δέρκυρος καί Αλβίων άρχισαν...

• 'Ο 'Ηρακλής έφθασε στην 'Ερύθειαν, όπου έφυλάγοντο τά δώδια του Γηρύνου, έσκότωσε έπειτα από τρομερόν άγώνα, τόν Εύριπίωνα καί τόν 'Ορθρον καί τόν πιο τερατώδη άπ' αυτούς κύριόν τους, έπήρε τά δώδια καί διά μέσου της 'Αδερίας έφθασε στην Αίγυα, όπου οι γιοι του Ποσειδώνος, Δέρκυρος καί Αλβίων άρχισαν...

• 'Ο 'Ηρακλής έφθασε στην 'Ερύθειαν, όπου έφυλάγοντο τά δώδια του Γηρύνου, έσκότωσε έπειτα από τρομερόν άγώνα, τόν Εύριπίωνα καί τόν 'Ορθρον καί τόν πιο τερατώδη άπ' αυτούς κύριόν τους, έπήρε τά δώδια καί διά μέσου της 'Αδερίας έφθασε στην Αίγυα, όπου οι γιοι του Ποσειδώνος, Δέρκυρος καί Αλβίων άρχισαν...

• 'Ο 'Ηρακλής έφθασε στην 'Ερύθειαν, όπου έφυλάγοντο τά δώδια του Γηρύνου, έσκότωσε έπειτα από τρομερόν άγώνα, τόν Εύριπίωνα καί τόν 'Ορθρον καί τόν πιο τερατώδη άπ' αυτούς κύριόν τους, έπήρε τά δώδια καί διά μέσου της 'Αδερίας έφθασε στην Αίγυα, όπου οι γιοι του Ποσειδώνος, Δέρκυρος καί Αλβίων άρχισαν...

• 'Ο 'Ηρακλής έφθασε στην 'Ερύθειαν, όπου έφυλάγον

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

(Παρίληψις προηγούμενων): Η Μαρία ντε Κρουσάμ, χωρίς να το θέλει, παραδίει στο δήμο τη μητέρα του Νουστράδου, του ανθρώπου τον οποίο λατρεύει και του οποίου γίνεται άργότερα σύζυγος.

Ο νέος αποκαλύπτει την τραγική αλήθεια την τελευταία στιγμή, αλλά αναστάσει να τρέξει κοντά στον έτοιμοθάνατο το πατέρα του.

Στο διάστημα αυτό οι δύο φίλοι στους οποίους είχε εμπιστευθεί η Μαρία, επιχειρούν να την παραδώσουν στους πρίγκιπας Κάρολο και Έρικο, που την αγαπούν και οι δύο μ' ένα παρόμοιο πάθος. Η νέα όμως ανδραγατείται και δεν διαφεύγει τον θάνατο παρά μόνον γιατί, τη στιγμή που ο δήμος απλώνει το χέρι του επάνω της, φέρνει στον κόσμο ένα παιδί.

Ο Νουστράδου έρρισκε νεκρό τον πατέρα του και φεύγει κατόπιν για την Αίγυπτο, όπου αφού μπεινάει επί είκοσι χρόνια στα μυστήρια της ανώτερης αιγυπτιακής μυστικής, επιστρέφει τρέχοντας στη Γαλλία.

Εν τώ μεταξύ ο πρίγκιψ Έρρικος, καθ' υπόδειξιν της συζύγου του, Αικατερίνης των Μεδίκων, έχει φονεύσει τον αδελφό του πρίγκιπα Κάρολο και έχει ανέβει στον θρόνο της Γαλλίας.

Αργότερα, η Αικατερίνη, θέλοντας να απαλλαγεί και από τον σύζυγόν της, αναθέτει στον κόμη Μονγκομερύ να τον φονεύσει.

Ο υιός της Μαρίας και του Νουστράδου, με το όνομα του Ροαγιαλ ντε Μπωρεβέρ, έρρι, σκεπτάει επί κεφαλής μιας μικρής ομάδας στρατιωτών, που ζουν κινώντας διάφορες ληστείες και έχει καταστήσει ο φόβος και ο τρόμος των ησυχών πολιτών.

Στον όμιλον αυτό, ο νεαρός ντε Σαιντ - Αντρέ έχει αναθέσει την απαγωγή της Μαργαρίτας ντε Ρονσερόλ, κόρης του διευθυντού της αστυνομίας των Παρισίων. Η απαγωγή πραγματοποιείται από τη Ροαγιαλ ντε Μπωρεβέρ συγκινείται από την ομορφιά και την αγνότητα της νέας και επιστρέφει στον Σαιντ - Αντρέ τ' αχρημάτα του.

Κατόπιν, συνδυεμένος από τους συντρόφους του, επαναφέρει τη νέα στο σπίτι του πατέρα της. Άλλα ο κόμης ντε Ρονσερόλ, εκπληκτός για την τόλμη των αγνώστων, διατάσσει τους άνδρες του να τους συλλάβουν. Οι πέντε φίλοι έρρι σκοντάει τώρα σε μία πολύ επικίνδυνη θέση και κινδυνεύουν να σκοφν ζωντανοί. Τέλος, χάρις σ' ένα έξυπνο και τολμηρό τέχνασμα, κατορθώνουν να σωθούν. Στο δρόμο, ακούει μία φωνή να καλή εις βοήθειαν.)

αυτή εξαφανίστηκε. Οι τέσσερις συνηγοροί, χωρίς να σκεφθούν τίποτε άλλο, έρριχθηκαν επί της. Η λεία αυτή ήταν μία κυρία, που παρέμεινε αδιάφορη και υπερλατρεμένη, σαν τίποτε να μην είχε συμβεί. Μπροστά της, για να την υπερλατρεμένη, είχε τοποθετηθεί ένας άνδρας ύψους άνω των πέντε περαστικών κρανίων, έλκοντας ότι είχε σωθεί από μία άγέλη τ' γρυνών για να πέση στα χέρια μιας άγέλης λύκων.

Ο Τρινκεμάγι, με την πρώτη ματιά, ανέληφθη ότι η υπερλατρεμένη κυρία ήταν εκείνη που διέτασσε τους δύο άλλους.

— Έμπρός, σύντροφοι! έφώναξε.

Καί, απλώνοντας το χέρι, έπιασε τη γυναίκα από τον ώμο, ενώ οι σύντροφοί του ώρισσαν έναντιον των δύο άλλων θυμάτων.

— Άλλὰ την ίδια στιγμή, ο Τρινκεμάγι άφησε ένα οβριόλασμα πόνο, ενώ ο Μπουρακάν, ο Στραπαφάρ και ο Κορποντιμπάλε άπω, θούτο διαίους.

— Κάτω τα χέρια! οβριόλασε ο Μπωρεβέρ, που είχε πλησιάζει.

— Έπειτα, στρεφόμενος προς το θύμα, έλεγε:

— Κυρία, είστε ελεύθερα. Τρινκεμάγι, έπιστρέψε το δαλάντιον που έπληρε!

Ο Τρινκεμάγι άφησε ένα δρυχηθμό, ενώ η κυρία άποδοσε το πορτοφόλι που της έδωσε και έλεγε:

— Κρατήστε το, φίλε μου.

— Εύχαριστώ, έλεγε ο Τρινκεμάγι, σπεύδοντας να εξαφανιστεί το πορτοφόλι μέσα στην τσέπη του.

Ο Μπωρεβέρ έβγαλε ψυχρά το χίφος του και έλεγε:

— Τρινκεμάγι, εάν δεν έπιστρέψης το πορτοφόλι, θα πεθάνεις ά μέσως!

Η κυρία άναγκάστηκε να πάρη το πέσινο πορτοφόλι από της έτεινε με μία χειρονομία λύσης ο Τρινκεμάγι. Έπειτα, στήριζοντας το βέλημα της επάνω στον Μπωρεβέρ, έκαμε:

— Θέλετε να μου πείτε το όνομά σας;

— Το όνομά μου, άπάντησε άπότομα ο νέος. Λέγομαι Ροαγιαλ ντε Μπωρεβέρ. Η περιουσία μου; Δέν έχω ούτε μία πεντάρα. Η κατοικία μου; Οι γονιές των δρόμων. Το επάγγελμά μου; Ληστής. Το παρελθόν μου; Μυστήριο. Το μέλλον μου; Η άγχνη. Έξτε τώρα όλη την ιστορία μου. Χαίρετε, κυρία.

— Μία στιγμή, έκαμε εκείνη, πιάνοντάς τον από το χέρι. Μπορεί

μία μέρα να χρειασθίτε ένα άσφαλές καταφύγιον. Εάν η ζωή σας άπειλή, έλάτε στο σπίτι μου. Ερίσκειται στην όδον Λαζαντιέρ, απέναντι από το πανδοχείο της άκροσής Χελώνας. Θά ζητήσετε εκεί τον Ζιλ. Είνε ο άνθρωπος αυτός. Η την Μαργκότ. Είνε αυτή η γυναίκα.

— Καί σεις, κυρία, ποιά είσατε; άρώτησε ο Μπωρεβέρ, με μία συγκίνησι που δέν μπορούσε να έξηγήση ούτε και ο ίδιος.

Η άγνωστος άπάντησε τότε με όποια φωνή:

— Εγώ... είμαι η Κυρία χωρίς όνομα.

Απεμακρύνθη έπειτα, συνδυεμένη από τον Ζιλ και την Μαργκότ. Άλλὰ, προτού να φύγη, είχε άφήσει το πορτοφόλι της να πέση στα πόδια του Τρινκεμάγι, λέγοντας:

— Πάρτε το. Σας το δίδω εγώ. Άλλὰ ο Τρινκεμάγι δέν έτόλμησε να σκύβη να το πάρη. Ούτε κανείς από τους συντρόφους του.

Ο Μπωρεβέρ παρέμεινε άκίνητος και συλλογισμένος. Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Στραπαφάρ έλεγε:

— Πηγαίνετε στο δρόμο που άκοιλούμε και μεις.

— Άς προχωρήσωμε τότε! διέταξε ο Μπωρεβέρ.

— Καί το πορτοφόλι αυτό; Θά το άφήσωμε έκτεθειμένο στην δροχή και στον άνεμο;

— Καλά, πάρτε το.

Τέσσερα χέρια άποδόθηκαν άμέσως. Το πορτοφόλι άδειάστηκε από το περιεχόμενό του και η διανομή έγινε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

— Η Κυρία χωρίς όνομα! έμνημόνευσε ο Μπωρεβέρ, με την έπιση ότι δέν έχω όνομα!

Τη στιγμή εκείνη ο Τρινκεμάγι έλεγε σιγά στον Μπουρακάν.

— Θά ήθελα να άνοήξω ο Άδης και να με καταπιή, άν δέν άνευγίρησα τη φωνή αυτής της γυναίκας.

— Μπα! έκαμε ο Μπουρακάν. Τι σημάσιαν έχει;

— Έχει τη σημάσια ότι η γυναίκα αυτή λέγεται Μαρία ντε Κρουσάμ.

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΧΕΛΩΝΑΣ

Στο μέσον περίπου της όδοι Λαζαντιέρ, διεκρίνετο μία πελώρια χελώνα από μέταλλο, έργον κάποιου έπινοητικού σιδηρουργού.

Το πανδοχείον της Χρυσής Χελώνας, ήταν από τα κέντρα εκείνα που έκλειναν την πόρτα τους την ώρα που άρριαν οι άστυνομικές διατάξεις, αλλά που την άνοιγαν προθύμως σε κάθε πελάτη που ήφερε να κτηρήσει μ' ένα συνθηματικόν τρόπο. Είχε μία μεγάλη αίθουσα κοινή για όλον τον κόσμο. Δεξιά και άριστερα όμως, υπήρχαν και πολλές άλλες μικρότερες αίθουσες.

Η ιδιοκτητήριά του έλεγόταν

Μύρτα. Την άρισμένη άρα, άδειαζε την μέσα αίθουσα. Αυτό όμως δέν ήμπούσε άρισμένης πελάτες από καταστήματος να μένουν στα διπλάνα δωμάτια.

Εκείνο το θράσυ, στις δύο μετά τα μεσάνυχτα, η κεντρική αίθουσα είχε από πολλή ώρα άδειάσει. Άλλὰ, στις διπλάνες αίθουσες, διεσκέδαζαν δύο συντρόφους.

Η μία ήταν τών δώδεκα, που ο Μπωρεβέρ είχε διακόψει από το έργον του, τη στιγμή που έπρόκειτο να ληστεύσουν μία άγνωστη γυναίκα. Η άλλη ήταν του Τρινκεμάγι και των συντρόφων του.

Ο Ροαγιαλ ντε Μπωρεβέρ είχε φωνή φαίνεται και είχε πύ το μερίδιό του.

Σε μία στιγμή έσηκώθηκε επάνω, έξώσθηκε το χίφος του και έρριξε στους ώμους τον μανδύα του. Οι άλλοι τέσσερες έτοιμάστηκαν να τον μιμηθούν. Άλλὰ, έκείνους τους έσταμάτησε και έλεγε, όχι χωρίς συγκίνησι:

— Είνε αλήθεια, φίλοι μου, ότι πολλές φορές έως τώρα, από τη στιγμή που γνωρίζομεθα, έπληρωμα μαζί το χίφος. Θά προσθέσω μαζί σου, τον τελευταίον καιρό, έναν όδρομο μίας είχαν χωρίς, σας ένοσταίγησαν πολλές φορές, σέναν Στραπαφάρ για την εύθυμία σου, σέναν Τρινκεμάγι για την άφοβότητά σου, σέναν Κορποντιμπάλε για την άμεριμνήσια σου και σέναν Μπουρακάν για τη δύναμή σου. Όλους μαζί για την άνδρεία σας. Γι' αυτό, όταν σας έξαναθήκα στην όδον του Μελόν, η καρδιά μου έσκήρτισε από χαρά. Τώρα όμως, φίλοι μου, πρέπει να χωρισθούμε!

— Να χωρισθούμε! έμνημόνευσε ο Μπωρακάν.

Οι άλλοι τρεις έκτύπαζαν σαστισμένοι.

— Ακούστε, έλεγε ο Μπωρεβέρ. Εάν έσείς διευθυνθήτε προς τα δεξιά, εγώ πρέπει να πάω προς τα άριστερα. Εάν πάτε προς τον έγώ, εγώ πρέπει να διευθυνθώ προς άριστερα. Για ποιά λόγο; Γιατί μαζί μου δέν θα έκάνετε παρά μόνονκοι ταίμαρες. Θά σας έμπούδα να ζήσετε. Άς μην μιλούμε πιά γι' αυτό το ζήτημα. Αυτό έινε το άποκαταρτιστικό δέπτημα μας. Άλλως τε, ποιάς έξερει άν δέν θά έξαναθήκα με και πάλιν. Σιωπή τώρα! Δέν μου άρριουν οι λιποψυχίες. Εάν όμως κανείς από σας έχει άνάγκη από το τουάρι μου, για να σωθή το δικό του, θά έδωθε να με ζήτησετε εδώ. Τώρα να μην κινήση κανείς από τη θέση του. Χαίρετε.

Ο Μπωρεβέρ έκτύπησε το δαρύ χέρι του επάνω στο τραπέζι και έφανε μανιάνη. Γιατί; Δέν το ήξερε. Έναντιον τίνος; Έναντιον του έαυτού του κυρίως. Καταφρονούσε αυτούς τους ανθρώπους και τους άναπούς συγχρόνους.

Οι τέσσερες σύντροφοί του είχαν παραμείνει άκίνητοι, με το όσος περίλυπο και την έκφρασι στα σισμένη.

— Έχάσαμε την ψυχή του σώματος μας, έλεγε σε μία στιγμή ο Κορποντιμπάλε.

— Ο Ροαγιαλ, έαναγορεύει στον καλό δρόμο, έκαμε ο Στραπαφάρ.

— Θά τα καταφέρωμε και χωρίς αυτόν! έλεγε θυμωμένα ο Τρινκεμάγι.

Ο Μπουρακάν δέν έλεγε τίποτε. Έκλαψε.

Ο Μπωρεβέρ, φεύγοντας, είχε μνη στην κουζίνα, όπου έρισκόταν η Μύρτα.

Ηταν μία κοπέλα άρκετά νόστιμη, που είχε ως έκ βασύτατος παραμείνει φρονίμη άναμέσας στην άκολασία και την κραιπάλη που την περιέβαλλαν.

Βλέποντας τον Μπωρεβέρ να μπαίνει, έκοκκινισε λίγο και χωρίς να σκεπτάει τα μάτια της από μία σάλασα που έφτανε, έλεγε:

— Έξαγορεύστε λοιπόν στο Παρίσι. Μόλις έπρόφασα να σας χαιρετήσω, όταν έμπηκατε μαζί με τους συντρόφους σας.

— Βλέπετε, Μύρτα, ότι έρχομαι να σε χαιρετήσω εγώ! Πόσο άμορφη γίνεσαι, πόσα μου φιλί!

— Άς μην μιλούμε γι' αυτό. Εάν γίνωμαι άμορφη, είσατε ο χιλιοστός που μου το λέτε. Λόγια που τα παίρνει ο άνεμος. Άς μιλήσωμε καλύτερα για σας.

— Άκριβώς, Μύρτα, ήθελα να

σο μάλω για τον έαυτό μου.

— Έξω, έκαμε η νέα, άνασφώνοντας τους όμους. Ήλθετε να μου πείτε ότι δέν μπορείτε να μου πληρώσετε την άπομνη σας διασκέδασι. Ποιάς σας έμυλησε γι' αυτό όμως; Το χρέος σας δέν άνέθηκε άκόμη, το σύνολον της πιστώσεως που σας έχω καθορίσει. Λοιπών, μην άνησυχήτε γι' αυτό.

Ο Μπωρεβέρ έγελωσε μ' ένα νευρικό γέλιο.

— Μοι έχετε όρισει πίστωση στο πανδοχείο σου; άρώτησε.

— Όπως και σ' άλλους τους πελάτες μου. Σ' άλλους η πίστωση φάνει τις δύο λίρες και σ' άλλους τα δέκα άργυρία σκούδα.

— Ω! Ω! Καί άν ο έαυτός της Γαλλίας έρισκόταν μεταξύ της πελώρειας σου ποιά πίστωση θά σου έδινε;

— Θά έφθανε ως τα έκατο σκούδα, άπάντησε η Μύρτα.

— Διάβολε! Θά ήθελα να ήμουν έαυτή. Πές μου ποιά έινε η δική μου πίστωση, για να έξω να μη την ξεπεράσω.

— Χίλια χρυσά δουκάτα, άπάντησε με ήρεμη και άρρη φωνή η Μύρτα, κυττώντάς τον στα μάτια.

Ο Μπωρεβέρ άνατρίχισε και έγνε άκρως, όπως είχε γίνει και η Μύρτα προηγουμένως. Για μία στιγμή, ένας προμετός θυμός τον κατέλαβε και έρριξε στη νέα ένα άγριο βλέμμα. Άλλὰ η τρυφή και συγχρόνως άβυσσος έκφρασις του προσώπου της, τον καθήσυχασε. Έλεγε:

— Μύρτα, χίλια δουκάτα, έινε το δεκαπλάσιο ίσως από ό,τι έλζει στο πανδοχείο σου. Είσαι μία χρυσή καρδιά. Δέν θά έχάσω ποτέ ό,τι είπες.

Η νέα έπεριέμενε ίσως μία άλλη άπάντησι. Έγύρισε άποτομία προς τη φωτιά και έμνημόνευσε με όποια φη φωνή:

— Μπορώ να έξωδάω ότι το ίδιο μητροκό στήθος μός έδρεψε και τους δύο; Δέν είσατε σαν αδελφός μου;

— Είνε αλήθεια, άπάντησε σκεπτικός ο Μπωρεβέρ. Είσαι σαν αδελφή για μένα.

Την έκτύπησε με συγκίνησι.

— Μύρτα, συνέχισε, ήθελα να σου ζήτησω δύο πράγματα. Το πρώτο έινε να μου δώσης ένα μέτρο για να μείνω στο πανδοχείο σου.

Μία λήμψις χαράς έπέρριψε από τα μάτια της Μύρτας.

— Θά μείνω για κάμποσο καιρό στο Παρίσι, έξηκολούθησε ο Μπωρεβέρ. Πόσο; Δέν έξω. Έως ότου να έρθω κάτι που με περιμένει, που με παραμυθεύει μέσα στον έγρω των δαδάλων των δρόμων... κάτι που δέν άγνώω. Μύρτα. Την έαυχάσα.

— Η τον θάνατο!

— Είσατε εδώ σαν στο σπίτι σας, άπάντησε η νέα, με φωνή που έτρεμε λίγο.

— Θαμύματα. Μία γυναίκα μου είπε άρρησι.

— Άς δοίμε ποιά έινε το δεύτερο πράγμα, έκαμε άποτομία η Μύρτα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ

μέ την

"Ελλά

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Ο χαρός των μετρηφισμένων έρισκόταν στο κορυφαίο του. Ο Φράνκ, καθώς συνδυετο με δυσκολία μέσα στο πλήθος, ευχόταν μόλις άμυδρά πως είχε ένα ραντεβού με μία πολύ θερμή γυναίκα, με έσπρα κατόνοια μάλιστα και μία δολανική ιδιοσυγκρασία. Έκείνο το θράσυ ο Φράνκ φορούσε ένα κίτρινο γαυράλλο στο πέτο του. Καί δέν υπήρχε άποκαρτωμένο πράγμα για μία γυναίκα

που ναυριάζουν, που φωνάζουν, που γκαυρίζουν, που καυγάζουν. Δέν κερδίζουν τίποτε. Όσο περυσότερο φωνάζουν, τόσο οι άλλοι έχουν τη δύνασι να τους πηγαίσουν κοντά.

Υπάρχουν, άρρησι, νόμοι στη φύσι που τους παρερριμώκε. Όπως, π.χ., τον νόμο που λέει ότι σε σκαμιά λόγια να δημιουργούν ένα χάσμα μεταξύ των ανθρώπων που φιλονικούν. Καί τότε, κυρία μου, έρχεται στιγμή, που όσος μου είπατε, λέτε:

— Ποιός σαν να είμαι μαζί με τη μέρα στο σπίτι μου.

Πρέπει, λοιπόν, ν' άποβάλλω τη σκεπτική του κοινού. Έπειτα και άν έχω δική. Ποτέ δέν πελάεται ο άλλος με τον κοινά. Καί σκεπτική συνδυεμένη αυτής ο κοινός, ν' μην άλάφει. Γιατί, σκεπτική, όταν έμνη κανείς, καταλήγει να πετάει στο πρόσωπο του άλλου, άντε λόγου. Λέει: ποτέ δέν είχε διλογώ σκεπτική προηγουμένως, σε στιγμή γαλήνης. Μετανοώμεν λέει, αλλά ό,τι είπαώκε, είπαώκε και έκείνο που είπαώκε δέν ήταν καλύτερα να μην είχε είπαώ.

Με λίγη έσπρα, μπορείτε, κυρία μου, να φράσετε σκεπτική σας μετ' άποδοξείας τα σε εύρησθαι. Αντι να σας νευριάζει το διάστημα του σούζου, πώς και σεις και να διαβάσετε έκείνη τη στιγμή και έτσι το μάλο σας θα άποσπάρη. Αντι να προσέξετε τις πατημασιές που έκαμε με τα πασιόσια του στο παρτέ, κατέλαβε καλύτερα άν έχω καλό ή καραμένο ύφος όταν μπαίνω. Αντι να έμνη κανείς, καταλήγει να πετάει στο πρόσωπο του άλλου, άντε λόγου. Λέει: ποτέ δέν είχε διλογώ σκεπτική προηγουμένως, σε στιγμή γαλήνης. Μετανοώμεν λέει, αλλά ό,τι είπαώκε, είπαώκε και έκείνο που είπαώκε δέν ήταν καλύτερα να μην είχε είπαώ.

Καί άκόμη, όταν έχετε δική, μείνετε εύχρηστικη με την έσπρα της έκφρασις. Έξηγήστε του με ήρεμία και καλό τρόπο έκείνο που θέλετε, άποσπάρει να δεχθήτε το ψυχρά και την περιπτώσει κατ' όλην όποιαν δέν θά τον πείσει.

Μόστέ - καί αυτό δέν το έπιτάχεται άν το έκανώκατε πολλές φορές μνη σ' ό,τι λέτε:

— Άκούσε, άκόμη και, άντι να πώς ήταν έτσι... με άν έδωτε πιστώσης διαφορετικά, το ίδιο κάνω. Έξω έξερει καλύτερα από μένα.

— Άντιστοιχίζω πώς το λάθος έινε δικό μου. Σ' ό,τι έμνη συγγνώμη.

— Έλα, άκόμη μου, τώρα να το φηλίζω!

Το τελευταίο μπορείτε να το έπαναλάβετε όσες φορές θέλετε, γι' ότι ήντι η εύκολότερη άσκηση.

— Άν κάποτε έιν, κυρία μου, θά άποκρίστητε την άχνη του μάλοσας, που έινε χαρήσιμη και για την περιπτώσει που θά τύχη καμιά φορά να έχετε έσπρι το αότιο.

ΕΥΑ

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΜΑΛΩΝΕΤΕ

— Δέν έξω πώς, μία μαλώνη σκαμιά ν' άδελφός μου, τους γονείς μου και ίδιες με τον άνδρα μου έλατε προχθές γνωστή μου κυρία. Όλοι λέγε πως φταιει ο χαροκτήρ μου. Άπότοσο, έγώ πιστεύω το αντίθετο.

Μία έκείνο που με στενοχωρεί κυρία, έινε, ότι κάθε φορά που μου συμπαίνει από τον άνδρα μου, άναγκάζομαι για να τον καμώ να ησυχάζω να άποκαρτήσω και να δεχθώ ότι έγώ έγώ το άότιο. Έτσι έγώ είμαι έκείνη που τα πεινώμενα ενά είμαι ποτέτε έέβασι ότι έγώ έχω το δική.

Δέν θέλω ν' άποφασίσω τον έσχυρισμό της κυρίας, ότι έχει έκείνη πώποτε το δική. Αυτό άλλως τε έινε γυνικός το έπιχείρημα, έκείνον που δηλητηριάζουν την ζωή των άλλων. Μία τι σημάσια έχει, άν έχω δική ή άότιο; Έκείνο που πρέπει να προσέχει έινε να διατηρή την άρμονία μέσα στο σπίτι της.

Εγώ η κυρία αυτή, όπως φανέται, άπάντησε τη συνήθεια, της έγιναν άνάγκη μάλλον αυτές οι σημάσιες. Πολλάς γυναίκες της μοιάζουν. Άρριζουν την ζωή τους ως παντρεμένες μ' έναν χαρακτήρα έδωμο και σχετικώς εύκολο και έπειτα άφήνουν τον έαυτό τους να νευριάζει με χίλια δύο πράγματα, με πράγματα τίποτα που θά μπορούσαν καλύτερα και να μην τα προσέχουν. Αυτά τα μικροπράγματα τα ήμερα με την ήμερα μεγαλώνουν.

Στην άρχη, με τον σούζο, π.χ. έινε τα έρωτικά μικροκαυγάδια, έκαμνισα όμως, για τα έκαμνισα σκεπτικώμενα με, φίλε. Γιατί, τότε υπήρχαν άκόμη δόκιμα και φιλική.

Όταν όμως τα δόκιμα μεταβάλλονται σε φώγες και κατόπιν σε κραυγές, τα φίλια λυσοτεύουν, εξαφανίζονται και σε λίγο και ο έρωτας. Τότε άρχίζει η έσπρα της έκείνης συγγνώμης, που τόσο συχνά έλπειται να την σατυρίζουν στις καρδιές και τις έπιτεωρήσεις, όπου ο ένας καυγός διαβέχεται τον άλλον.

— Ό,θ, άφρησε το διάστημα πεί.

— Δέν... δέν... έκαμνισα το παρτέ γεμάτο κατημασιές... Δέν άναίκα να σκεπτήσης τα πασιόσια σου στην υάδα!

— Τι ώρα έιν; αυτή που έρχεσαι;

Σε όλα τα σπία που γίνονται καυγάδες, άν προσέξετε, θά έμνη ότι υπήρχε ένας κανών άντι έσπρι έσπρι. Είνε άνεήγητο και όμως έινε έξηκρωμένο. Έκείνοι

που νευριάζουν, που φωνάζουν, που γκαυρίζουν, που καυγάζουν, δέν κερδίζουν τίποτε. Όσο περυσότερο φωνάζουν, τόσο οι άλλοι έχουν τη δύνασι να τους πηγαίσουν κοντά.

Υπάρχουν, άρρησι, νόμοι στη φύσι που τους παρερριμώκε. Όπως, π.χ., τον νόμο που λέει ότι σε σκαμιά λόγια να δημιουργούν ένα χάσμα μεταξύ των ανθρώπων που φιλονικούν. Καί τότε, κυρία μου, έρχεται στιγμή, που όσος μου είπατε, λέτε:

— Ποιός σαν να είμαι μαζί με τη μέρα στο σπίτι μου.

Πρέπει, λοιπόν, ν' άποβάλλω τη σκεπτική του κοινού. Έπειτα και άν έχω δική. Ποτέ δέν πελάεται ο άλλος με τον κοινά. Καί σκεπτική συνδυεμένη αυτής ο κοινός, ν' μην άλάφει. Γιατί, σκεπτική, όταν έμνη κανείς, καταλήγει να πετάει στο πρόσωπο του άλλου, άντε λόγου. Λέει: ποτέ δέν είχε διλογώ σκεπτική προηγουμένως, σε στιγμή γαλήνης. Μετανοώμεν λέει, αλλά ό,τι είπαώκε, είπαώκε και έκείνο που είπαώκε δέν ήταν καλύτερα να μην είχε είπαώ.

Με λίγη έσπρα, μπορείτε, κυρία μου, να φράσετε σκεπτική σας μετ' άποδοξείας τα σε εύρησθαι. Αντι να σας νευριάζει το διάστημα του σούζου, πώς και σεις και να διαβάσετε έκείνη τη στιγμή και έτσι το μάλο σας θα άποσπάρη. Αντι να προσέξετε τις πατημασιές που έκαμε με τα πασιόσια του στο παρτέ, κατέλαβε καλύτερα άν έχω καλό ή καραμένο ύφος όταν μπαίνω. Αντι να έμνη κανείς, καταλήγει να πετάει στο πρόσωπο του άλλου, άντε λόγου. Λέει: ποτέ δέν είχε διλογώ σκεπτική προηγουμένως, σε στιγμή γαλήνης. Μετανοώμεν λέει, αλλά ό,τι είπαώκε, είπαώκε και έκείνο που είπαώκε δέν ήταν καλύτερα να μην είχε είπαώ.

Καί άκόμη, όταν έχετε δική, μείνετε εύχρηστικη με την έσπρα της έκφρασις. Έξηγήστε του με ήρεμία και καλό τρόπο έκείνο που θέλετε, άποσπάρει να δεχθήτε το ψυχρά και την περιπτώσει κατ' όλην όποιαν δέν θά τον πείσει.

Μόστέ - καί αυτό δέν το έπιτάχεται άν το έκανώκατε πολλές φορές μνη σ' ό,τι λέτε:

— Άκούσε, άκόμη και, άντι να πώς ήταν έτσι... με άν έδωτε πιστώσης διαφορετικά, το ίδιο κάνω. Έξω έξερει καλύτερα από μένα.

— Άντιστοιχίζω πώς το λάθος έινε δικό μου. Σ' ό,τι έμνη συγγνώμη.

— Έλα, άκόμη μου, τώρα να το φηλίζω!

Το τελευταίο μπορείτε να το έπαναλάβετε όσες φορές θέλετε, γι' ότι ήντι η εύκολότερη άσκηση.

— Άν κάποτε έιν, κυρία μου, θά άποκρίστητε την άχνη του μάλοσας, που έινε χαρήσιμη και για την περιπτώσει που θά τύχη καμιά φορά να έχετε έσπρι το αότιο.

ΕΥΑ

ΕΠΙΚ ΠΟΝΤΙΝΙ

170

Με τρία πηδήματα θρέθηκε ο Μπωρεβέρ κοντά στον συμπλεκόμενο όμιλο.

Την ίδια στιγμή, ένας από τους ξένους έπιτεμμένους έφώναξε:

— Σύντροφοι, άπαγορήστε! Έπιηκόληθησε μία άποτομία φωνή, άκούσθηκαν μερικές έλαφίμιες και έπειτα έπεκράτησε πλήρης ήσυχία.

Ο Μπωρεβέρ ήταν αστασιμένος και άνήσυχος για την αλφινδία 12

Βουβές τραγωδίες ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΓΑΛΗΝΕΜΕΝΟ

Διηγηματάκι της ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

— Φεύγεις κιόλας, "Ελενα;
— Μου τηλεφώνησε η ράφτρα πώς σήμερα έχει επιδείξει τὸν μοντέλον της. Θὰ πάω γιὰ νὰ διαλέξω κι' ἐγὼ κανένα. Θὰ γυρίσω γρήγορα ὅμως.
— Ἐσύ δὲν ἐθαίνεις;
— Ὁχι. Ὁ Πάολο δὲν θὰ ἐθαίνει. Ἐπερίμενε ἕναν πελάτη. Ἀποκαρτέθη ἀπὸ τὴν γυναῖκα του μ' ἕνα χαμόγελο καὶ ξανάρχισε τὸ γράψιμο. Ζοστὰι νύκταν ὅμως καὶ ἐνοιάζετο κούραση. Τὸ ἥρθε ἡ ἐπαύριμα νὰ καπνίσῃ γιὰ λί- γο μὲ κλεισμένα τὰ μάτια. Ἄναψε ἕνα σιγαρέττο, ἐκάθισε σὲ μιὰ πο- λυθρόνα. Γιστὶ τάχα ἔθαίνει αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ "Ελενα; Ποιὰ ἡ εἰς νὰ παρακολουθεῖ τὴν ἐπίδειξι τὸν μοντέλων;
— Ἡ "Ελενα! Τὶ εὐχαρίστησι γι' αὐτὸν νὰ συλλογίζεται, ὅστερα ἀπὸ δυὸ χρόνων συζυγικῇ ζωῇ. τὴν "Ελενα; Ἦταν ἀνοιχτόκαρδη, λίγο ζωη- ρή, τοῦ ἀρεσαν ὅμως τοῦ Πάολο οἱ γυναῖκες πού ἔχουν τὰ χαρίσματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τῆς γυναικός.
— Ὁμιόταν τὴ ζωὴ τῆς — τὴ ζωὴ τους. Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔφερε στὴ μνήμη του τὴ ζωὴ ἑνὸς ἄλλου.
— Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Τζιοβάνι, ὁ καλύτερος, ὁ ἀδελφικός του φίλος. Ἐχον μεγαλώσει μαζί καὶ δὲν εἶχαν μυστικὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Μία μέρα, ὁ φίλος του τοῦ εἶπε:
— Ἐγνώρισα μιὰ κοπέλλα, πού θὰ τὴν παντρευθῶ ἀμέσως. Πάολο, ὁ- ταν θὰ τὴν γνωρίσεις κι' ἐσύ, θὰ μὲ δικαιολογήσεις. Εἶνε ἕνα μπουμπου- κὸ καὶ τὸ πολὺ εἰκοσι χρόνων. Τὴν λένε "Ελενα...
— Ὁ Πάολο τὴ γνώρισε καὶ τὴν συμπάθησε ἀμέσως. Δὲν ἀργήσαν νὰ συνδεθοῦν μὲ μὴν ἀληθινὴ φιλία.
— Κι' ἐσύ πότε θὰ παντρευθῇς, Πάολο; τὸν ρωτοῦσε συχνὰ ὁ Τζιο- βάνι.
— Πού θέλεις νὰ πετύχῃς κοπέλλα σὺν τὴν "Ελενα;
— Μία νύχτα, ὁ Πάολο ἐκίνησε ἀπὸ τὸ κοινοὶν τοῦ τηλεφώνου. Ἄκουσε τὴν ἀγωνιστικὴ φωνὴ τῆς "Ελενας: Ὁ Τζιοβάνι ἦταν ἀρρώστος, ἐτοιμο- θάνατος! Ὁ Πάολο ἔπρεπε ἀπελπισμένος, χωρὶς καπέλλο, χωρὶς γραβάτα, καὶ δὲν προέτασε παρὰ νὰ ἰδῇ τὰ μάτια τοῦ Τζιοβάνι νὰ καρφώνονται ἐπ' αὐτοῦ μὲ ἀγωνία, σὺν τῇ ἔλεει: «Δὲν θὰ ξαναγῶ τὴν "Ελενα.
— Ἡ "Ελενα δὲν θὰ ἀνέκη πᾶς ὁ ἔμενα. Δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλείψω τὴν "Ελενα...
— Ὁ θάνατος τοῦ φίλου. Ἡ "Ελενα ἔκλαψε πολλὴν καιρὸν σὺν ὁμο- τοῦ Πάολο. Τότε κατὰλασε μὲ φρίκη πὺς τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ...
— Δὲν μπορούσε νὰ φυγῇ ἀπὸ κοντὰ τῆς. Τὴν ἐπερίμενε, τὴν ἐκτύπηε στὰ μάτια, τὴν ἀνείρευσαν. Ἐμιάκουε σὸ γράφειο τὰ λουλούδια, τὰ μπιμπέλο πού τῆς ἀρεσαν. Πάντα περίτρομος ὅμως, δὲν μπορούσε νὰ ἐ- χάζει τὸ παραπονεμένο βλέμμα τοῦ Τζιοβάνι. Καὶ ὅταν εἶπε στὴν "Ελενα πὺς τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἐνώπιος πὺς τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη, τοῦ φάνηκε σὺν νὰ ἐπιδίδετο τὸ φίλο του, νεκρό!
— Ποτὲ δὲν ἔκαμε λόγο στὴν "Ελενα γι' αὐτὴς τὴς τύψεις του...
— Τὸ σιγαρέττο πού ἔκαψε τὰ δάχτυλα. Μ' ἔσαν στενταγὰ, ἀπρόθυμα ὡς τὴν πολυθρόνα καὶ ἐκάθισε σὸ γράφειο του.
— Γιστὶ ὅμως ἡ "Ελενα νὰ φυγῇ, τόσο διαστεικὰ, μὲ τόσο φοβερὴ ζέση; Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι. ἔβηκε κάποιον λογαριασμὸ τῆς ράφτρας, μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου. Ἐπληκλώθηκε: «Ἦρθε ἡ γυναῖκα μου;... Πολὺ καλά... Μόλις ἔρῃ, παρακαλῶ, νὰ τῆς πῆτε νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ...»
— Ξανακάθισε σκεπτικός σὸ γράφειο του. Σὲ λίγο ἐδέχθηκε τὸν ἀναμε- νόμενο πελάτη. Τὸν ἀκούσε ἀφιρήσιμα, ἔχοντας τὸ νοῦ του σὸ τηλεφώ- νο. Ἡ "Ελενα ὅμως δὲν τηλεφώνησε!...
— Ἀρῶ ἐφύγε τοῦ πελάτη, ξαναγύρισε ἐκείνη χαμογελαστή καὶ ἡρεμῇ. Τῆς εἶπε:
— Γιστὶ δὲν μοῦ τηλεφώνησε;
— Τὶ νὰ σοῦ τηλεφωνήσῃ; πὺς ὁπῆντοσε ἐκπληκτικῇ.
— Ἐπληκλώθηκε, στὴ ράφτρα σου. Μοῦ εἶπε πὺς δὲν σ' ἐπερίμενε. Γιστὶ ὅλγες λοιπόν;
— Τὴν εἶδε, χλωμὴ σὺν τὸ κερί, νὰ μισοκλείει τὰ βλέφαρα. Τοῦ χαμο- γέλασε ὅμως ἀμέσως, κυρίαρχη τοῦ ἑαυτοῦ τῆς.
— Ἐπληκλώθηκε στὴ Ρόσι; Μὰ τώρα πηγαίνω σὲ ἄλλη ράφτρα, τὴ Βιολέττα. Αὐτὴ ἔχει μοντέλα... Πάω ν' ἀλλάξω... Ὁρεδουρ, θὰ νὰ πῇ μου...
— Δὲν οἰκώθηκε. Δὲν τὴν ἀκολουθεῖ. Σὲ λίγο θὰ ξαναγυρῶσε μὲ ἕλ- λο φόρεμα, χωρὶς καπέλλο καὶ γάντια, χαμογελαστή — γιὰ νὰ κρύνῃ τὴν ταρῶχί τῆς. Τὴν ἐπερίμενε ἀρκετὰ! Ὑστερα ἐσκέφθηκε πὺς ἴσως νὰ μὴν εἶχε τὸ ἄρρος νὰ ἐμφανισθῇ μπροστὰ του... ἴσως νὰ ἐκλαγὲ ἐπ' αὐτὸν σὸ προσκέφαλό τῆς...
— Ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τίς παλάμες του καὶ δὲν τὴν ἐπερίμενε πᾶς.
— Τότε, μέσα σὸ σκοτάδι πού σχημάτιζαν οἱ παλάμες του ἐμπρὸς σὸ πρόσωπό του, εἶδε τὰ μάτια ἑνὸς ἄλλου πού τὸν ἐκτύπααν. Διαφορετικὰ ὅμως ἀπὸ ἄλλοτε, γαληνεμένα, χωρὶς ζήλεια: γεμάτα οἴκτο...
— Ὡστε ὁ Τζιοβάνι τὸν εἶχε συγχωρήσει; Ἐτοί λοιπόν σῶναι ἕως καὶ σῶναι γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἕνας ἄλλος;
— Τὸ γαληνεμένο τὸρὰ βλέμμα θὰ τὸν δοθόυσε κι' αὐτὸν νὰ ὑπομῇ.
— ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

Ὑστερα ἀπὸ πολὺχρονη καὶ ἐπιμελημένη ἔρευνα τὸ Ἀμερικανικὸ Ἰν- στιτοῦτο Βιομηχανικῆς Ψυχολογίας, προτείνει ὅπως στὰ σχολεῖα, ἀντὶ τὸν συνήκων μαυροπινάκων, ἐισαχθοῦν γιὰ τὴν διδασκαλίαν πίνακες λευ- κοὶ. Διευκρινίζει, πρᾶγματι, ὅτι εἶνε εὐκολότερη ἡ ἀνάγνωση μαύρων γραμμάτων τῆς κιμωλίας, ἐπ' αὐτὸν λευκοπινάκῃ. Ἐξ ἄλλου ἔχει δια- πιστωθῇ ἡ ἀπὸ παλαιότερες παρατηρήσεις, ὅτι ἡ ἀπόσπασσις ἐναλλαχῇ ἀπὸ τὴς λευκῆς σελίδος τὸν διδάσκον ἢ τὸν τετραδίων σὺν μαυροπινάκῃ μὲ τὰ λευκὰ γράμματα, ἐκούραζε πολὺ τὰ μάτια τὸν μαθητὴν.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΕΠΙ ΑΠΟΚΡΥΨΕΙ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Σ' αὐτὴ τὴν κρίσι, μάγκες μου, τὴν οικονομική.
Ἐπάρχουν μερικοὶ.
ποῦχουν κρυμμένα τρόφιμα στὶς ἀποθήκες μέσα
γιατὶ εἶχανε τὰ μέσα.
Γι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἀκριδῶς, καὶ ἡ ἀστυνομία
θὰ ψάξῃ μέσ' στὰ σπίτια τους, ἐν πάσῃ συντομίᾳ
καὶ δίχως νὰ κοπίσῃ
αὐτοὺς τοὺς ἀσυνείδητους στὰ πράσσα θὰ τοὺς πιάσῃ.
ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἦ! Κίνδυνος παμμένιστος, ἀφθόνως μ' ἀπειλεῖ.
διότι ὡς ἀνέγνωσον, ὁ νόμος ὁμιλεῖ
πὺς πρέπει, γάρ, ν' ἀνήκωσι
εἰς ἕκαστον, κυλόπητες, ὁκάδες μόνον εἰκοσι
κι' ἐγὼ πού ἐρωτᾷς πὺς μὲ πλείστας τιταιρίκας
κυλόπητων, διατράῃ, ἀπείρους ἀποθήκας.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἰσπιονιὰ μόνον μου ἐγὼ, γιαδρούμ, θὰ δάνω
καὶ τρέχω τώρα γρήγορα νὰ δρῶ πολιτισμένο
νὰ πιάσῃ Σουρπούιτσα μου, ντικὸ μου ἰστὲ θανάκῃ,
ἰκαυγαζοῦ, ζευζέκα.

γιατ' ἀπὸ πόρτα πίσω τῆς, ὀχτὺ παντοφύλες ἔχει
κι' ἄμα ὕριζω σπῆτι μου, ἀράδα μὲ τίς δρέχει.

ΠΑΓΩΝΑ

Ἦστε, λοιπόν, θὰ ψάξουνε τὰ σπῆτια τὰ μεγάλα
γιὰ νὰ τοὺς δροῦν τὰ τρόφιμα καὶ τὰ υπερκέντια τ' ἄλλα.
Μπράβο! Καλὰ θὰ κάνουνε. Κι' ἔτσι ἡ γεροντοκόρη
κινδύνους διατρέχει
νὰ χάσῃ μὲ τὸ ζορί

ΣΟΥΣΟΥ

Δὲν τὸ πιστεύω. Θρασυμποῦλ, νὰ ψάξουνε κι' ἐμένα!
Ἐγὼ δὲν ἔχω τρόφιμα σὸ σπῆτι μου κρυμμένα.
Εἶχα, δεβαίως, κάποτε, δταν εὐήμεροῦσα
καὶ τὰ διατηροῦσα

Βαριετέ

Ἄκου, Μανιό, τί θὰ σοῦ πῶ:
Ἐπῆρα ἀπόφα — καὶ σκοπὸ
χωρὶς καθόλου νὰ ντραπῶ.
Ἦθοποιός νὰ γίνω.

Ἄν καὶ δὲν ἐπαίδια ποτέ,
Θὰ πάω σ' ἕνα δαριετὲ
Καὶ ἂν μὲ δοῦν οἱ θεαταί,
ἴσως σὸ πάλκο μείνω!..

Ἐχω πολὺ καλὴ φωνή.
Ποῦ σὲ καντάδων συγκινεῖ,
Καὶ λέω νὰ δώω στὴ σκηνή
Νὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω...

Ἐγὼ δὲ ντρέπομαι, καλέ,
Κι' ἐφ' ὅσον ἔχω καὶ ταλέ,
Ὅπως μαγγιόρα θὰ τὰ λέ-
Πιστεύω πὺς θ' ἀρέσω!...

Εἶνε δουλειὰ πολὺ καλὴ
Κι' ὅταν ἀρχίσῃ τὸ βιολί
Καὶ χάσω λίγο τὴ δειλί—
Τὴ φυσικὴ πού ἔχω,

Καὶ μ' ἀγαπήσῃ κι' ὁ λαός,
Θὰ γίνῃ ἀνάστα ὁ θεός.
Κι' ἐγὼ σὺν γίνω ἡθοποιός,
Ἄλλοιως θὰ σὲ προσέχω!...

Ἄβάντες ἔχω δὲ πολλὰς
Κι' ὅσε ἀντιρρήσεις νὰ μοῦ λές.
Πὰς θὰ πετύχῃ εἰν' ἀσφαλές.
Μιὰ κι' εἶμαι σ' ὅλα ρέκτης...
Τὸ βλέπω κι' εἶνε δυνατόν
Καὶ νὰ σοῦ πῶ εἶνε περιττόν
Πὰς ἔχω κάνει πρὸ ἐτῶν
Καὶ καραγκιοζοπαίκτης!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ἀντιρρήσεις

Ἦαψε, ρὲ μάπα καὶ κουτέ,
Ποῦ θὰς νὰ βῆς σὸ Βαριετέ
Μιὰ καὶ δὲν ἴσουςαν ποτὲ
Ἦθοποιός, νὰ ποῦμε...
Πῆρες θαρρὰ πολὺ τοῦπᾶ
πού ἴσουςαν καραγκιοζοπαί—
Ὅρσε λοιπόν καὶ πάρε πᾶ—
Κι' ἔδγα γιὰ νὰ σὲ δοῦμε!..

Ἐγὼ σὸ λέω χωρὶς θυμὸ
Πὰς θ' ἀκριδῶν τὰ λεμό—
Ἄν καὶ, νὰ ξέρης, προτιμῶ
Νὰ πάθης ρεζιλίη.

Γιστ' εἶσαι μὲν παιδί καλὸ
Ἀλλὰ σοῦ λείπει τὸ μυαλό
Κι' ἐγὼ σὲ γνώρισα φελλό
Καὶ δίχως χαρτζιλίη.

Καὶ τώρα σκέπτεσαι τρελλὰ
Πὰς γιὰ νὰ δῷ— λίγα φιλά
Θὰ γι— ρεζί— σὸ μαχαλὰ
Μὲ θεατρίων ρούχα...

Κι' οἱ φίλοι σου ὅλοι μιὰ φορὰ
Θάνα στὴν πρώτη τῇ σειρὰ
Κι' ὅταν σὲ δοῦνε μασκαρά
Θὰ σὲ τρελλὰ— στὰ γιοῦχα!...

Στὸ λέω, Βάγγο μου, κοφτὰ,
Ἄσε τὰ ὄνειρά σου αὐτὰ.
Καὶ κύτ' ἄλλοιως νὰ δῷ— λεφτὰ
Γιστὶ δὲν εἶσαι Βέμπο...

Μὲ τὴ φωνή σου τὴ βραχνή,
Σὲ τέτοιο δὲν θὰ φᾶς παχνί
Καὶ ὅσε τὴν καλλιτεχνί—
Καὶ πούλα πασατέμπο!...

Η ΜΑΝΙΟ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τί πρέπει νὰ κάνετε ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ

Ἄρδρον τῆς ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Γιὰ μιὰ γυναῖκα, στὰ σαράντα χρόνια, τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα εἶνε ἡ σιλουέττα. Ἐνός ἐξαιρετοῦ τρόπος γι' ἀνὰ ἐλέγχετε τὴν σιλουέττα σας εἶνε νὰ φυλάτε ἕνα φόρεμα πού φοροῦσατε πρὸ ἐτῶν. Τὸ φόρεμα αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ φορᾶτε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, καὶ πρέπει πάντοτε νὰ σᾶς πηγαίη πολὺ καλά, ὅπως ἄλλοτε. Ἀλλοιῶς, προσοχή!...
Ἡ γυναῖκα πού δὲν ἐξασκεῖται, ἀρχίζει νὰ γερνᾷ.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΩΝΗ

Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ στὰ σαράντα χρόνια ἡ γυναῖκα κάνει ὅ,τι καὶ στὶς διαφορὰς ἄλλες ἡλικίες. Ἐάν ἀκολουθεῖτε μιὰ καλὴ ὕγιεινὴ, ὅσον προσηύθηκε καλὰ τὸ δῆγμα τῆς, εἰν ἔκων πάντα γυναικτικὴ ἡ σὸρ. δὲν πρέπει νὰ ἔχη ἀκαθάρτη ῤτιδα.
Ἀσπυκτῶς, ὅπως γυναικῆς μὲ πᾶρα πολὺ λεπτὸ δῆγμα. Ἐπίσης, πολλὰς γυναῖκες εἶνε πᾶρα πολὺ νευρικές. Ἡ παραμικρὴ φροντίδα τῆς τῆς γερνᾷ κατὰ δέκα χρόνια ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἢ καὶ ὥραν ἀκαθάρτη. Προσοχή! Μία τέτοια κατὰστασις ἀφίνει πάντα ἀνεξέλεπτα ἰχνη.

ΤΑ ΛΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Λέγετε τὰ ἄσπρα μαλλιά εἶνε πολὺ ὁμορφα καὶ παρῶντες ὅ' εἰνα νεανικὰ πρόσωπα. Μεταξὺ μας ὅμως, αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια.
Πρέπει νὰ προσέχετε στὴν ἐκλογὴ τοῦ τόνου, κατὰ τὸ ὅσμιον τῶν μαλ- λιών σας, ἔκτος ἂν τὰ μαλλιά σας εἶχαν ἕνα πολὺ σκοῦρο χρώμα. Ἐνὰ δᾶμιο πολὺ σκοῦρο βαρύνει καὶ γερνᾷ. Τὰ καστανὰ μαλλιά σας πρέπει νὰ κλίνουν πρὸς τὸ ροῦσο χρώμα. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ ξανθὰ μαλ- λιά, θὰ εἶνε πᾶς ὁμορφα ἂν ἔχουν μιὰ πλατυνία ἀσπρόχρωσι.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Καὶ τὰ χέρια ἔχουν μιὰ μεγάλη σπουδαιότητα. Πρέπει πάντοτε νὰ τὰ διατηρῆτε νεανικά, λεπτὰ καὶ εὐλόγητα.

Ο ΛΑΙΜΟΣ

Ἀσφαλὲς θὰ ξέρετε ὅτι ὁ λαῖμος παρῶντες τὰ πρόσωπα ἰσχυρὰ τοῦ γή- ρατος, νὰ φροντίζετε διαρκῶς γι' αὐτὸν καὶ νὰ διατηρῆτε ὅσο μπορείτε καλύτερα τὴν γραμμὴν του.

ΤΟ ΠΛΑΧΟΣ

Κάθε ὁπὸς ἡμέρας, πρέπει νὰ ζυγίζεστε. Στὴν πρώτη ἐμφάνισι τοῦ πλάτους, καταργήσατε τελείως τὸ ψωμί καὶ τὰ γλυκίσματα. Ἐπίσης καὶ τὰ ποτὰ. Ἐλαττώσατε καὶ τὸ νερό. Ἀλλὰ νὰ ξέρετε ὅτι, εἰν ἀδύνατον νὰ ἀποσπᾶτε, θὰ εἰνα πᾶς ὁμορφα τὸν πλάτος τοῦ προσώπου σας.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Πρέπει νὰ ἀρχίσετε νὰ κάνετε διαφορὰς ἀσκήσεις γιὰ νὰ διατηρῆτε τὴν ὁρατὴν σας. Αὐτὸ δὲν σημαίνει δέξασθαι ὅτι μιὰ γυναῖκα πού φορεῖ γυα- λιά δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε χαριτωμένη. Κάθε ἄλλο! Ἀλλὰ πρὸς τί, ἐφόσον μπορεῖτε νὰ τὰ ἀποφύγετε;

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Ὅσο μεγαλώνετε, τόσο περισσότερον πρέπει νὰ ἐπιδίδεσθε στὶς γυμνα- στικές ἀσκήσεις. Ἄν στὰ τριάντα μπορεῖτε νὰ μείνετε ἐπὶ τὸ ὀκτὼ ἡμέ- ρες χωρὶς νὰ κάνετε γυναικτικὴ, στὰ σαράντα θὰ προσέχετε ὅτι ἡ ἐ- λαχιστὴ διακοπὴ σας φέρει τεμπέλια καὶ σᾶς βαρύνει. Διατηρῆσατε λοιπόν τὴν συνήθειαν τῶν σὸρ καὶ τῆς καθημερινῆς γυναικτικῆς. Ἀπαραίτητες ἐπίσης εἶνε καὶ οἱ ἀναπνευστικές ἀσκήσεις.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ἀπομνηστεύσατε τὴν ἡλικίαν σας. Μόλις φθάσατε στὰ σαράντα, παύσατε νὰ δορυράτε τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων σας. Διατηρῆσατε μιὰ στενὴ ἐ- παφή μὲ τὴν ζωὴ καὶ μὲ τίς συνήθειες τοῦ καιροῦ σας.

Πρέπει νὰ ἔχετε τὴν πεποίθησι ὅτι τὸ βέλγιστόν σας αὐξάνει διαρκῶς. Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν σαράντα χρόνων, μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ὡλῆμα τὴν τέλῃ νὰ ἀρέσῃ. Μὰ ἀπὸ τὰ σαράντα καὶ πέρα ἀρχίζει νὰ κατέχῃ σὲ

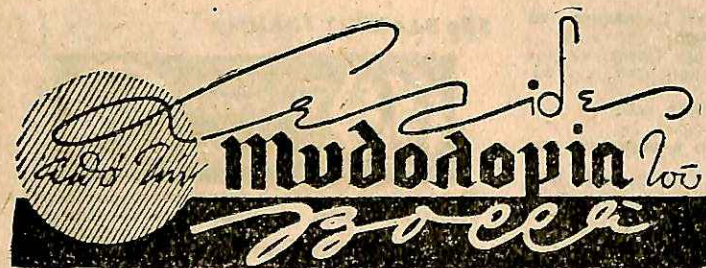
Ἡ προσωπικότης πολλῶν γυναικῶν δὲν ἀποκαλύπτεται παρὰ μόνον στὰ σαράντα χρόνια. Σὲ ἡλικία εἰκοσι χρόνων ἦσαν ἀσημάντα κορίτσια καὶ νὰ ἔχετε ἀνοις στὶς κινήσεις σας καὶ ἀσπιδόβολα. Οἱ ἄνδρες συγχωροῦν ποτὲ εὐκόλῃ τὴν ἐξυπνάδα σὲ μιὰ γυναῖκα τῶν σαράντα, παρὰ σὲ μιὰ γυ- ναῖκα τῶν τριάντα.

Στὴν ἡλικία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ λώπητε στὶς συζητήσεις, νὰ δίνατε πολὺτιμες συμβουλὰς καὶ νὰ εἰσαθε μιὰ ἐξαιρετικὴ καὶ ἀξιοθαύμαστη φη- λη, περιήγητη ἀπὸ ἀντιπροσώπους καὶ τῶν δυὸ φύλων.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

ΟΤΑΝ Ἡ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ

Στὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἰνδοῦ μαχαράτζα τοῦ Γκνέσλιου, ὁπάρχει ἕνας ἡ- κρὸς ἡλεκτρικὸς σιδηρόδρομος, ὁμοῖος μ' αὐτοῦς πού παίζουν τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ κατασκευασμένος ἀπὸ καθαρό ὀσμή. Ὁ σιδηρόδρομος αὐτός κί- νηται μὲ μικρὰ ταχύτητα, γύρω ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον αὐτοῦ, στὴν αἰθού- σα τοῦ φαγητοῦ καὶ μεταφέρει μέσα στὰ δαγόνια τὸν κρατὶ καὶ φρε- σκὰ. Μόλις ἐγγύθῃ κανεὶς ἕνα ἀπὸ τὰ δαγόνια, ὁ σιδηρόδρομος, σὺν τῇ σπινθηρᾷ αὐτομάτῃ, ὅταν δὲ ἀποτῇ πάλι ἡ παραληφθεῖσα φρο- ντίδα, εἰσέρχεται καὶ πάλι αὐτομάτῃ σὲ κίνησι.

ΠΑΡΣΙΦΑΛ

— Δεν το λυπήθηκες το πουλί που το σκότωσες;

— Ο νεαρός κυνηγός έκρυπτε μ' έκπληξη τα σοφά πρόσωπα γύρω του. Όλα ήταν παρθένα μέσα στον κήπο αυτόν. Ο αέρας ήταν πιο γλυκός, τα δένδρα πιο μεγαλόπρεπα, οι άνθρωποι λιγότερο κακοί, πιο ευγενικοί. (Αντί γ' α-ποκρίστη στην παρατήρησή του του εκπαίου, είπε, κυττώνοντας τους Ιππότες γύρω με θαυμασμό:

— Είσαστε θεοί;
— Ένα χαμόγελο έπεσε στα χείλη των ανδρών. Το χαμόγελο αυ-τό όμως ήταν λυπημένο. Κάποιος αποκρίθηκε:

— Όχι, παιδί μου, δεν είμαστε θεοί. Είμαστε Ιππότες.

— Και τι είναι οι Ιππότες;

— Δεν ξέρεις τί είναι οι Ιππότες;

Και του εξήγησαν με λίγα λόγια τι ήθελε να πη ή σοφία αυτή λέει. Του εξήγησαν ακόμα ότι ε-κει ήταν το βασίλειο του Αμφό-ρα, το ιερό βασίλειο όπου φυλαγό-ταν το αίμα και το σώμα του Χρι-στου, που λεγόταν Γκράλ.

— Γέρεις και Ιππότες αυτόν, εί-χαν ορκιστή να μείνουν άγγλοι και ενάρετοι σ' όλη τους τη ζωή και να μην πολεμούν παρά για να υπε-ρασπιστούν το δικό και την δό-ξα. Αδύνατο είναι και το που-λί. Γιατί να το σκοτώσει; Τι κακό του έκαμε;

— Άκουγε το παιδί και φαινόταν να μην καταλαβαίνει. Στο τέλος, αποκρίθηκε ζυγυρά:

— Έχω σκαρφαίλει πολλά που-λιά. Η μητέρα μου είχε χίρα... Της έφευγαν κάθε μέρα και πρέ-χον στο δάσος. Μεγαλύτερη χαρά δεν έχω παρά να σκοτώνω πουλιά.

— Η σάϊτα μου δε λυπόμαι ποτέ.

— Άστραφταν τα γαλανά του μά-τια, με μιά λάμψη καθάρια κι' α-γνή. Τότε, ένας από τους Ιππότες εσήκωσε το σκοτωμένο πουλί και τώφερε κοντά στο παιδί.

— Για κύττα, που έλεπε. Για κύτ-τα τις φτερούγες του πεπνυμένου, για κύττα το μάτι του κλειστό. Δεν το λυπόσαι;

— Εκύτταξε ο νέος και τότε ένα δάκρυ έκλυσε άργα στο μάγου-λό του.

— Έκλαψε, συμπόνεσε, ψιθύρι-σαν με δέος οι Ιππότες. Αυτός είναι ο αναμενόμενος. Αυτός δόσθη το βασίλειό μας, τον Αμφόρα.

— Έκλεινε την στιγμή άνοιξαν οι πύλες του πύργου, και ο Πάρσιφα-λ ο νεαρός κυνηγός, είδε ένα θέα-μα που τον έκαμε να διστάσει από θαυμασμό.

Πληθος Ιππότες έκάζονταν γύρω από ένα πελώριο τροπέζι. Νέοι, λευκοντυμένοι, σε ρυθμική λιτα-νεία, προχωρούσαν προς την κορυ-φυφή του τροπέζιου, κρατώντας σκεπασμένα τα άγια των άγιων. Όταν έφθασαν στην κορυφή του τροπέζιου, σταμάτησαν. Κάποιος έκάλει τον βασιλιά, τον Αμφό-ρα, που καθόταν εκεί, ν' άποκαλύ-ψη τα άγια.

Τότε ο Πάρσιφαλ είδε τον ανθρώ-πινο πόνο, όπως δεν μπορούσε πο-τέ να φαντασθεί πως υπάρχει.

— Ο Αμφόρας, ο βασιλιάς του Γκράλ, ήταν ο πιο δυστυχισμένος και ο πιο αμαρτωλός από όλους τους Ιππότες. Κάποτε, είχε πα-ρασυρθεί στον μαγεμένο και κατα-ραμένο κήπο του Κλίγκσορ. — Ε-κει εγγάρισε την αμαρτία και εκεί έδεχθηκε μιά πληγή στο πλευρό με φαρκαμμένο δόρυ. — Εγγύρισε στο βασίλειό του, ντροπισμένος, ποθόν-τας να πεθάνη. — Άλλα άλλο ήταν το θέλημα του Θεού. — Έπρεπε να

18

ζήση, για να πληρώσει με τον πόνο του την αμαρτία του. Το όμηλότε-ρό του καθήκον ήταν ν' άποκαλύ-πτει το Γκράλ, το αίμα και το σώμα του Κυρίου. Κάθε φορά που τόκα-νε αυτό, η πληγή του που προέ-κυψε πόνους σπαρακτικούς, άφρη-τους. — Η δυστυχία του έβυθιζε στο πένθος όλο του το βασίλειο. Και όμως δεν μπορούσε να πεθάνη. — Άλλά μιά προφητεία του είχε πη-δί τότε μόνο θα έτελειωναν τα θάνατά του, όταν θα παρουσιαζό-ταν ο «άγνος τρελλός» για να τον σώσει. Γι' αυτό οι Ιππότες του ύ-πεδεχθηκαν με χαρά τον Πάρσι-φαλ.

— Ενόμισαν πως στο πρωτόγονο αυτό και άμορφο παιδί είχαν ανακαλύψει τον άγιο τρελλό, την στιγμή που τον είδαν να δακρύζει. Γι' αυτό του επέτρεψαν να παρα-κολουθήσει την επιλόχεια και τρα-γική σκηνή της άποκαλύψεως του Γκράλ, με την έλπιδα πως ή συμ-πόνα για τον δυστυχισμένο Αμφό-ρα θα θάνατε τον Πάρσιφαλ να νο-ιώσει τον ανθρώπινο πόνο και να γίνη με την συμπόνα του ο σωτή-ρας του.

Με μάτια έκπληκτα, παρακολού-θησε ο Πάρσιφαλ την σκηνή. Είπε τον Αμφόρα να χλωμαίει από τον πόνο, τον άκουσε να καταρρί-πτει τη ζωή και να πεθάνει τον θάνα-το. — Άλλά δεν έδάκρυσε πιά. Και οι Ιππότες άπογοητευμένοι, τον έδιωξαν, λέγοντας τον «κούφα»!

— Έφυγε ο νεαρός Πάρσιφαλ, σα σπινθηρί. Δεν έαναγορεύσε όμως στην χίρα μητέρα του. — Έπράξη-σε το δρόμο του, με μιά επιθυμία μόνο στην ψυχή: να γίνη Ιππότης και αυτός, να φορέσει την άστρα φτερή στολή και να πολεμήσει για το δικό.

Περιπλανήθηκε χρόνια. — Εγγάρι-σε τον κόσμο σ' όλη του την όμορ-φιά, σ' όλη του την άσχημία, σ' ό-λο του τον πόνο και την αμαρτία.

Μιά μέρα μπήκε σ' έναν κήπο, που τον έτράβηξε με την άποκο-ση όμορφιά του. Στάθηκε θαυμά-μενος. — Άντί για λαλούδια, κο-πέλλες άνθούσαν σ' αυτόν τον κή-πο. Μόλις τον είδαν το νέο τον λεβεντόκορμη, τον έτριγύρισαν με τραγούδια και με χάδια. — Ο Πάρσι-φαλ άρχισε να αισθάνεται το μεθύ-σι της ηδονής. — Εκύτταξε με μά-τια άπληστα τα ανθρώπινα αυτά λαλούδια, άνάσινε άχόρταγα την παράδειση τους ερωδιά.

— Άνάμεσα σ' αυτές, μιά εξεχώρι-ζε. — Η Κούντρο. Πιο όμορφη και πιο άμαρτωλή από τις άλλες, του έπρόσφερε τον έρωτά της και ο νεός ο άπραγος, έμέθυσε από έ-πιθυμία. — Άεφανα, όμως, να παρου-σιάζαται ο κύριος του κήπου, ο μά-γος Κλίγκσορ. Είπε ατός που ε-λάγησαν τον Αμφόρα. Κρατεί το δόρυ στο χέρι του υψωμένο, και εί-πε έτοιμος να χτυπήσει. Με τη φρι-χτή πληγή θα πληρώσει και ο Πάρ-σιφαλ τον πόνο του να γνωρίσει την ηδονή.

— Άλλά όχι... — Ο Πάρσιφαλ εί-πε ά άγνος, και ή άγνότης του νι-κάει. — Καθώς ρίχνει ο Κλίγκσορ το δόρυ το φαρκαμμένο, απλώ-νεται το χέρι του ο Πάρσιφαλ και το πιάνει. Τότε γίνεται κάτι άσπο-ρο σκόπητο. — Ολόκληρος ο μαγευμέ-νος κήπος κλονίζεται σθέμελα και σθύνει. Ζαλισμένος στέκει στη μέ-ση ο Πάρσιφαλ. Κυττάει γύρω του. Χιλιάδες μαρμαίνα λαλούδια στη γη μαρτυρούν πως έδώ κάποτε άνθούσαν οι λαλούδιες κοπέ-λες. — Η Κούντρο; Πού να είναι ή Κούντρο, ή πιο όμορφη και ή πιο άμαρτωλή; Τίποτε δεν δείχνει που εφευλόγησε το έφημερο αυτό λου-λούδι. Και ο Πάρσιφαλ τραβάει, με την καρδιά τώρα θαρεία.

Μιά Μεγάλη Παρασκευή, που ή φύσις είναι πλημμυρισμένη από μιά παράδειση και μελαγχολική γοη-τεία, φθάνει ο Πάρσιφαλ, Ιππότης πιά μαυροντυμένος και σοβαρός σ' έναν κήπο. Κάποια άνάμνησις... Πότε ξανάδε αυτό τον κήπο; Κά-ποιος έρχεται κοντά του και του λέει πως δεν ταιριάζει, την άγία αυτή ήμερα, να περπατά φορτωμέ-νος με όλο του το άρμα. — Ο Πάρσιφαλ ρωτάει και μαθαίνει. — Βρίσκεται στο Γκράλ!...

Αισθάνεται ένα ρίγος να περνά-ει το σώμα του. — Έτσι, πριν από εί-κοσι χρόνια, παιδί άνδρειο, είχε ένασέρη αυτό το βασίλειο. — Όλα αυτά τα χρόνια, ποθούσε το Γκράλ να δει ήλκισε ποτέ να το ξανα-βί-δι. Δύο νοσταλγίες μαράζωναν την ψυχή του τα χρόνια που τριγύρι-ζε στη γη: Το Γκράλ και ή Κούν-τρο. — Το Γκράλ το είχε ένασέρη — Άλλά την παράδειση λαλούδινη ε-κείνη κοπέλα;

Καθώς καθόταν και ξεκουραζό-ταν δίπλα σε μιά πηγή, να, μιά γυναίκα τον ζυγώνει. Φορεί ένα τριχίνο ρούχο άσκητικό, και στο πρόσωπό της φαίνεται ζωγραφισμέ-νη κάποια άγνεία. — Κείνη του λέει μέσα του πως αυτή είναι ή Κούν-τρο. — Η λαλούδινος κοπέλα, με άσκητικό ρούχο! — Η γυναίκα έρχε-ται σιμά του, του δίνει νερό. Του πλένει τα πόδια και σκούει και το στόμα του. — Η καρδιά του Πάρσιφαλ ρα-γίζει. Περιέργο πρόσωπο. Δεν εί-πε έρωας αυτός που νοιώθει για τη γυναίκα που τον κυνηγούσε είκοσι χρόνια με τη θύμησή της. Καθώς γονατίζει στα πόδια του ή άμαρτω-λή, παρακαλώντας τον να την σώ-σει, ο Πάρσιφαλ απλώνει το χέρι του στο μαλλιά της και την εύλο-γει. — Καμμία ένοχη έπιθυμία δεν βεβήλωνε την άγνη του κινήσι. Και ή Κούντρο, ή άμαρτωλή που μετάνοιασε, ή γυναίκα που προτί-μησε το Γκράλ από τον κήπο του Κλίγκσορ, πέφτει νεκρή, λυτρώνε-ται. — Η άγάπη του Πάρσιφαλ, ή άγνή, την σώζει.

— Άλλά το έργο του Πάρσιφαλ δεν έτελειώσε ακόμη. — Άκουμπών-τας στην πληγή του Αμφόρα το σπαμένο του δόρυ, τον γυατρείει. — Ο Αμφόρας του παραχωρεί τον θρόνο του στο Γκράλ.

Και έτσι ο Πάρσιφαλ, ο γιός της χίρας, γίνεται ο πιο τρενός βασιλιάς. — Η συμπόνα τον έκαμε άξιον να βασιλεύσει. — Η άγάπη τον έκαμε να νοιώσει τον ανθρώπινο πό-νο. — Και βασιλεύει αιώνας στο

ΤΟ ΨΩΜΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

— Από πότε τρώνε οι άνθρωποι ψωμί; Πριν άπαντήσουμε στο έρώ-τημα αυτό, άς σημειώθι, ότι και σήμερα ακόμη ένα μεγάλο μέρος της ανθρώπινης, ίσως το μεγαλύτερο, δεν έχει ως άσυν της διατροφής του τον άρτον τον έπι-σύνον. — Βάσις του ψωμιού είναι το σιτάρι και υπάρχουν λαοί, όπως οι Κινέζοι και οι Ιάπωνες και γε-νικώς οι κίτρινοι, που ως άσυν της τροφής τους, έχουν το ρύζι.

Κατά την αρχαιότητα, οι Κινέ-ζοι — και οι — Ινδοί άγνοούσαν το λεύκο σιτάρι και δεν άπαρήκει καμμία ένεδείξι ότι έπαθίδοντο στην καλλιέργειά του. — Ήξεραν δέ, πως το ρύζι, το άλευμα και το έτρωγαν υπό την μορφήν μιάς με-ζης συμπιγμένης. — Άντιθέτως, το σιτάρι ήταν ά-πο άνω γινωστό στους Αιγυπτί-ους, τους Έλληνες, τους Ρωμαί-ους και τους Ιουδαίους. — Άργότε-ρα δέ ζωροδόστης το εισηγάγε και στην Περίο.

Κατά την αρχαιότητα, οι άν-θρωποι έβηναν το ψωμί κατά τρό-πον διάφορο από τους σημερι-νούς. — Οι Ιουδαίοι, λ.χ. έζυμώνα-ν το άλευμα και παρσκευάζαν μι-κρά καρβέλια, που τα έσκέπαζαν με ζεστή στάχτη να ψηθούν. — Άργό-τερα έσκέπαζαν τα καρβέλια με καταλάλη σκεπασμένα, επάνω στα όποια άνάσινε φωτιά.

Στας Άθήνας του Τριτολέμου ήταν κοινή τροφή και την πα-ρασκευή του έρχοιμοποιούσαν εί-δικές φορμες, στην κάθε μιά από τις όποιες χωρούσε άρισμένη ποσότητα ψωμιού.

Μεγάλη πρόδος στην παρα-σκευή του ψωμιού έσημειώθη όταν άνακαλύφθη το πρόζυμο. Κατά δέ την παράδοσιν, μεγάλον ρόλον στην άνακάλυψή του έπαίξε ή τύ-χη. — Ο σχετικός θρύλος άναφέρει τα έξής:

Μιά νοικοκυρά της Φοινίκης, που έζυμωσε το ψωμί στο σπίτι της, έδεχασε ένα έρδου έπάνω στη σκάβα. — Ένα κομμάτι ζυμάρι. Την όλλη μέρα το έθριξε ζυγώμα-νο και φαρκαμμένο. Το έρχοιμο-ποίησε στο ζυμωμα και το ψωμί που έζυμωσε έγίκε εξαιρετικά εύ-γευστο. — Από τότε, κάθε φορά που έζυμωσαν ψωμί οι άνθρωποι έφρόν-τιζαν να κρατούν λίγο ζυμάρι ως πρόζυμο, διατηρώντας το μέσα σ' ένα δοχείο.

Οι Ρωμαίοι έδιδάχθησαν την τέ-χνη της παρασκευής ψωμιού ά-πο πρόζυμο από τους Φοίνικες το έ-τος 172 π. Χ. Οι Φοίνικες, για να καθιστούν το ψωμί τους εύγευστό-τερο, έφριχταν στο πρόζυμο και ά-λάτι. Οι άραίοι — Έλληνες έφρι-χταν και λάδι και μέλι και έτσι μετέβαλλαν το ψωμί σ' ένα είδος γλυκισματος.

— Έως ότου όμως διδαχθούν την τέχνη της ζυμώσεως από τους Φοίνικες οι Ρωμαίοι, έφριχταν έρδου σιτάρι. — Ύστερα, άρχισαν να έράζουν το σιτάρι μέσα σε χύ-τρος, όπως γίνεται σήμερα με τα κολυβά, και έτρωγαν τον χυλό. Με την πάροδο του χρόνου, έμα-θαν να κοπανίζουν το σιτάρι, και άφοδ έβράζαν την σκόνη αυτή και την μετέβαλλαν σ' ένα είδος χυ-λού, την έφριχταν σε ελίκια μετά-λινά δοχεία και την άφριχταν να ψη-θι. — Έπέρασε πολύς καιρός έως ό-του οι Ρωμαίοι μάθουν να ζυμά-νουν και να ψήνουν το ψωμί τους μέσα σε φούρνους. Το γεγονός αυ-τό συνέβη περί το 400 π. Χ. Οι άν-θρωποι, λοιπόν, τρώνε ψωμί σαν το σημερινό περίπου, έδώ και 2341 χρόνια!

ΣΟΝΑΣ

Γκράλ, στέλνοντας τους Ιππότες του να πολεμήσουν για τους άδελφούς που κινδυνεύουν, και φυλάγοντας στους αιώνας το αίμα και το σώ-μα του Χριστού.

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΛΕΖΕΡ

ΤΟ ΣΚΟΙΝΙ ΤΗΣ ΤΕΡΨΙΔΕΑΣ

— Η Ζαμψή καθισμένη σ' ένα πεζούλι του φουαριέλου έφραζε.

Πλησίασε ή γεγονόσασ της ή Άντριάννα που Μπαρβάκα με ένα μπαγκάλι στο χέρι.

— Τι φωνάζεις, Άντριάννα μου;

— Φορμάκι για τον προκομμένο μου,

— Ρακί,

— Όχι, καλέ. Κρασί, ρετανάπο. — Άν δεν πηή έκατο δρόμο στο σπίτι, πάει και φαρμα-κωει στην ταβέρνα.

— Ήσσι! Πας μπορούμε και το πίνουμε, καλέ, που θαρρείς πως είμε νεφτί;

— Μά είδες;

— Έγώ το κρασί δεν το βάζω στο στόμα-μα, παρα σαν θα κοινωνήσω — Έτσι, με τη χαρή του — μά έκνετο το Σ. έδικαλιό, που ε-λάχε στη Σ. μνήρη, τάπινα λιγάκι.

— Είμε όμως μερικές δικές μας που τρέ-χουμε στους ταβέρνες και πίνουμε τον άμ-παχο.

— Έσκυψε προς τη Ζαμψή και είπε:

— Ήξέχασες τη Σ. ταμπούλα την Κατα-θέσινα; — Ο Θεός σ' αρωάει. — Σαν ήπιαν το μπαγκάλι, τάπινα πσιόμω. — Ώς και στο-πό Πολύδερο την ταβέρνα μιά φορά την είδαμε καθισμένη άνάσινε σ' αυτό άντροι να μεδον-ε.

— Η Ζαμψή σταυροκοπήθηκε:

— Ο Θεός να μάς φυλάξει! Κοιμάς δεν ξέρει πού θα καταλήξει. — Έχω κι' έγω τη μιά μου κοινωνία στην Τερψιδέα που το ποσεί.

— Τι μου λες, Ζαμψή μου;

— Στην ψυχή της μάνας μου. Μά σόση εί-πε σαν τοοί σκόλες τοοί κρυφοδογανιάρες. Πι-νεις ρακί και πάντα στη έχει το καρφάκι στην κομμάρι της. — Άν την άρωτήρη, θα σου πη-πως τάχει γιατί ήνε πιάει πάνος σ' άντερα, άπό παιδί έπρεσαν στην Ζαμψή.

— Μαμά, δώσε μας ένα σκoiνίκι να πηδή-ζουμε κ' είμε;

— Πού να τδέρω το σκoiνίκι;

— Η Άντριάννα πήρε το λόγο.

— Π' άγρία δεν ηθεύω ακουφάει. — Άντι-τε να πιάει μπλινες. Δέ θα θάλλη δά το σκoi-νίκι στη μπουγάδας να σάς το μοιράσει ή νο-κοκρά!

— Η Ζαμψή έγέλασε:

— Θυμάσαι την Τροβάδα και τη Μοριάδη που είδινε στα παιδιά της τα κόκκινα να γι-νώνται κουδουνάτοι και στη τα κάνουν κομ-μάτι;

— Τα παιδιά έπιμάνε κλουμπρίζοντας.

— Η Ζαμψή, για να τα έφρορτώθι, τους είπε:

— Μαμά διαλόγι, αίσστε πιά! Να πάτε μέσα και σ' αλλούδια. Έχει ή θεία Τέρμη ένα σκoiνίκι άπλομένο. Πάρτε το και παίξτε, μά να μην τρεμοκοπίστε και το κάψτε, γιατί θα σάς κόω κομμάτια.

— Έγγύρισε στην Άντριάννα και είπε:

— Δεν ξέρει κανείς πως να τα έφρορτω-θι. Και νάρη εκείνη ή κόμια ή κοινωνία μου να τα δη να παίζουμε με το παλινόκοινό της θα χαλώση τον κόσμο απ' τοοί φωνές.

— Ώστόσο, είμε πάντα έτοι νευρικά;

— Νευρικά;! Καλέ, είμε τσιχαμπίτσας και διατηρούμεν! — Ήσσι, τι τραβώ. — Άντριάν-να μου, άπ' την κοκία της! Δεν εί; ή άλλη, ή 'Ορθόδοξη; — Άν πώ κακό, θα δώσω λόγο στο Θεό. Είμε ο γεγί — χαλμάς του σπιτιού. Δέ μιλά ούτε λαλά Μ' αυτή ή παρκαλασμέ-νη! — Άφορή γυρεύει να σου ψάλλη τα καθη-μερινά σου και τα σκoiνικά σου.

— Και κάνει την εύλαξη.

— Λότες να ποδάσαι. Ψυχομετάνοια και πα-ράκλησις. Όλη τη έδομάδα κάνει οικονομίες για να ζυμάσει πητή για την ψυχή της μά-νας τ' Άη Φανουρίου, να στη φανέρωση γαμ-πρό!

— Άχου! Μη μου το λές! Καλέ, σ' αυτή την έλικια πιά!

— Έκείνη λέει πως είμε ακόμη κοριτσάκι. Βάφεται, μπανιανιζείται, σουλακιαζείται και γάναει είκοσι χρόνια. Μά ο γέρος κι' άν κορβίτζεται, στον άνηφορο γνωρίζεται.

— Άπό μακριά φώναζε ή Τερψιδέα να έρχεται μ' ένα πακέτο στο χέρι.

— Όταν πλησίασε χαϊρήθηκε.

— Καλήμερα σας.

— Πού ήσινουν, καλέ, πρωί — πρωί; ρώτη-σε ή Ζαμψή.

— Ήμια κι' ήπια κομμάτι σπαθιν, που δίνανε σήμερα, για να λουσιώ. — Ήδωμάρα πιά από την άλευσία.

— Η Ζαμψή χαμόγελασε:

— Έννοια σου, κι' έσύ δά θα θρωμάσεις πο-ώς. Δέ θα σ' άφήσουνε τα πατσούλια κι' οι

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΤΟ ΚΡΑΣΑΚΙ

Για την ταβέρνα τράβηξα, ρε μάγκες, του Σ. τήρη και έθρηκα μόλις έκατα τους άσους στο ποτήρι.

— Ήταν ο Χρόνης ο μπεκρής ο μπέσας Μπουσουλός, ο Γιώργης ο σκυλάρης, έν τάξει φιλαράκος κι' άλλοι πολλοί κρασάτηδες, μά και κρασπούτερες, που πίνουμε συνέχεια σ' αυτόν πέντε μέρες.

— Ρεταίνα κοπανίσουμε περίπου δύο τόνους κι' άνάσινουμε έκάσινε σε λίγο τους γεγονόσους.

— Στα πόδια δεν στεκόμαστε απ' τη μεγάλη σούρα

κι' όλο διπλά τα έλπω- (μας)

απάνω στην κρασούρα (μας)

Κι' άν κι' έχω, μάγκες (μας)

άδυνατίσει έστω και τα μεράκια μ' έκαναν άρρωστο σπαγγέτο...

— Άπάνω στο μεθύσι μου και στο πολύ ποτό μου, διπλό άκόμα έβλεπα

κι' αυτόν τον... (μας)

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

κολώνες. — Η Τερψιδέα χαμήλωσε τα μούτρα και μη-ξε μέσ.

— Σε λίγο, άκούστηκαν φωνές και κλάματα παιδιών και άφηκε πάλι ή γεροντοκόρη σερ-νώντας τα άνήλικα της από τ' σπίτι.

— Τι είμε πάλι αυτοί; ξερώνω. Μου κόψα-νε το σκoiνίκι στη μπουγάδας και το κάνουν σκoiνίκι για να παίζουμε, που να κοπούνε τα χείρα τους.

— Η Ζαμψή έξογκριμένη, της είπε:

— Σάν δέ ντρέπσαι, πικροκαταρούσα, να έλαστάρησαι τα παιδιά! Παιδιά είναι και θα παίζουμε...

— Τέτοια μάνα πούχουμε, τέτοια παιδιά θα γίνουμε! Είτε ή γεροντοκόρη μαζεύοντας τα κομμάτια του σκoiνίκι της και μπαίνοντας μέσα.

— Η Ζαμψή ξεφώνισε:

— Γεγονόσες! — Η κοινωνία μου ήλωλόθηκε, φέρτες τον ένα σκoiνί να τη δώσουνε, να την πάμε στα Σπιτάλια, νισι το δικό της δεν τηνε φταίνει!

— Τα παιδιά έπιμάνε κλουμπρίζοντας.

— Η Ζαμψή, για να τα έφρορτώθι, τους είπε:

— Μαμά διαλόγι, αίσστε πιά! Να πάτε μέσα και σ' αλλούδια. Έχει ή θεία Τέρμη ένα σκoiνίκι άπλομένο. Πάρτε το και παίξτε, μά να μην τρεμοκοπίστε και το κάψτε, γιατί θα σάς κόω κομμάτια.

— Έγγύρισε στην Άντριάννα και είπε:

— Δεν ξέρει κανείς πως να τα έφρορτω-θι. Και νάρη εκείνη ή κόμια ή κοινωνία μου να τα δη να παίζουμε με το παλινόκοινό της θα χαλώση τον κόσμο απ' τοοί φωνές.

— Ώστόσο, είμε πάντα έτοι νευρικά;

— Νευρικά;! Καλέ, είμε τσιχαμπίτσας και διατηρούμεν! — Ήσσι, τι τραβώ. — Άντριάν-να μου, άπ' την κοκία της! Δεν εί; ή άλλη, ή 'Ορθόδοξη; — Άν πώ κακό, θα δώσω λόγο στο Θεό. Είμε ο γεγί — χαλμάς του σπιτιού. Δέ μιλά ούτε λαλά Μ' αυτή ή παρκαλασμέ-νη! — Άφορή γυρεύει να σου ψάλλη τα καθη-μερινά σου και τα σκoiνικά σου.

— Και κάνει την εύλαξη.

— Λότες να ποδάσαι. Ψυχομετάνοια και πα-ράκλησις. Όλη τη έδομάδα κάνει οικονομίες για να ζυμάσει πητή για την ψυχή της μά-νας τ' Άη Φανουρίου, να στη φανέρωση γαμ-πρό!

— Άχου! Μη μου το λές! Καλέ, σ' αυτή την έλικια πιά!

— Έκείνη λέει πως είμε ακόμη κοριτσάκι. Βάφεται, μπανιανιζείται, σουλακιαζείται και γάναει είκοσι χρόνια. Μά ο γέρος κι' άν κορβίτζεται, στον άνηφορο γνωρίζεται.

— Άπό μακριά φώναζε ή Τερψιδέα να έρχεται μ' ένα πακέτο στο χέρι.

— Όταν πλησίασε χαϊρήθηκε.

— Καλήμερα σας.

— Πού ήσινουν, καλέ, πρωί — πρωί; ρώτη-σε ή Ζαμψή.

— Ήμια κι' ήπια κομμάτι σπαθιν, που δίνανε σήμερα, για να λουσιώ. — Ήδωμάρα πιά από την άλευσία.

— Η Ζαμψή χαμόγελασε:

— Έννοια σου, κι' έσύ δά θα θρωμάσεις πο-ώς. Δέ θα σ' άφήσουνε τα πατσούλια κι' οι

έμιας, Ζαυρπούτσας. Πολύ άσπινε γεγονό-μας!

— Η Σουρπούτσας έχαιρήθηκε με ύφος και ο Κοραμπέτ με μεγάλη διάσση.

— Έπράξησαν σε μιά γυναίκα κάτω από μιά πιπεριά και έκάθισαν σ' ένα τραπέζι.

— Το γκαρσόν, πρόθυμο και γελαστό, έπρε-ξε:

— Τι θα πάθω ο κύριος και το κορίτσι του;

— Ο Κοραμπέτ τον στροβόκωτάει:

— Κορίτσι μου, μπρέ, είμε; Αυτό όναίκα μου τόχω!

— Όπως θέτε, κύριος, έσείς ξέρετε.

— Φέρε μας δυο μπύρες, διέπτε ή Σουρ-πούτσας για να κόψη τη σούλη.

— Και μεζε ζουρμπουρλινάκις! έφώνασε ο Κοραμπέτ.

— Μεζε τυράκι.

— Τι τα κανω τυράκι, μπέ;

— Δέ σάς άρωσει το τυράκι, κύριος; Φ

Μιά θλιβερή περιπέτεια του

ΓΚΟΥΣΤΑΦ ΦΡΑΙΛΙΧ

Πιστών οι άστρες της Ευρώπης να μην κάνουν τόσο δαυρόδοσαν κάνουν οι άστρες του Χόλλυγουντ. Η διαφήμιση δεν έχει ακόμη χρησιμοποιήσει την ιδιαιτελική τους ζωή για να την κάνει το πιο άπιαστο μυστήριο. Περιπέτειες, θρυμώδεις, αλάνθρες ή ψεύτικες, όπως της Μάε Γουέστ, της Κλάρας Μπόου, της Μαρίλιν Μπλεϊ, δεν έχει να επιδείξει ο εύρω παϊκόρ κινηματογράφος. Έχει όμως καμιά φορά δράματα, θα βια και ανθρώπινα και όσο παρκαλοδοθούν τα παρακμήναι της ζωής των αστέρων της Ευρώπης ξέρουν ότι υπάρχουν περιπέτειες που μένουν με ανγνωστές, αλλά που είναι τόσο δραματικές και παράξενες, ώστε το Χόλλυγουντ δεν θα μπορούσε να τις επινοήσει.

Η πιο πραγματική από τις περιπέτειες αυτές είναι ίσως της πριόδας Γκίτας Άλπαρ, Γκουσταφ Φράιλιχ και Λύντας Μπαρόντα, που μοιάζει μάλλον με φανταστικό διήγημα.

Η Γκίτα Άλπαρ, διάσημη σόδα, η οποία κατοπιν άφιερώθηκε στον κινηματογράφο και έγινε ένα από τα λαμπρότερα αστέρα της θόνης, έβροήθησε τον νεαρό Φράιλιχ να ξελεχθή. Μεγαλύτερη του, ένοιωσε στην αρχή στοργή για τον φτωχό νέο, που είχε πραγματικό ταλέντο, αργότερα όμως η στοργή αυτή μετεβλήθη σε έρωτα. Το αποτέλεσμα ήταν να παραιτηθούν και η Γκίτα, που ήταν ήδη διάσημη και είχε τεραστίων επιρροή, κατόρθωσε να προσεταιριστεί τόσο αποστασιοποιημένα τον άνδρα της, ώστε να τον επιβάλει, βοηθώντας φυσικά και της καλλιτεχνικής του αξίας.

Επικολούθησε μιά έποχή που το ζεύγος Άλπαρ - Φράιλιχ έσημειωσε θριαμβούς. Είχαν γίνει το αγαπημένο ζευγάρι, όχι μόνο του γερμανικού κοινού, αλλά και πολλών ξένων φίλων του κινηματογράφου. Έθεωρούντο ευτυχισμένοι άνδρες, και ήταν πράγματι για ένα ώριμο χρονικό διάστημα. Τους έχριζε όμως αυτή η διαφορά της ηλικίας, την οποία η Γκίτα κατόρθωσε κάπως να εξουδετερώσει με την εξουσία της, την χάρη της και την μοναδική της φωνή. Οι άδελφοί Άλπαρ καλλιτεχνικοί θρίαμβοι είχαν ζαλίσσει τόσο πολύ το ζεύγος, ώστε να το δώσουν την αίσθηση της ευτυχίας. Η Γκίτα πάντως έλα-

λιν να ξελεχθή. Μεγαλύτερη του, ένοιωσε στην αρχή στοργή για τον φτωχό νέο, που είχε πραγματικό ταλέντο, αργότερα όμως η στοργή αυτή μετεβλήθη σε έρωτα. Το αποτέλεσμα ήταν να παραιτηθούν και η Γκίτα, που ήταν ήδη διάσημη και είχε τεραστίων επιρροή, κατόρθωσε να προσεταιριστεί τόσο αποστασιοποιημένα τον άνδρα της, ώστε να τον επιβάλει, βοηθώντας φυσικά και της καλλιτεχνικής του αξίας.

Επικολούθησε μιά έποχή που το ζεύγος Άλπαρ - Φράιλιχ έσημειωσε θριαμβούς. Είχαν γίνει το αγαπημένο ζευγάρι, όχι μόνο του γερμανικού κοινού, αλλά και πολλών ξένων φίλων του κινηματογράφου. Έθεωρούντο ευτυχισμένοι άνδρες, και ήταν πράγματι για ένα ώριμο χρονικό διάστημα. Τους έχριζε όμως αυτή η διαφορά της ηλικίας, την οποία η Γκίτα κατόρθωσε κάπως να εξουδετερώσει με την εξουσία της, την χάρη της και την μοναδική της φωνή. Οι άδελφοί Άλπαρ καλλιτεχνικοί θρίαμβοι είχαν ζαλίσσει τόσο πολύ το ζεύγος, ώστε να το δώσουν την αίσθηση της ευτυχίας. Η Γκίτα πάντως έλα-

τρεψε τόν Φράιλιχ. Ήταν ο μεγαλύτερος έρωας της ζωής της, ένας έρωας που την έκανε πιο βαθύ και πιο απολαυστικό ή σχεδόν ώριμη ηλικία της Γκίτας.

Μιά μέρα όμως άρχισε στην Γερμανία ο διωγμός των Εβραίων. Η Γκίτα Άλπαρ είχε Ούγγρα ροδόρα και επέθε τότε στον Γκουσταφ Φράιλιχ το διαίτημα: Να εγκαταλείψει την Γερμανία με την γυναίκα του ή να μείνει και να την χωρίσει. Εάν έμενε, θα ήταν ένας από τους καλλιτέχνες που έπρόκειτο να ευνουθούν, και τότε, χωρίς διαταγούς, χωρίς καν τύψεις, ο Φράιλιχ έπρεπε την απόφαση του: Θα χώριζε. Θα εγκατέλειπε την γυναίκα που τον αγαπούσε, που τον είχε βοηθήσει, που τον είχε αναδείξει. Αυτό και έκανε. Το διαζύγιο ήταν πολύ εύκολο και η Γκίτα Άλπαρ υπερχρεώθη να εγκαταλείψει τη Γερμανία.

Έφθασε σάν Παρίσι, πραγματικό παράδειση. Δεν έκανε μόνο την άγαθή της, αλλά ένοιωσε και μιά βαθειά απογοήτευση. Έδωσε ως που μπορεί να φθάσει η αγωνιστική ενός άνδρος που δεν σκέπτεται παρά μόνο τη σταδιοδρομία του. Και πριν ακόμη συνέλθει από την πρώτη εντύπωση της τραγωδίας της, έβροή τον πλην: ο Φράιλιχ είχε ξαναπαντρευθεί. Είχε πάρει την Λύντα Μπαρόντα, την οποία καλλιτεχνικά Ρωσσογερμανικά καλλιτεχνικά της θόνης.

Έδώ τελειώνει το πρώτο μέρος της ιστορίας. Επέρασαν τρία χρόνια και η Γκίτα είναι τώρα στο Χόλλυγουντ, όπου πήγε για να έρκει σκεπτα μακριά από την Ευρώπη και να μπει στην εχστική εύκολα τον Φράιλιχ. Ο Φράιλιχ όμως ήταν άτυχος στο δεύτερο γάμο του. Παντρεύθηκε την Λύντα Μπαρόντα από έρωτα, εκείνη δε τον πήρε άπλοως και μόνο για να την βοηθήσει στην καλλιτεχνική σταδιοδρομία της. Έκταλθηκε δηλαδή άνασπα ή ιστορία Άλπαρ - Φράιλιχ. Η φιλοδοξία και η οραία Λύντα είχε γίνει γυναίκα του Φράιλιχ γιατί ήταν ο εόντος μενός ηθοποιός της εποχής. Σε λίγο όμως όταν άρχισε να αναδεικνύεται ένας νέος άσος που θα έμμεντολυνε την εύνια αυτή, η Λύντα έσκέφθηκε ότι η όμορφη της θα μπορούσε να τον επηρεάσει.

Ετσι άρχισε το ειδύλλιο, ή μάλλον ή νέα επιχείρηση της Λύντας Μπαρόντα. Ο Φράιλιχ, που αγαπούσε παράφορα τη γυναίκα του, στην αρχή δεν κατάλαβε τίποτα. Έπειτα όμως, μερικά άνα ύμνα γραμμένα του άπεκάλυναν την αλήθεια. «Σε ό φέρθηκες όπως έμμεντολυνε στην πρώτη σου γυναίκα, ήταν η ίαση άπάντησης της Λύντας στον Φράιλιχ όταν της έκανε την πρώτη σκηνή.

Και ο Φράιλιχ άρχισε να έτοιμάζεται για δεύτερο διαζύγιο. Οι φίλοι του βεβαιώνουν ότι η περιπέτεια αυτή τον έκανε να συνιστάσθαι το κοκό που έπρόκειτο στην Γκίτα και διότι άντι έσκέπτεται να φύγει για το Χόλλυγουντ, όπου ήθελε να συναντήσει την Γκίτα και να της ζητήσει συγγνώμη, να της πει ότι έπληρώθηκε με το ίδιο νόημα στο κοκό που της έκανε και να της προτείνει να ξαναγίνει γυναίκα του. Φυσικά, οι πληροφορίες αυτές δεν έξασπιδώθηκαν, γιατί ο έλεον πόλεμος έσταμάτησε την ιστορία του Φράιλιχ στο σημείο αυτό.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Σάν άνοιγουν τα φτερά

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν έκεινη συγκατένευσε να τον παντρευθεί, προέβλεπε καλά πως θα έπληρωνε άκριά από την γάλη χαρά που του έδινε ο έρωας του: με πίκρες, με απογοητεύσεις, με αλλεπάλληλες συνταρακτικές συγγνώμες. Γιατί η γυναίκα αυτή είχε μια μέρα στην ζωή του σάν και ποια τρικυμία, γεμάτη πάθος ένώ η ψυχή η δική του ήταν σαν την ησυχία και έρημη λίμνη, όπου το σκοτεινό, το χροαμένο, το άσπρα ποδόλο αυτό σώνεφο άντανάσκου σε σία νεκρωτική νερά.

Είχε αισθανθεί κάθε πόνο, κάθε άπώλεια, χωρίς ποτέ του να πω ση έλπίσθηκε πως μιά μέρα η γυναίκα αυτή θα γινόταν δική του. Την έγινε από καιρό. Είχε παρκαλοδοήσει τη ζωή της. Δεν άγνοούσε ούτε τον πόθο της των μεγάλων περιπετειών, ούτε τα άχρηστα καπρίτσια της, ούτε την υπερφρόνησή της την τόσο σκληρή σε κέως άνηψ της. Μά την άγα πρέπει και την άπαιτούσε.

Δεν άμφέβαλε πως αυτή είχε βροή την πρότασή του από περιέργεια για να τον κάνει να υποφέρει μ' έναν καινούργιο τρόπο.

Ότι ο Μαρσιάλ έθαύμαζε στην Ειρήνη, ήταν, στη δύση μιάς άνελ, πώτης όμορφιάς, όλη η συνταρακτική δύναμή του πιο λεπτό και πιο γοητευτικό πάθος. Νά περιόριση τον χειμάρρον αυτών, να τον κρατήσει κοντά του να δοιμήση την άγυαλή τη αυτήν φαντασία με κάθε τρυφερότητα, με κάθε διαίσθηση, αυτό θα ήταν το έργο του, ο θρίαμβός του.

Η Ειρήνη τον είχε μοντέψει. Θ' άντιμετώπιζαν στην κατάκτησή του θα έποναιότατος, θα γινόταν ύπερήφανη, κοκιά, άσ ότο τέλος - καθώς ο φάρος με ύπομονητική προσπάθεια, πρσβ, από δαυρό διόχτο, όπου χαυλίζει πηδόντας από άγνόνια το θέμα του - έτοι και ο άνδρας θα άγκάλιαζε, θα κατακτούσε τη γυναίκα αυτή, γιατί θα

ήταν ο πιο δυνατός, γιατί ήταν γεννημένος για τον μοναδικό έρωτα.

Και όμως, μόλις την άγνώριζε. Δεν ύποπτεύονταν πως ο ύπερχος αυτός ναός έκρυβε κάτω από την πρόσοφί του έρεμία και σκότη. Από ήθικης απόψεως η Ειρήνη ήταν καταστραμμένη. Έπείσους χάρις στην όμορφη του σώματος της και γεμάτη άνία δεν άποζητού σε παρά τη γαλήνη. Έδεχθηκε να παντρευθεί τον Μαρσιάλ, γιατί ήταν βεβαία πως κοντά του θα έτι λειανό ηρεμία, σάν κοιμημένη, μιάν ύπαρξη άγαλινωτή. Της άπε μένε άρκετο θέληγρον για να κάμει εύτυχισμένον έναν μονάχα άνδρα.

Γρήγορα όμως τον άπεγοήτευσε, μ' όλο που τον έθελε με την γλυκύτητα της, την ήρεμία της, την σταθερότητα και την άπλοτητα των τρόπων της. Κάθε μέρας, αυτός άπελίζονταν τον χαρακτήρα της, έλ πείζοντας πως την έτοιμένη, ή θύελα θα έξασπιδε.

Αν φέρεται έτσι - σκεφτόταν ο Μαρσιάλ - το κάνει για να με έπειθε άργότερα. Όταν θα μείσση πως την φαντασμοί πεύθνηται, θα προσπαθήσει τότε να μου όημι ουργήση κάποιον πόνο που δεν τον περιμένω.

Και έκεινη σκεφτόταν. «Δεν με ήλιζε για τέτοια. Φαντάζεται πως η πίστη του άφοσώσις με συγκινεί και με άφοπλίζει. Δεν ύποπτεύεται ότι αισθάνομαι άπέραντη κοούρα».

Ετσι ο καιρός έπέρασε και ο Μαρσιάλ, εύτυχισμένος, ήσυχος σιγά - σιγά. Μά η έκπληξή του ή τον μεγάλη. Λοιπόν, αυτή ήταν η Ειρήνη του πάθους και τον άκρούων;

Αδίκαια, μολονάτι αισθάνονταν τον κίνδυνο πορόμους τρελάς, προσπαθούσε να ξαναζωντανεύει το ήρεμο και γλυκό πρόσοφί της γυναίκας του, την φλογερή και άει κίνητη μούσα της Ειρήνης που είχε γνώρισε, μιάς Ειρήνης σκληρής, έκδικητικής, έρωτευμένης. Είχε δει έξ αίτίας της πολλούς άνδρες να κλαίνε. Η γυναίκα αυτή δεν τον θεωρούσε άντάξιο της σκληρότητός της; Ένοιωσε το άνόμοφο μιάς πόλης χωρίς νύξη. Κουράστηκε να άποκαμείνη μιά εύτυχία χωρίς προσπαθεια και μιά μέρα, μη άντέχοντας πιά, ρώτησε την Ειρήνη για την περασμένη ζωή της. Προσπάθησε, άπενδυμίζοντας τις πολλές άναμνήσεις να ξαναζωντανέψει στο μένος της την πόλη.

φλογερή και άγρια φλόγα τους. Τον κούταζε έκεινη με κατάπληξη και του έπτε:

— Βλέπω πως δεν με γνρίζεις και ότι με ρωτάς γιατί φοβάσαι. Πρέπει να σο' έξηγήσω την ψυχική μου κατάσταση και τότε θα κατόρθω πώς μπορώ τώρα. Έπειτα από τη ζωή που έπέρασα, νάμει η γυναίκα μιάς μονάχα άγάπης, καθώς έσύ, που γεννήθηκες και έλασ ο άνδρας ενός μονάχα έρωτος.

Σαν έτέλειωσε την εξομολόγησή της - εξομολόγησι άπογοητευμένης - έκεινος άντελήφθη καλά πως δεν μπορούσε τίποτα να φοβηθή άπ' αυτήν και ότι η εύτυχία θριασκόταν σάν έμμενα τους χείρια. Ήταν έβελος. Αυτό ύπρηξε ή θεία στιγμή της άνάστασης τους. Μά αόθος άισθανόθηκε τόσο άδικο μεγάλο είχε η γυναίκα αυτή ποδοιδόντας το μυστικό της με καθεύκρινε. Διέκρινε ότι είχε χάσει με μιάς τον φωτισμένο του τραγουχί της πάθος. Πριν την παντρευθεί, την φανταζόταν, σάν κάποια άπρόστυχη άγρια πριγκίπισσα. Τώρα δεν ήταν πιά παρά μιά άβρονονιμένη έξόριστη, που είχε βέβαια άκόμη κάποιο έπιβόλιν, μά ήταν άπρωσιμένη να καταστήση μιά άπτή σάν τόσες άλλες.

Η Ειρήνη γρήγορα κατόλαβε την ψυχική του άγνόνια. Το βρόδυ της ήμερας που αυτός είχε δώσει το πρώτο του ραντεβού σε μιά φίλη του, έθρκε το σπίτι του άδείο, κι έδιδάσθε το γράμμα αυτό:

«... Φεύγω γιατί σ' άγαπώ πολύ, Μαρσιάλ. Ξέρω τί θέλεις να κάνεις και δεν έω πιά τη δύναμη να ύποστάω τώρα ό,τι έξ αίτίας μου όλλοι ύπέστησαν. Στην έπαφή μου, πήρες την φλόγα μου. Πρέπει και σ' ότο τώρα να κησ από ήσυχ και να φάσση εκεί όπου έχω φάσσει. Θα ήμωνα για σένα ένα βάρος. Μην άισθανόθης κανέναν σ' ό,τι, έσύ, που έκληρονόμησες την έπικίνδυνη ψυχική μου κατάσταση, φύγε, πήγαινε! Η ώρα ν' άνοιξη άπ' άπτερά σου έφτασε για σένα, ή ώρα που ο λαμπρός ήλιος θα φωτίσει τη σκοτεινή ζωή σου, όπου η άπογοήτευση μου θα σε έμαράζωνε, ή ώρα όπου τα φλογερά φτερά του πόθο άνοιγουν, πετούνε διατάζον στο πέταγμά τους και που έπειτα, σε λίγο χαμηλώνουν, σπάζουν μέσα στο σκότη. Τότε θα ξαναγεννηθείς, Μαρσιάλ, τότε θαμια κοντά σου, συμπονητική, γεμάτη άκρυσ, πίστη. Γιατί άν παρμένα πρσβ, σε μιά μικρότερη, άναινη, θα-

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΑΝΘΑΙΑ ΑΠΟ... ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

Μιά γαρή Άμερικανική, άνόμοφα Δώρα Χυάρι, για να σωθή από την ένδεσά της, σκέφθηκε να χρησιμοποίησθ τα θαυμάσια αλφειάτα μαλλιά της για να κινήσει με σ' τα μεταφράσι μαντήλια. Το πρώτο τυπο έργονέγρο της είχε τόση έπιτυχία, ώστε μέσα σε τέσσερα χρόνια έγινε πλουσιωτάτη και ποντρώθηκε με τον έκλεκτό της καρδιάς της.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΣΕΝΟ ΜΝΗΜΕΙΟ

Στη μικρή κινεζική πόλη Πισοντός, έσπηση τελευταίως ένα άσυνήθες μνημείο: Πρόκειται περί ενός μεγάλου άγκυρο άκ γρανιτών σε σχήμα... σπαγγόνης βροχής. Το περίεργο μνημείο φέρει την παρκα κάτω έπιεγγημιατική έπιγραφή: «Στη θέα αυτή, στις 25 Δεκεμ, έρίον 1936 έπεσε, για πρώτη φορά άπ' έβδ και 91 χρόνια βροχή». Η πολλήνη Πισοντός έβρισκεται σε μιά από τις θερμότερες περιοχές του κόσμου. Εχει διαπιστωθή δε ότι συχνότερα βρέχει στη Σοχάρα παρά στην κινεζική αυτή περιφέρεια. Η άνεγερσις, λοιπόν ενός μνημείου, άφορεμένου σάν έξασρητικό φαινόμενο της βροχής, είναι πολύ εύνοητο στον τόπο αυτό της φοβερής άπομότης.

ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΕΙΛΗ ΑΠΟ... ΠΟΝΤΙΚΟΥΣ

Όπως άναγράφον έξέως έθρμης, ριόδς, οι Ιάπωνες έπέτυχον να χρησιμοποιήσουν το δέρμα των ποντικών, που μέχρι άπέρμον ήτο άχρησιμοποίητο. Δι' έμμενη κατασκευή κατασκευάζουν μ' αυτό το δέρμα, ύς σπαστιότυπο, μικρά δερμάτινα κυτία, δερμάτινα γυάλα και φόδρες γυάλας. Το δέρμα που ποντικός στοιχίζει δυόμιση περίπου δραχμές, του δε μεγάλου άρουαρίου δέκα.

... το νοιώθει, καλύτερα έτοι με τότε να φύγω, έσπεμ τότε που έσύ θα ύποφέρης, ψυχή της ψυχής μου...»

ΣΑΜΙΛ ΜΟΝΑΛΕΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ και ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

«Αγάπα με. Πρέπει να μ' αγαπάς...»

Είμε μιά φωνή πόνο, που συχνά λέει ο άνδρας ή η γυναίκα που έχουν εγκαταλειφθεί. «Αλλ' είναι και κάτι το άνώφελο. Το ν' άπαιτη κανείς τον έρωτα ως δικαίωμα είναι μεγάλη τρέλλα. Είναι σάν να ζητούμε ποίησι από εύνια της σκέψης ή το άρωμα του ρόβου έπάνω στα παγωμένα βουνά.

Ο έρωτας έγιναι όμως αώδωρμος από την καρδιά του ανθρώπου και άντλεί όλη του την όμορφη και τη δύναμη από την άπέραντη έλευσέρια του όρίζοντος μέσα στον όποιον κινείται. Ο κώδις που τον κυβερνάει είναι πολύ άδός. Και περιλαμβάνει έναν μόνον νόμο. Την άναπόδοση μιάς ίσως άγάπης, χαράς και ευτυχίας σ' έκεινον που μάς δίνει την άγάπη, τη χαρά και την εύτυχία. Μοναδικό δικαίωμα του είναι το να μην προδίδεται. Τιποτέ άλλο. Έχει άκόμη το άπώλυτο καθήκον να προσπαύ ν' αγαπιέται.

Με την όμορφη σάς, με την έξυπνάδα σάς, με τα προτερήματα της καρδιάς σάς, πρέπει να προσπαθήσετε να έμμενυσετε τη μεγαλύτερη άγάπη. Πρέπει άκόμη να φροντίσετε ώστε να διατηρήσει αυτή την άγάπη.

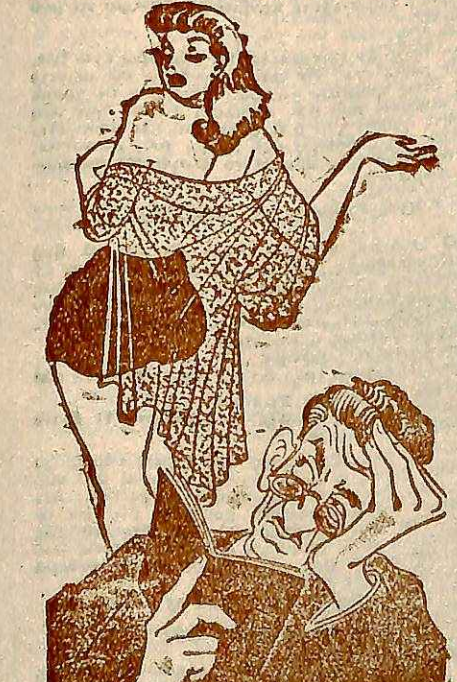
Ρωτήστε την πιο εύτυχισμένη γυναίκα αν δεν έχρειάστηκε συχνά να ξανακατακτήσει έναν έρωτα, που ύπρηξε φόβος ότι θα τον έκανε. Πόδες φροντίδες δεν κατέβαλε, πόση πονηρία δεν έχρησιμοποίησε για να θερμύνει τον ψυχρό, να ζωνήνη τον κοιμημένο, να ζωντανεύει τον άρκαυτημένο έρωτα! Πόσες φορές δεν έπνευσε ή ίδια, γιατί ήταν άνάγκη να κάμει να πετύχαι και να βυθάσει όποιον είχε τη μακαρία εύτυχία να χορτάσει πολύ γρήγορα στο τραπέζι της άγάπης!

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο άνδρας είναι έκ φύσεως πολύγλωσσος, άπτος και πολύ πιο ιδιότροπος από τη γυναίκα. Στη γυναίκα άνήκει η άποστολή να προσπαθήσει να τον κάνει μονόγλωσσο, πιστό, σταθερό, τρυφερό.

Αν ο άνδρας έπιτίθεται και κατακτά, ή γυναίκα έχει το δύσκολο ρόλο να φυλάει την κατάρτη, να είναι ή έρεμία της φωτιάς, που πρώτος ανάψει ο άνδρας συνήθως. Αυτή, άλλως τε, είναι η άποστολή των δύο φύλων. Ο ένας ν' ανάψει τη φωτιά και η άλλη να την φυλάει. Όσο και να άποβλέπετε στην ύλη, ποτέ δεν πρέπει να περιλάβετε την άπόλυση στα καθήκοντα και τα δικαιώματα του έρωτος. Γιατί δεν είναι τίποτε άλλο από τον μεσοτικό άφρο, που έπιπλίζει στο κέμα των πάθους και πέπει άναγκράττης στην έξουσία, όπου ο άνδρας χάνει την συνέλψη της υπαρέσεως του. Δεν μπορεί να είναι μιά γιορτή άργωνμένη σε άρωμένη ώρα.

Πόσα λεπτά αισθήματα δεν έδωσαν γιατί.

μιά μέρα, ένα άνόσιο χέρι με κίνημα διασταλώς και με φωνή έπιτακτική άπαιτούσε με τρόπο αώδωτη την άπτελειού του έρωτος. Όχι, ή άπόλυσις δεν είναι δικαίωμα και πολύ περισσότερο καθήκον. Είναι μιά κοινή συναινεσις δύο ίσχυρών ένεργειών, που άναζητούνται άναμεσα από τ' άπειρα διαστήματα, και που, άφου άγωνισθούν τρυφερά, όβουν στο τέλος μέσα σ' ένα πέλαγος χαδών.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΙΣ

Η ειλικρίνεια και ή πίστις είναι περίπου το ίδιο πράγμα και άποτελούν το στήμον του έρωτος. Άλλά δεν πρέπει να άμφισβητούνται ποτέ από τα γέλη δυο έρωτευμένων, καθώς έπσης πρέπει να σόδουν από το λεξιλόγιο του έρωτος ο λέξεις δικαίωμα και καθήκον. Μά ρωτός κανείς ποτέ την ώρα του για να άναπτύσσει χάνει ποτέ την ώρα του για να άναπτύσσει έη τις όμορφες του ήλιου. Η ποίς άμφισβητεί την άγάπη του άέρα; Κάθε σούητης περί δι καλώματος και καθήκοντος είναι άποκαρστική, καυκάσση.

Συμφωνεί, άλλως τε, το έξής παραόδο. Ο άνδρας είναι για τα περιήματα αυτά δικαίωμα και καθήκοντα, δεν άναγνωρίζω ποτέ τα ίδια στον άνδρα και στη γυναίκα.

Το άμάρτημα της άπιστίας, έξαρνα, δεν είναι όμοιο.

Η κοινωνία άπαιτεί από τον άνδρα διαφορετικές άρετές.

Ο άνδρας δίνει το αίμα του για την πατρίδα, κοπιάει για την συντήρησι της οικογενείας του και φροντίζει να είναι χρήσιμος στο κοινόν, στο σύνολο. Πρέπει να είναι ήσυχος, περιήφανος, ύπερποιστής των άδυνάτων και των φτωχών. Είναι πάντοτε ένας πολεμιστής, άρτια ύποπτος, και θεωρείται έλεος άν ύπρησσει σε κανέ να άπ' αυτά τα καθήκοντα του. Η κοινωνία να περιφρονεί, κανείς δεν τον προσέχει όντι να ιδρώνει, το σώμα της παρταί να πρίεργο αυτό φαινόμενο.

Ο άνδρας λοιπόν, το καταπληκτικό αυτό φαινόμενο του σώματος μας, που προκαλείται από έναν μηχανισμό ο οποίος λειτουργεί κατά τρόπον πολύ μυστηριώδη, είναι τόσο έρωτευτικός, ώστε χωρίς αυτόν άσ μάς ήταν έντελώς άδύνατον να ζήσουμε. Πώς όμως δημιουργείται ο άνδρας;

Ο άνθρωπος ιδρώνει άσφαλώς από την έποχή που έκαμε την πρώτη εμφάνισή του στη γή, αλλά μόλις προ δύο αιώων, έλάσμε γνώσιν του μηχανισμού που ρυθμίζει την θερμοκρασία μας.

Οι μελέτες τις όποιες άρχισε ο Άμερικανός Φραγκλίνος στα 1758 έπρεπε να περιμένουν τριάντα άκόμη χρόνια για να συνεχισθούν ως την ήμερα δηλαδή του ά Λεβουάι έπτε ότι η έρωτική μηχανή ρυθμίζεται άπό τρεις άσφαρητες τους συντελεστές: την άνασση, την άόλητη άνία πονή και την πέμιν.

Όλος ο κόσμος γνωρίζει τώρα ότι η έρωτική ένος ύγρου έπάνω στην έπιδερμίδα μας, είναι άρκετή για να κατέβαλει τη θερμοκρασία του σώματος. Για να το καταλάβουμε αυτό καλά, είναι άρκετο να στάξουμε λίγον αίσθρα στο χέρι μας. Ο αίσθρας δά έξασπιδεί άμέσως και το χέρι μας θα το νοιώσουμε κρύο.

Νά, λοιπόν, που ή φύσις έλασε τα μέτρα της και μάς δροσίζει με τον ιδρώτα. Και δεν σης ματίζεται μόνάχ στην έπιδερμίδα μας ο ιδρώτας, αλλά και στην έπιφάνεια των πνευμόνων. Και τα συστατικά του είναι: 990 μέρη νερό, 7,58 όργανικες ύοσιες και 2,42 άλατα.

Η έξασπιδή στην έπιφάνεια του δερμάτος άφείλεται στην ύπαρξη ιδρώτων άδώνων, πρσβ, που έληγει πώς μερικά ζώα, όπως ο σκύλος, το κουνέλι, τα ποντίκια και οι καταλκς δεν ιδρώνουν ποτέ. Γιατί ο όργανισμός τους δεν έχει αυτός τους περιήφανους αόνης που παρταούν τον ιδρώτα.

Όσο πιο έρω είναι το περιβάλλον, τόσο πιο εύκολα ιδρώνει κανείς. Άντιθέτως, όταν η άτμόσφαιρα είναι ζεστή και ύγρη, όταν δηλαδή είναι ή λεγομένη κουφώραση, ο ιδρώτας δεν σχηματίζεται στην έπιφάνεια της έπιδερμίδος και το σώμα ύπαφέρει έπειδή δεν μπορεί να δροσιστεί.

Ένας Γερμανός έπιστήμων, ο Φόθκε, έκαμ με πολύ ένδιαφέροντα πειράματα, με τα έξής άποτελέσματα: Σε θερμοκρασία 19 βαθμών, ένας άνδρας που ζυγίζει 60 χιλιόγραμμα χάνει στο 24ωρο περί τα χίλια γραμμάρια νερό από τους πόρους του και περί τα 450 γραμμάρια από την έπιφάνεια των πνευμόνων του.

Ο μέσος όρος είναι ένα γραμμάριο περίπου στο λεπτό. Σε μερικές όμως περιπτώσεις ή ποσότητα αυτή πενταπλασιάζεται. Είναι δε γνωστόν ότι, όταν το σώμα μένη άκίνητο, έλαει λίγοτερον ιδρώτα και πολύ περισσότερον όταν έρκει σκεπτα εις κίνηση.

Έτσι λοιπόν ένας άνδρας που κάνει με τριές κινήσεις χάνει περί τα τρία γραμμάρια ιδρώτα στο λεπτό, άν κίνη πιο άπώλυτος τις κινήσεις του τα γραμμάρια γίνονται 5 και ά κομή πιο άπώλυτος 11.

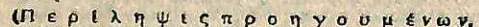
Ο ίδιος έπιστήμων έκανε πειράματα στον ήλιο, με θερμοκρασία 25 βαθμών. Και πόδες σε να έξασπιδώση ότι με μέτριες κινήσεις έχανε 10 γραμμάρια ιδρώτα στο λεπτό και με πολύ άπώλυτες 16 γραμμάρια.

Τι εύτυχισμένοι που είναι οι ζωγράφοι!

— Είμε το πορτρέτο της γυναίκας μου αυτό έβδ; Λέει έκπληκτος ένας σούγλος έλπίστας ότι ο ζωγράφος είχε κατασκευάσει άσυγχώρητα το έτερον του ήμιου. «Αδύνατον! Έτσι την είδατε έσες, όταν την έζωγράφιζατε;»

— Φυσικά.

— Τι εύτυχισμένοι που είναι οι ζωγράφοι!

26ον
Και επιτακτικότερα επανέλαβε:
"Ανοιξε..."
"Η Αόλα βόρεψε τότε να έκτελεση την δια-
ταγή της προκηρύξης "Ελγα, Καμπουρόνη"
22

Άλγιο πιδ πέρα διέκρινε την φρανσίον, που μου
 λικ τους είδε έφραζε και αούτη κοντά τους.
 — Καί τώρα, έλπε ο απόμαχος στίς τρείς
 γυναικές, όδρωμ, Πρέπια ν' απομακρυνδούμε το
 γρηγορώτερο άπ' εδώ.
 Ακολούθησαν τότε το συντομώτερο δρομάκι,
 πού ώδηγούσε προς τά έξω της περιοχής του
 πύργου και ύστερα από δεκάετηρή πορεία έφί
 σκονταν στή μεγάλη λαεφρόν, μακριά από κά
 θε κίνδυνον. Ότόσπου δέν είχαν παύσει νά έπι
 ταχύνουν το έθιας τους.
 Ο Λουκιανός Βαρέν, ήθελε, πριν από τά
 εφημερώματα, νά έχη κύρμα έσ μέρος ασφαλείας
 τίς δύο γυναικές που άνηλευδέρωσε από τον
 πύργο του Σαβάνιακ.
 Τίς ώδηγησε λοιπόν πρώτα στο σπιτάκι του
 όπου και παρέμεινε ή φρανσίον και μετά ανέ
 βασε την πριγκίπισσα "Έλγα και την Άλλα
 έπειαν στο άλογο που χρησιμοποίησε γιά τί
 μεταφορά μαχονικών στο Παρίσι, και άμέσως
 έξεκίνησε μέσα από ένα στενό μονοπάτι.
 Στο δρομό άρχισε να αούτηγέ μέ τίς δύο γυ
 ναίκες μέ τήν έλπίδα πώς θα μείναν ίσως κάτι
 σχετικά μέ τόν Τόν Κλά, αούτες όμως δέν μπό
 ρευσαν νά τού δώσουν καμιά πληροφορία.
 — Έγώ, όμως, πριν εφημερώσει κά μάθα, έ
 μοιρμήρισε ο απόμαχος.
 Έπειτα γυρίζοντας προς την πριγκίπισσα,
 έλπε:
 — "Έως τώρα δέν έμαθα ποιά είσαι...
 — Φίλα μου, άπήνησε ή πριγκίπισσα, δέν
 έμαδες ποιά είμαι, γιατί δέν ήν έρωτήρες ώς
 τώρα.
 — "Έστω. Μπορώ, λοιπόν, τώρα, κυρία, νά
 σου καμιά μά σχετικά; έρώτησι;
 — Λέγε...
 — "Έσύ είσαι εκείνη, πού οί καταρρέοντες
 άνθρωποι του «Κόκκινου Δαχτυλιδιού» έσφαζαν
 πέντε υπηρέτες σου;
 — Όχι, άπήνησε ή "Έλγα.
 — Πώς! Δέν είσαι εσύ, λοιπόν, ή Δώρα Νι
 νόν;
 — Όχι. Σας έκπληττει αούτο;
 — Άλλά νά. Ο φίλος μου έκείνος γιά τόν
 όποιον σάς μίλησα και γιά τόν όποιον θά έπι
 στρέχω πάλι στον πύργο, ο φίλος μου δηλαδή
 ο Μιχαήλ Τρινώ, ήταν σχεδόν θείσιος ότι μέ
 σα στον πύργο ήταν φυλακισμένη ή Δώρα Νι
 νόν. Και δέν μίληκε μέσα στόν πύργο, μήνέ γι'
 αούτην και μόνο.
 Έπικολούθησε λιγότερη σιγή και μετά ο
 απόμαχος έξήκολούθησε:
 — Δέν είσαι λοιπόν, ή Δώρα Νινόν; Διό
 λει! Το πράγμα άρχίζει νά γίνεται περισσότερο
 μυστηριώδες. "Έστω οί άνθρωποι τού «Κόκκι
 νου Δαχτυλιδιού» δέν άρπάξαν μόν σάς, άρ
 πασαν και μετά άλλη... Την Δώρα Νινόν.
 Η "Έλγα έμεινε γιά λίγο σκεπτική και μετά
 ψιθύρισε:
 — Δώρα Νινόν... Δέν θυμάμαι ν' άκουσα ποτέ
 τού όνομα αούτό.
 — Καί όμως, κυρία μου, κάτι μου λέγει
 ότι άναμεσα σέ σένα και τί Δώρα Νινόν ύ
 πάρχει κάποια οχέσις. Κάποια σχέση, πού α
 νάγκασε τού «Κόκκινου Δαχτυλιδιού» νά σάς άρ
 παξεί και τίς δύο και πού, άν ήταν εδώ ο φίλος
 μου Τρινώ, θα την άνεκάλυπτε άμέσως.
 Καί πάλι έμεινε σκεπτικός ο απόμαχος και
 μετά έλπε:
 — Κυρία, έκεί πού θά πάμε σέ λίγο μου
 χρειάζεται ένα όνομα γιά σάς. Όχι το αληθι
 νό σας όνομα. Αυτό κρατείτε το μυστικό και
 από μένα τόν ίδιο άκούα. Όταν έρωτή ή σσι
 γινη νά μάθω τού όνομά σας, θά σάς ρωτήσω
 μόνο μου. Τώρα έχετε κανένα ψευδώνυμο νά μου
 δώσετε;
 — Όχι.
 — Τότε, άν έπιτρέπεται, θά σάς βρω έγώ ένα.
 Στό μέρος που θά σάς άρπάξω, θά μείνετε
 έως ότου παύσουν νά σας άπειλούν οί τρομέ
 ροί κίνδυνου πού σάς άφείλουν τώρα. Μην άνη
 σκείτε λοιπόν γιά ό,τι ήθελε και ό,τι άκούσσετε.
 Καί έξήκολούθησε τον δρόμο του, σέγοντας
 πάντοτε από τού χαλινάρι το άλογο και σηκών
 τας τώρα.

Ο κ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΑΞΕΤΕΝ

Ο "Ιούλιος Φούλταν ήταν έτοιμος νά άγί
 θη στο πολυτέλες μέγαρο, στο όπαιο πόν είχε έγ
 κάτοικήσει το «Κόκκινον Δαχτυλίδι», όταν ήκασ
 άπ' τους υπηρέτες πού μίληκε στο γραφείο του
 φοβισμένους και ταραμμένους, πρόβλημα πού άν
 τελλήφθη άμέσως ο Φούλταν.
 — Τι τρέχει; ρώτησε.
 — Ω, κυρία. Τρομακτικά και άπίστευτα νέα
 από τόν πύργο του Σαβάνιακ.
 — Διαβάζει; φώναζε ο Φούλταν. Τι έγινε
 λοιπόν στον πύργο;
 — Τι άκριβώς έγινε, δέν έξέρω, κυρία. Ο
 Γκράβι, όμως, ο φύλακας τίς εισόδου τού πύρ
 γου, πού περιμένει εδώ τρομαγμένος όσο δέν
 μπορείτε νά φαντασθήτε, μου έπτε ότι είνε ά
 ναγκη νά σάς έπ άμέσως, γιατί έχει νά σάς
 άναγγείλ ή πολύ τρομαρής είδησις. Καθώς μου
 έπτε, την νύκτα πού μάς πέρασε έγιναν φοβερά
 πράγματα στον πύργο.
 — Άλλο τίποτε δέν σου έλπε;
 — Όχι.
 — Φέρε μου τόν εδώ γρηγορά!
 — Άμέσως, κυρία.
 Σέ λίγο ο Γκράβι, ένας ρωμαλέος άνδρας
 ώς σφραγίδα έτών, μίληκε όρμητικά. Η ταρα
 χή γραμφομένη στο πρόσωπό του και ο φόρος

Πώς, πότε και πού πρωτοεμφανίσθηκαν ΜΈνα όκιτσο και ούο λόγια

ΤΟ ΜΟΛΥΒΙ

Το μολύβι, με τὸ ὁποῖο γράφομε, ἐπινοήθηκε πρὶν ἀπὸ 275 χρόνια στὴ Νυρεμβέργη τῆς Γερμανίας. Ἐφευρέτης του ἦταν ὁ μαργαβὸς Φρενδερίκος Στάιτλερ, ποὺ εἶχε τὴν ἐμπνεύσι νὰ τὸ πρωτοχρησιμοποιοῦν στὴ δουλειά του, ὅχι φυσικά ὑπὸ τὴν σημερινή του μορφή, ἀλλὰ ὡς ἄλλο μέταλλο. Μία μέρα ὁ Στάιτλερ, ἀπὶ νὰ χαράξῃ μία γραμμὴ ἐπάνω στὸ ξύλο ποὺ ἐπινόησε μὲ τὸ κλασσικὸ πτερό τῆς «χίνας» ἐσυτηγμένο σὲ μελά νη, ἐτράβηξε μιά μολυβιά καὶ με ἐκπληξί του εἶδε ὅτι ἔγραφε. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἐφευρέθη τὸ μολύβι, ποῦ, παρ' ὅλες τῆς ἀντιβήσεις, ἰδίως τῶν μεγαλεμπόρων φτερῶν χίνας, διεδόθη σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐξελίχθηκε στὴ σημερινή του μορφή.

ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

Τὸ οἶνονευμα ἦταν ἀγνωστο στὴν ἀρχαιότητα. Οἱ ἀρχαῖοι ἀποσποῦσαν τὸ γλυκὸ καὶ μυρωδάτο κρασί, ποῦ γίνονταν ἀπὸ χυμὸ σταφυλίων ποῦ τὸν ἀφίναν πρώτα νὰ ζυμώσεται. Τὸ κρασί αὐτὸ ἦταν ἓνα πραγματικὸ σιρόφι μὲ μέλι, φρούτα, ἀνὴ καὶ ἀρώματα. Ἡ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἐπεξεργασία τοῦ κρασιοῦ ἐσυνεχίσθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες καὶ μόλις κατὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ μεσαίωνα οἱ ἀλχημισταὶ τῆς ἐποχῆς ἄρχισαν νὰ διωλίζουν τὸ κρασί καὶ νὰ ἐγάζουν ἀπὸ αὐτὸ οἶνονευμα, στὸ ὁποῖον καὶ ἀπέδωσαν ἀμέσως μεγάλες θαυματουργικὲς ἰδιότητες καὶ τὸ θεωροῦσαν ὡς ἐλιξίριο τῆς ζωῆς, δι' ὃ καὶ τὸ ἐβάπτισαν ἀνὰ ἀνερὸ τῆς ζωῆς. Ἡ πραγματικὴ παρὰ σκευὴ οἶνονευματικῶς ἄρχισε κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ἀπὸ τοὺς Γαλλεῖς στὴν ἐπαρχία Σαρέν καὶ ἰδιαίτερως στὰ περίε τῆς περιοχῆς Κονιάκ.

Ἡ ΛΙΝΟΤΥΠΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ἡ λινωτυπικὴ μηχανή, ποῦ ἐπιτρέπει τὴν συνθεσὶ ὁλοκληρῶν γραμμῶν ἀπὸ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, δὲν ἐτεβή σὲ κοινὴ χρῆσι παρὰ κατὰ τὴν δευτέρη πεντηκονταετία τοῦ περασμένου αἰῶνος. Τὴν πρώτη λινωτυπικὴ μηχανή παρασκεύασε τὸ Λονδίνο ὁ ἄγγλος τυπογράφος Μπενέδικτος Φερστερ τὸ 1816. Ἡ μηχανή ὅμως αὐτὴ δὲν ὑπόφερε νὰ λειτουργήσῃ ὑποπονητικῶς. Τέλος, κατὰ τὸ 1866, ἐκτελεσμένη πιά ἡ λινωτυπικὴ μηχανή ἄρχισε νὰ κατακτᾷ ἔδαφος. Στὴν Ἑλλάδα, ἡ λινωτυπικὴ μηχανή, καίτοι εἰσαχθεῖσα ἀπὸ τὸ 1906, ἀργήσε ἀρκετὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τῆς κάσσες μὲ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα.

Ἡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ

Ἡ ραπτομηχανή δὲν εἶνε καὶ αὕτη παλαιὰ ἐφεύρεσις. Μόλις ἓνας αἰῶνας ἔχει περάσει ἀπὸ τότε ποῦ, τὸ 1830, ἐφευρέθη ἀπὸ τὸν Γάλλο Μπαρτελεμί Θιμονιέ, ἔσαν τὰ πρῶτα ράφτῃ τῆς μικρῆς πόλεως Ἀμπλιέ, κοντὰ στὴ Λυόν. Ὁ Θιμονιέ ἀρχοῦσε καὶ πέντε ἢ ἑπτὰ χρόνια γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ραπτομηχανή του, ποῦ ἦταν ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ ξύλο. Ὅταν θέλησε νὰ τὴν ἐπιδείξῃ στὴν Ἀμπλιέ, ὅλοι οἱ συμπολίτες του τὸν ἐπείρασαν γιὰ πρελλό. Ἡγέρθη πάλαιστα ζήτημα νὰ τὸν κλεισάνῃ σὲ φρονεοκομείο. Ὁ Θιμονιέ ἐγκατέλειπε τότε τὴν γενετήριον του καὶ ἐτράβηξε μὲ τὰ πόδια, μὲ τὴν πολυτέμνη μηχανή του στὸν ὁμον, γιὰ τὸ Παρίσι, ποῦ ὕστερα ἀπὸ μεγάλες προσπάθειες, ἔδωσε

ἓνα μεγάλο ραφεῖο, ὅπου λειτουργοῦσαν 80 ραπτομηχανές. Συνήγαγε ὅμως μεγάλην ἀντίδρασι ἀπὸ τοὺς Παριζιάνους ραφέες ποὺ ἔφτασαν νὰ μποῖν μέσα στὸ ραφεῖο τοῦ Θιμονιέ καὶ νὰ καταστρέβουν ὅλες τῆς ραπτομηχανές του. Ὁ δύστυχος ἐφευρέτης πέθανε 18 χρόνια ἀργότερα στωχὸς καὶ καταστραμμένος, ἐνὸς στὴν Ἀμερικὴ ἡ ραπτομηχανή ἄρχισε νὰ κατασκευάζεται κατὰ χιλιάδες καὶ νὰ διαδίδεται σ' ὅλες τῆς πολιτισμένες χώρας τοῦ κόσμου.

ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ

Ἡ χρῆσις τῶν δακτυλιδίων ἀνάγκη αὐτοῦς μυθικοῦ χρόνου. Κατὰ τὴν Ἀγία Γραφή, ὅταν ὁ Φαραὼ περιέβαλε τὸν ἑαυτόν μὲ πᾶσαν ἐξουσιαν στὴν Αἴγυπτο, τοῦ ἔδωκε πρὸς ἀπόδειξιν τοῦτου δακτυλίδι. Ἐπὶ Μωυσέως, τὰ δακτυλίδια ἀναφέρονται ὡς ἓνα τῶν κοσμημάτων τοῦ Ἀσράφ καὶ τῶν διαδοχῶν του, ὅταν δὲ ἡ ἰουδαϊκὴ ἐκκένωση τὸν Ὀλοφέρνη, εἶχε τὰ δακτυλὰ τῆς γεμιστῆς δακτυλιδίας. Στὴ Ρώμῃ, γιὰ πολλὸν καιρὸ, τὰ δακτυλίδια ποῦ ἐχρησιμοῦσαν ὡς ἀρραβωνεῖς ἦσαν ἀπὸ σίδηρο, κατὰ δὲ τὸ παλαιὸν Ρωμαϊκὸ Δίκαιο, ἡ διαθήκη δὲν ἔγινε, ἀνδὲν ἦταν σφραγισμένη μὲ τὰ δακτυλίδια ἐπὶ μαρτύρων ὁ Καρχηρόνιος, ὕστερα ἀπὸ κάδε μάχη στὴν ὁποία μετείχαν, ἐπρόσθεταν καὶ ἓνα δακτυλίδι στὸ δαχτύλι τοῦ. Ὁ πρῶτος Χριστιανὸς ἐχάρασσαν στὰ δακτυλίδια ἓνα ῥάφι, ποῦ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐμβλημα τοῦ Σωτήρος, λόγω τῶν γραμμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἡ λέξις ἰχθῦς, ἥτοι: Ι = Ἰησοῦς, Χ = Χριστός, Θ = Θεός, Υ = Υἱός, Σ = Σωτήρ.

Ο ΚΑΦΕΣ

Το δένδρον τοῦ καφέ ἔχει πατρίδα τὴν Ἀφρικὴ. Ἐκεῖ εἶνε αὐτοφύες καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίσθηκε ὡς δένδρον καλλὺν ἐργοῦμένο σὶ νιοποδιστικῇ γῇ γωνία τῆς ἀραβικῆς χερσονήσου. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀναφέρεται σ' ἓνα ἀραβικὸ χεῖρλόγο τοῦ 15ου αἰῶνος. Πολλοὶ θρύλλοι συνδέονται μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ καφέ. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ τρίτου αἰῶνος, μερικὸι καλόγηροι εἰσῆλθον καφεῖν στὰ ὀρηκὰ τῆς Ἀθηνονίας, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐναντίον των διωγμοὺς. Μία νύχτα, ἐνὸς ἐρύλαγε τὰ πρόβατα καὶ τὰ γίδια τῆς ἱερᾶς κοινότητος, ἔσαν ἀπὸ τοὺς καλοὺς μοναχοὺς, ἐτρόμαξε ἐλθόντας διὰ τὴ ζωά, ἀντὶ τὰ κοιμῶνται ἡσυχᾶ, ἔτρεχαν καὶ ἐπιβοῦσαν σὰν τρελλὰ σὲ σελήνοφες, σὰν νὰ τοὺς εἶχαν κομῆ μάγια. Φυσικά, ὅταν ὁ μοναχὸς ἐπέστρεψε στὴν μονή καὶ ἀφῆλγη τὸν διατρέξαντα, ὁ ἡγούμενος φαντάσθηκε ὅτι ὁ καλόγηρος εἶχε δὴ θνεῖρο. Ἀπὸ τὴν ἔρυντα ὅμως ποῦ ἔκαμε, ἐπέσθη διὰ ἐπρόκειτο περὶ πραγματικὸ γονότος. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐπαναληφθεῖσάνταν κάθε νύχτα, παρ' ὅλες τῆς προσευχῆς καὶ δεήσεως τῶν μοναχῶν, πρὸς ἀποδοξίν τῶν ποιητῶν πνευμάτων, ἔως ὅτου τέλος ὁ ἡγούμενος, παρατηρῶντας διὰ τὴ ζωά ἔτρωγον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ φύλλα καὶ τοὺς καρποὺς ἐνὸς ἀγνώστου θάμνου, συνέλαβε μερικὸς ἀπὸ τοὺς καρποὺς αὐτοῦς. Ὅταν ἔφαγε καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τοὺς περιέργους καρποὺς ἐνοῦσε μιά ἀσυνήθη εὐεξία καὶ ζωρότητα, τὴν νύχτα δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐτρόμαξε νὰ κλείσῃ μὲτ' αὐτὸ στριφουργροῦ σὲ σὸ κρεββάτι του.

Ὁ ἡγούμενος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποῦ εἶχε δοκιμάσει τὸν καφέ. Γιὰτὸ αὐτὸ ἦταν τὸ ἀγνόν σὸν φωτὸς. Καφές. Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον εἶχαν παρεῖ τὸν καφέτοῦς τὰ, γ' ὁμορρότατα. Ἡ συνήθεια τῆς καφεοπίας εἰς ἐπιλόγη ἡγέτορα μεταξὺ τῶν Μουσουλμάνων τῆς Ἀραβίας καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ 15ου αἰῶνος εἰσῆλθη ὁ καφές καὶ στὴν Εὐρώπη.

**ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ**

περισσότερο στο θάνατό της.
Τὰ δύο ξαδελφία ἐξοῦσαν ἔχον-
24

Ἐνθ' ὁμοίως ἦταν κρεμασμένος ὡς
σκοινί σ' ἓναν γκρεμό. μαζεύονταν
σύγά, παραπάτησε, τὸ σκοινί ἐκ-
πηκε καὶ ὁ ἐκδρομὸς γκρεμίστη.

Μερικοί από τους ψαράδες είπαν
ν' αναβάλουν τὸ ταξίδι ὥς πού
νὰ ἡρεμήσῃ ἡ θάλασσα. Ἀλλά οἱ

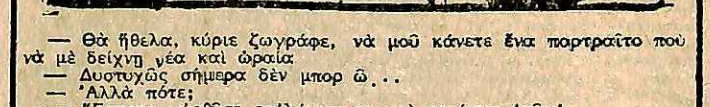
ρημο ἐκεῖνο νησί "Ἐτοι τὸ Ἄ-
κρουντ κατοικεῖται, καὶ θά κατοι-
κεῖται ἴσως γιὰ πάντα μοναχὰ ἀπὸ
ἡμερῶν.

ἰδιώτερος ἢ ὁ
 γὰρ τῆς οἰκονομικῆς
 σφύρας δὲν μποροῦν ν
 ὥστοι.
 Χρηματισμὸς μὲν

ΘΕΛΕΤΕ ΙΔΕ ΚΑΤΟΛ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΧΗ ΑΝΑΤΡΟ
ΡΑΝΟΛΟΥΣΤΕ ΠΩΣ
ΠΡΟΦΑΝΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ

ΔΥΣΠΙΣΤΗ
 Γιουλι ντ' Εσπανίλα
 σου δέ, μπορείς να

γὰρ καὶ
καταλογισ

Ἐνθ' ὁμοίως ἦταν κρεμασμένος ὡς
σκοινί σ' ἓναν γκρεμό. μαζεύονταν
σύγά, παραπάτησε, τὸ σκοινί ἐκ-
πηκε καὶ ὁ ἐκδρομὸς γκρεμίστη.

Μερικοί από τους ψαράδες είπαν
ν' αναβάλουν τὸ ταξίδι ὥς πού
νὰ ἡρεμήσῃ ἡ θάλασσα. Ἀλλά οἱ

ρημο ἐκεῖνο νησί "Ἐτοι τὸ Ἄ-
κρουντ κατοικεῖται, καὶ θά κατοι-
κεῖται ἴσως γιὰ πάντα μοναχὰ ἀπὸ
ἡμερῶν.

ἰδιώτερος ἢ ὁ
 γὰρ τῆς οἰκονομικῆς
 σφύρας δὲν μποροῦν ν
 ὥστοι.
 Χρηματισμὸς μὲν

ΘΕΛΕΤΕ ΙΔΕ ΚΑΤΟΛ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΧΗ ΑΝΑΤΡΟ
ΡΑΝΟΛΟΥΣΤΕ ΠΩΣ
ΠΡΟΦΑΝΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ

ΔΥΣΠΙΣΤΗ
 Γιουλι ντ' Εσπανίλα
 σου δέ, μπορείς να

γὰρ καὶ
καταλογισ

25

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ηλιολούτρα

Β'

Στο προηγούμενο μάθημα μιλήσαμε γενικά περί ηλιολουτρών και θαλασσολουτρών και περί των μερών διαφωτισμού του κορμού, εν Ερώσει επί των μεγάλων κινδύνων που συνεπάγεται για τον οργανισμό το ανώμαλο ή υπερμέτρο έκθεσης του σώματος στον ήλιο. Σήμερας μιλήσουμε για τα κακά της ηλιοθεραπείας από γενικής άποψης, άποψης: Αποκρίνεται ά-όλητος της άποψης αυτής ηλιοθεραπεία; καί, πλήρως ή ηλιοθεραπεία; φυσικά όχι. Τούτο είναι μέτρον ένα ηλιοθεραπεία λογική, μετρημένη και κανονική, εφαρμόσιμη, έχει εξαιρετικά αποτελέσματα σε μερικές ασθένειες γιατί ο ήλιος είναι ένα διεγερτικό του δέρματος και των οργάνων, τονώνει όλες τις λειτουργίες του οργανισμού. Υπάρχουν όμως και άτομα που όταν έκθεστον το σώμα των στον ήλιο παθαίνουν ένα ερεθισμό του δέρματος, άλλοτε ελαφρότερο, την δερματίτιδα και άλλοτε σοβαρότερο από μορφήν εκέματος. Δηλαδή παρρησιάζονται στα άτομα αυτά το ε-χθής φαινόμενο: το δέρμα των άνοιγεται γίνεται μελανό, μπρούτζινο — πράγμα το οποίο δεν είναι άλλο παρά αποτέλεσμα αντίδρασης ενός υγιούς δέρματος στον ερεθισμό των ηλιακών ακτίνων — κοκκινίζει, φλογίζεται, πελά φουσκάλες, σκάει, πονεί. Συνεπώς, ό,τι για τον ένα είναι διεγερτικό, για τον άλλον είναι ερεθιστικό, οπότε και η ηλιοθεραπεία όχι δεν τον ωφελεί.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Οι απευθυνόμενοι προς τον «Ιατρό» Δερματολόγους του «Θησαυρού» διά ζητήματα αι-ματώσεως, υγιεινής και καλλω-στικής, υγιεινής, δέον ν' ανα-πομνησθώ, ως και η επείγουσα των δια μέγματος και άδυσ-κων των δια επιδερμίδος και των χροίων της επιδερμίδος και αν υποφέρουν από οίανδήποτε έσωτερικήν πάσχησιν. Δια-κάθε απάντησιν, διάκριμα δι-μοστέως Δρχ. 5 εις γραμ-μάς.

Νέλλη Γ. Σ., Ένταθα. — Πρόκειται ήδη περί χλοαύματος του προσώπου και όχι περί πανά-δων. Η κρέμα δέ την οποίαν χρη-σμοποιείτε, ως και η επείγουσα των δια μέγματος και άδυσ-κων των δια επιδερμίδος και των χροίων της επιδερμίδος και αν υποφέρουν από οίανδήποτε έσωτερικήν πάσχησιν. Δια-κάθε απάντησιν, διάκριμα δι-μοστέως Δρχ. 5 εις γραμ-μάς.

Νέλλη Γ. Σ., Ένταθα. — Πρόκειται ήδη περί χλοαύματος του προσώπου και όχι περί πανά-δων. Η κρέμα δέ την οποίαν χρη-σμοποιείτε, ως και η επείγουσα των δια μέγματος και άδυσ-κων των δια επιδερμίδος και των χροίων της επιδερμίδος και αν υποφέρουν από οίανδήποτε έσωτερικήν πάσχησιν. Δια-κάθε απάντησιν, διάκριμα δι-μοστέως Δρχ. 5 εις γραμ-μάς.

Αν ν. ν. — Άργος. — Διά μέν το πρόσωπο να ακολουθήσεται την εξέχου τακτικήν. Να πλένεται μεν μεν χυμώδη με μόλις χλωρό νερό, το δέ καλοκαίρι με φυσικό κρύο. Κατόπιν δέ, κανέτε μία έλα-φρότατη έπαλείψιν του προσώπου με την κοινά πομάδα, την οποίαν άσπότης χρησιμοποίηται και πρό της πούδρας.

Αν ν. ν. — Άργος. — Διά μέν το πρόσωπο να ακολουθήσεται την εξέχου τακτικήν. Να πλένεται μεν μεν χυμώδη με μόλις χλωρό νερό, το δέ καλοκαίρι με φυσικό κρύο. Κατόπιν δέ, κανέτε μία έλα-φρότατη έπαλείψιν του προσώπου με την κοινά πομάδα, την οποίαν άσπότης χρησιμοποίηται και πρό της πούδρας.

άλλα μόνον σοδαρών αντίσθη-κων δερματικών ελαδών ως ο-λίων, μαρσαίου, ρυτιδωσών κτλ. πρότερον μπορεί να γίνει. Γι αυτό όταν όποτε την κατάσταση αυτή, ζήσας να διακόψετε και την πιο σύντομη παραμονή σας στον ή-λιο. Άλλα και γενικώς η επιδερ-μίδα από την μακράν άσπαση και την παρατεταμένη έπιδραση των η-λιακών ακτίνων ηθραίνεται, σκάει, ρυτιδώνεται πρόωρα, γεμίζει πα-νίδες, άμυχές και έλκώσεις, α-τίνες μετά την έπουλωσι των πα-ραμηνών ανελαστικές. Και μιν άκούσε κατόπιν και μιν έπιζέτε σε διάφορες ψευτοψυχώσεις και σε δαύματα: όταν μία φορά συμβέ-λει το κακό, δύσκολα έναυέρηται η επιδερμίδα την πρώτη της δροσιστή-τα και ελαστικότητα. Η παρατετα-μένη όμως και άμετρος ηλιοθερα-πεία πλην των αντίσθητικών δερ-ματικών ελαδών, επιβά- δυσμενές και καθυστερά στον οργανισμό. Α-νακαλύπτει και προκαλεί πλείστες εκδηλώσεις πνευμονικής φυματίω-σεως, γιατί η έπιδραση των χημ-ικών ακτίνων που περιέχονται στις φωτεινές δέσμες του ήλιου, προκα-λεί συχνότατα συμφορήν των πνε-υμών και η παραμικρή επούδεια που μπορούν να έχουν αυτοί, άμέ-σως εκδηλώνεται και εξαπλώνεται σύντομα σε καταστροφή, πράγμα που διαφορετικά μπορούσε να μη συμβεί ποτέ.

Σ υ μ π έ ρ α σ μ α: Όλοι όσοι πάσχουν από παλαιά φυματί-ση, παλιές πλευριτίδες, ύποπτον θρογγικό κατάρροον, άσπεντία, ά-σθμα ή βρογχίτιδα και από έκζεμα-τα, πρέπει ν' αποφεύγουν γενικώς τα θαλασσολουτρά και την άνευ Ιατρικής άδείας ηλιοθεραπείαν. Όσάκις ν' αποφεύγουν τα θαλα-σολουτρά και την υπερμέτρο ήλι-οθεραπεία όσοι πάσχουν από έλκι-ς ρευματισμούς, έστω και αν ύπερ-ραν προ ετών από αυτούς, όσοι πά-σχουν από καρδιακά νοσήματα, από υπερτασιν ή αναφυλαξίαν. Να λοι-πόν, γιατί η υπερβολική έκθεσις του σώματος στον ήλιο δίχως με-θοδο και άνευ προηγουμένης λε-πτομερούς Ιατρικής εξέτασεως, ειν-ε επικίνδυνη.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Πώς πρέπει οι άπολύτως υγιείς να κάνουν την ηλιοθεραπεία τους ακινδύνως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

και την κάτωθι λουσίον, να καθα-ρίζετε το πρόσωπο σας.

Ροδόνηρο άγνύ 100 γραμ. Γλυ-κερίνη 10 γραμ. Βόρας 4 γραμ. Ν' αποφεύγετε το σάπουνι. Δίς δέ της έβδομάδος να χρησιμοποιή-τε άσπράδι αινού, το οποίο να έε καθαρίζετε με άφθονο νερό μετά 10 λεπτά της ώρας. Για την άδυ-καμιν σας να κανέτε ήμεραν παρ' ήμεραν από μίαν ένδειν υποδορι-ής, Τονοφορφάν Φορτίου. Να κα-νέτε έν όλην είκοσι ένέσσει. Μόλις δέ τις τελειώσετε, να άρχισετε να παίρνετε ένα ροσιώδηστρο το μεση-μέρι και άλλο ένα το έράδυ μετά το φαγητόν από το φάρμακον Μολ-τοφρίν Έκρίστ. Όσάκις να προ-τιμάτε τα ζωρικά, άμυλώδη και τα γλυκύσματα.

Σ ό ν ι α Πι., Ένταθα. — Έφ'όσον είσθε μέλλουσα συνάδα-φας, να περάσετε εύχαρίστως από το Ιατρείον μου και θα σας έξυνη-ρετήσω δωρεάν. Η πάθησις σας δεν είναι καθόλου άνίατος. Το πρό-σωπό σας θα γίνει άλοκαύρο και άνθηρότατο, άρκει ν' ακολουθήσετε τις συμβουλές μου.

Έ σ θ ή ρ Α., Ένταθα. — Άνευ προσωπικής εξέτασεως δεν μπορώ να σας καθορίσω την τιμήν θεραπείας της άποστηλώσεως σας. Για την περικοπήν του προσώπου να ακολουθήσετε την εξέχου τακ-τικήν. Το έράδυ μ' ένα βαμβάκι και την εξέχου λουσίον δέ να καθαρίζετε. Άλκοόλ καμφρέ 15 γραμ. Ροδό-νηρο άγνύ 120 γραμ.

Πρό δέ της πούδρας να χρησιμο-ποιήτε την εξέχου λουσίον. Ροδόνηρο άγνύ 125 γραμ. Βόρας 4 γραμ. Δίς της έβδομάδος να χρησιμο-ποιήτε το άσπράδι του αινού, και ν' αποφεύγετε τελείως το σάπουνι. Η αντιρυτιδική πομάδα που χρη-σιμοποιείται για τον γόμω των μ-α-

τιών είναι καλή. Να έλαττώσετε δ-μας το άσπιν γαλικό εις 0,50. Α λ λ η ρ ι α Α ο υ τ ζ α και Νέλλη Γ. Σ. — Η περιποίηση και των δύο σός είναι η ίδια, γι' αυτό και οι σός άπαιτούν άσπιν. Λαμπόν να πλέ-νεσθε με μόλις χλωρό νερό πομά-κι έράδυ. Κατόπιν άμια σκουπι-σθήτε μ' ένα βαμβάκι και την έ-ξής λουσίον, να περνάτε έλαφρά το πρόσωπό σας:

Άλκοόλ μπλάνς καμφρέ 30 γραμ. Βάμμα έσθής 15 γραμ. Υδωρ κολωνίας 60 γραμ. Υδωρ άπεστω γιένιν 200 γραμ.

Πρό δέ της πούδρας να χρησιμο-ποιήτε την εξέχου λουσίον. Ροδόνηρο άγνύ 150 γραμ. Γλυ-κερίνη 5 γραμ. Βόρας 3 γραμ

Να μη όπότε τα μυμυκία και τα σπυρία σας, άλλα να τα καυτή-ρίζετε δίς της ήμέρας με λευκό οινόπνευμα. Σάπουνι να μη χρήσι-μοποιήτε. Άλλα δίς της έβδομά-δος το έράδυ και άφου χρησιμο-ποιήσετε την λουσίον που σας γρά-φω παραπάνω, να κανέτε από ένα άπαιτούμενο με θόρακα άποφωλλές φορές άφάστε διαβάσει στην παρού-σα στήλη. Άλλα μεθόδους για την ριζικήν καταστροφή της υπερτριχώ-σεως από των έσθων διαβερμι-κων κυμάτων δεν υπάρχει. Έσθς δέ, Άλλη, άφου πλένετε καθημερι-νώς με κρύο νερό τις μασχάλες σας, να τις περνάτε μ' ένα βαμβά-κι και την κάτωθι λουσίον:

Φορμύλη 1 γραμ. Βάμμα μπλε-κίνας 10 γραμ. Υδωρ κολωνίας 100 γραμ

Και κατόπιν να τις πούδραρετε με την εξέχου πούδρα. Όλυν ντε έγκν 50 γραμ. Τάκν ντε έσθς 50 γραμ. Σαλιούλα ντε σούν 5 γραμ. Σαλόλ 25 γραμ. Σκόνη Ιρίδος 20 γραμ.

Σώη Μ. Τ. — Τούτο η άτροφία του στήθους όσον και τα έξαθημα-τα του σώματος και προσώπου σας ό-φείλονται στην έκδηλον και κατα-χρονικά διαστήματα επιτεταμένην ιωσθητική άναπαύσειν σας. Στρα-φήτε λοιπόν πρής καταπολέμησιν της. Να κανέτε άνευ άναβολής ά-πό της έβδομάδος άνα μίαν ένει-σιν ένδομηνός Χοζιόλ των 10000 μ. ή αν δεν έβρθε από αύτ. Προ-ζύνον των 10.000 μν. Δηλαδή θα κανέτε έν όλην 4 ένέσεις τόν μην. Καί τούτο θά εξακολουθήση επί τριμήν. Έκτός δέ των ένέσεων κατά τάς 10 πρό της περιόδου ή μέρας θα παίρνετε συγχρόνως και από 3 χάπια ήμερησίως Χοζιόλ των 300 μονάδων. Τα χάπια θα τα εξακολουθήσετε επί έν έξάμηνον, δηλαδή και τρεις μήνες άκόμα, ά-φού σταματήσετε τις ένέσεις. Σιγά-σιγά με την τακτική αυτή θα βελ-τιωθεί και η κατάσταση του στή-θους, η οποία όμως μπορεί να έπι-τευθή λυσιτελέστερα και ταχύτε-ρα επί ειδικής μηχανικής θεραπεί-ας. Για το πρόσωπο ακολουθήστε έπαρκώς την τακτική που γρά-φω παραπάνω πρής κ'Ιατρον Λουί-ζαν.

Γ ι ο λ ά ν τ α, Ένταθα. — Άφου είσθε μία τόσο παλαιά ε-ναγνώστριά μου στον περιοδικόν τό-πον, άλλα και ως άδελφή φονευθέν-τος έν πολέμω, έχετε όλως ιδιαι-τερώς δικαιώματα για την πλήρως κάθε δικαιοσύνην της. Με Ι-διαίτερον μου εύχαρίστησι θα σας δειχθώ και θα σας έξυμνηρήσω τε-λείως άφοκωκώς. Έλπίζω δέ ότι θα Ικανοποιηθήτε. Να μου ύ-πευθυμίστε το ψευδώνυμόν σας. Δέχονται Σόλωνος 40, 11 — 1 ή 5 — 7 καθημερινός.

Μ α τ ι α Π λ ά ν α — Έκ της περιγραφής των συμπτωμάτων που παρουσιάζουν τα μάτια σας, πρόκειται περί θλαραθεντιδίας. Το καλύτερο ποήγετε να κανέτε είναι να έπισκευθήτε οφθαλμολόγω για πρό. Πάντως άν στο μέρος σας δεν ύπάρχει ειδικός, να κανέτε, κάθε έράδυ θερμής δοκιοδής κομπρέ-σας και κατόπιν να έπαλείψετε έλα-φρώς τα χείλη των θλαφρών — άπ' εκεί που φουρνούν οι έλαρα-ρίδες — με όλινγν από την κάτωθι πομάδα: Σαλιούλην Ντοδισις ά-λ' άέυν άρσνέ 1 %. Για τα μά-λια σας να κανέτε το κάτωθι μι-γάς με το όποιον να τα έπιδένετε δίς της έβδομάδος: Βράζετε δύο φούτζες γαμμήλι μέσα σε 5 ποτή-ρια ύδωρ. Κατόπιν, ρίχνετε μέσα 30 γραμ. κερνίνη κιννά, την ό-ποιαν άφαιρείτε από το άσπιν

— και τα άφήνετε να θράσουν μέ-χρις ότου μείνη ή μισή ποσότης, όποτε χύνετε μέσα 100 γραμ. λευ-κού οινόπνευματος. Τα περνάτε το-τε όλα από φίλο τούλινκι και έινε έτοιμον πρής χρήσιν. Για το τρίτο ζήτημα που μ' έρωτάτε, άντε προ-σωπική εξέτασεως δεν μπόρω ν' ά-ποφανθώ.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή Έ λ λ η ν ο ο ύ λ α. — Εύχαριστήθηκα για τα καλά αποτελέσματα τών συμβουλών μου. Την τακτική αυτήν που σας άφάλασε να την εξακολου-θήσετε και θ' άποκατασταθή ή κα-τάστασις τελείως φυσιολογική. Για το πρόσωπό σας ν' άποφεύγετε τις κρέμες και το σάπουνι. Για το έράδυ να καθαρίζετε με χρησιμοπο-ιήτε την εξέχου λουσίον:

Ροδόνηρο άγνύ 125 γραμ. Γλυ-κερίνη 8 γραμ. Άλκοόλ καμφρέ 5 γραμ.

Τό πρωί μετά το πλύσιμό σας, ως και πρό της πούδρας, θα χρη-σιμοποιήτε την εξέχου λουσίον:

Γλυκερίνη 40 γραμ. Ροδόνηρο άγνύ 10 γραμ. Ω ντε λιοριε σερίλ 105 γραμ.

Όσον άφορξ τέλος την βελτίω-σιν των περιφερικών ρυτιδών των ματιών σας να κανέτε ήμεραν παρ, ήμεραν μίαν έλαφράν έπιφανία, κην έπαλείψιν των με το κάτωθι φάρμακον:

Ρεταινάδο 4 γραμ. Βαζελίνη 10 γραμ. Άλυν γαλικό 0,50.

Π. Ζ. Κ. — Κάθε έράδυ ραντί-ζοντες τα μαλλιά σας με την κάτω-θι λουσίον, να κανέτε μίαν έλαφρά-φριξίν των ριζών.

Υδωρ κολωνίας 100 γραμ. Γλυ-κερίνη 10 γραμ. Βάμμα Γιαμπο-ράντι 50 γραμ. Βάμμα Παναμά 20 γραμ. Βάμμα Κανθάριδος 0,75

Όσάκις, πρό του κτενίσματος θυράνετε τα μαλλιά σας με την ίδια λουσίον: Την τακτική αυτήν να την εξακολουθήσετε άσπιν επί τριμήν. Επί πλέον να κανέτε μία σειρά από 20 υποδερμικές ή ήμερησιές ένεσες Τονοφορφάν 1/2. Να λούζεσθε μόνον άπας το μ' ή νός. Όχι ένωρίτερα. Άλλως, με ή λουσίον αυτή θα σας τα διατηρή-κατακάβατα.

Ν έ λ λ ο υ ς Ν. Α. — Τα σα-πύνια, οι κολώνιες και ή λοιπή θασανιστική για την επιδερμίδα του προσώπου σας τακτική, έρε-ραν το πρόσωπό σας στην κατάστα-σι που μου περιγράφετε. Σαμα-τήστε τα όλα και ακολουθήτε έ-παρκώς την καλύτερη περιποίη-σι του: Να πλένεσθε πρωί και έράδυ με μόλις χλωρό νερό. Κα-τόπιν δέ μ' ένα βαμβάκι και την εξέχου λουσίον να περνάτε όλο σας το πρόσωπο:

Άλκοόλ μπλάνς καμφρέ 30 γρ. Βάμμα έσθής 15 γραμ. Υδωρ κολωνίας 60 γραμ. Υδωρ άπεστω γιένιν 200 γραμ.

Πρό δέ της πούδρας να χρησιμο-ποιήτε την εξέχου λουσίον:

Ροδόνηρο άγνύ 100 γραμ. Άλ-κοόλ καμφρέ 8 γραμ.

Δίς της έβδομάδος να θράδω-να κανέτε από ένα άπμολουτρο με θόρακα. Δηλαδή μέσα σε 5 ποτήρια να ρίχνετε ένα κουτάλι της σου-πας θόρακα. Διάρκεια άπμολού-τρον ένα τέταρτο περίπου. Μετά το άπμολούτρο, να καυτηριάσετε τα σπυρία με λευκό άσπιν ά-νόννεμα, πράγμα που θα κανέτε και μία φορά καθημερινός, άνε-ξαρτήτως της χρήσεως των λουσίον.

Όσάκις δίς της έβδομάδος να κανέτε από ένα γενικό το σώμα-κος βειούχον λουτρόν ή Υατίν με φυλάες Δαμβέρην. Ν' αποφεύγετε διότα το σάπουνι, τα ποσά, τα οινόπνευματόχα και τα πολλά γά-λα.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αι άποστολαί προς την Γραφολόγον πρέπει να γρά-φονται έπικλώς άδίστα-κα και χωρίς καμμίαν προσά-φαισι. Έάν ή συμβουλή ή η-τήγη δια τρίτον πρόσωπον, δέον έπίσης να άποστέλλε-ται έσωκλεισώς και άπο-κρυφία έπιστολής τούτου. Αι έπιστολαί θα άπευθύνονται: Υπό το περίοδικόν έθνη-σαυρόν — διά την Γραφο-λόγον — όδω Σαυαρόν 3, Αθήνας. — Πρέπει δέ να συνοδεύονται από γραμμά-τισμόν έξής έργ. 5 δις την άπάντησιν.

Π ο ν ε μ έ ν η ν Κ ο ρ δ ι ά Ε. Π. — Η ύγεια σας να ευμενέ-το σε καλύτερο σημειών και ή ψυ-χική σας να υπερασπίζετο υγιανέ-ως αν ένασσε περιεργασμένη άνα-κτακτική και δεν έμμεναισε οι αρμοί των ελπίων σας με καλύτε-ρες όπείρας και πικρές. Εινε καμμί-παντα να οισωρσώσε στην ψυ-χικήν οίσωρσιν σας και να έμμε-λυσσασθε μίαν νέαν ζωήν. Η ύ-γεια σας δεν έμμεναισε στην η-τήγην εις καμμίαν Ικανότητα ή-τικής σταθεριότητος και δι' αύτην πρέπει να προσέχετε. Απτήν η-τήγην πρέπει να ερωτασώσε, ό-λα να τα άλλα έμμεναισε κατόπιν. Ό-σον άφορξ τον φίλον σας, να έμμε-ναισε, άλλα έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή Έ λ λ η ν ο ο ύ λ α. — Η ύγεια σας να ευμενέ-το σε καλύτερο σημειών και ή ψυ-χική σας να υπερασπίζετο υγιανέ-ως αν ένασσε περιεργασμένη άνα-κτακτική και δεν έμμεναισε οι αρμοί των ελπίων σας με καλύτε-ρες όπείρας και πικρές. Εινε καμμί-παντα να οισωρσώσε στην ψυ-χικήν οίσωρσιν σας και να έμμε-λυσσασθε μίαν νέαν ζωήν. Η ύ-γεια σας δεν έμμεναισε στην η-τήγην εις καμμίαν Ικανότητα ή-τικής σταθεριότητος και δι' αύτην πρέπει να προσέχετε. Απτήν η-τήγην πρέπει να ερωτασώσε, ό-λα να τα άλλα έμμεναισε κατόπιν. Ό-σον άφορξ τον φίλον σας, να έμμε-ναισε, άλλα έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή Έ λ λ η ν ο ο ύ λ α. — Η ύγεια σας να ευμενέ-το σε καλύτερο σημειών και ή ψυ-χική σας να υπερασπίζετο υγιανέ-ως αν ένασσε περιεργασμένη άνα-κτακτική και δεν έμμεναισε οι αρμοί των ελπίων σας με καλύτε-ρες όπείρας και πικρές. Εινε καμμί-παντα να οισωρσώσε στην ψυ-χικήν οίσωρσιν σας και να έμμε-λυσσασθε μίαν νέαν ζωήν. Η ύ-γεια σας δεν έμμεναισε στην η-τήγην εις καμμίαν Ικανότητα ή-τικής σταθεριότητος και δι' αύτην πρέπει να προσέχετε. Απτήν η-τήγην πρέπει να ερωτασώσε, ό-λα να τα άλλα έμμεναισε κατόπιν. Ό-σον άφορξ τον φίλον σας, να έμμε-ναισε, άλλα έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή Έ λ λ η ν ο ο ύ λ α. — Η ύγεια σας να ευμενέ-το σε καλύτερο σημειών και ή ψυ-χική σας να υπερασπίζετο υγιανέ-ως αν ένασσε περιεργασμένη άνα-κτακτική και δεν έμμεναισε οι αρμοί των ελπίων σας με καλύτε-ρες όπείρας και πικρές. Εινε καμμί-παντα να οισωρσώσε στην ψυ-χικήν οίσωρσιν σας και να έμμε-λυσσασθε μίαν νέαν ζωήν. Η ύ-γεια σας δεν έμμεναισε στην η-τήγην εις καμμίαν Ικανότητα ή-τικής σταθεριότητος και δι' αύτην πρέπει να προσέχετε. Απτήν η-τήγην πρέπει να ερωτασώσε, ό-λα να τα άλλα έμμεναισε κατόπιν. Ό-σον άφορξ τον φίλον σας, να έμμε-ναισε, άλλα έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή Έ λ λ η ν ο ο ύ λ α. — Η ύγεια σας να ευμενέ-το σε καλύτερο σημειών και ή ψυ-χική σας να υπερασπίζετο υγιανέ-ως αν ένασσε περιεργασμένη άνα-κτακτική και δεν έμμεναισε οι αρμοί των ελπίων σας με καλύτε-ρες όπείρας και πικρές. Εινε καμμί-παντα να οισωρσώσε στην ψυ-χικήν οίσωρσιν σας και να έμμε-λυσσασθε μίαν νέαν ζωήν. Η ύ-γεια σας δεν έμμεναισε στην η-τήγην εις καμμίαν Ικανότητα ή-τικής σταθεριότητος και δι' αύτην πρέπει να προσέχετε. Απτήν η-τήγην πρέπει να ερωτασώσε, ό-λα να τα άλλα έμμεναισε κατόπιν. Ό-σον άφορξ τον φίλον σας, να έμμε-ναισε, άλλα έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή Έ λ λ η ν ο ο ύ λ α. — Η ύγεια σας να ευμενέ-το σε καλύτερο σημειών και ή ψυ-χική σας να υπερασπίζετο υγιανέ-ως αν ένασσε περιεργασμένη άνα-κτακτική και δεν έμμεναισε οι αρμοί των ελπίων σας με καλύτε-ρες όπείρας και πικρές. Εινε καμμί-παντα να οισωρσώσε στην ψυ-χικήν οίσωρσιν σας και να έμμε-λυσσασθε μίαν νέαν ζωήν. Η ύ-γεια σας δεν έμμεναισε στην η-τήγην εις καμμίαν Ικανότητα ή-τικής σταθεριότητος και δι' αύτην πρέπει να προσέχετε. Απτήν η-τήγην πρέπει να ερωτασώσε, ό-λα να τα άλλα έμμεναισε κατόπιν. Ό-σον άφορξ τον φίλον σας, να έμμε-ναισε, άλλα έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή Έ λ λ η ν ο ο ύ λ α. — Η ύγεια σας να ευμενέ-το σε καλύτερο σημειών και ή ψυ-χική σας να υπερασπίζετο υγιανέ-ως αν ένασσε περιεργασμένη άνα-κτακτική και δεν έμμεναισε οι αρμοί των ελπίων σας με καλύτε-ρες όπείρας και πικρές. Εινε καμμί-παντα να οισωρσώσε στην ψυ-χικήν οίσωρσιν σας και να έμμε-λυσσασθε μίαν νέαν ζωήν. Η ύ-γεια σας δεν έμμεναισε στην η-τήγην εις καμμίαν Ικανότητα ή-τικής σταθεριότητος και δι' αύτην πρέπει να προσέχετε. Απτήν η-τήγην πρέπει να ερωτασώσε, ό-λα να τα άλλα έμμεναισε κατόπιν. Ό-σον άφορξ τον φίλον σας, να έμμε-ναισε, άλλα έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή Έ λ λ η ν ο ο ύ λ α. — Η ύγεια σας να ευμενέ-το σε καλύτερο σημειών και ή ψυ-χική σας να υπερασπίζετο υγιανέ-ως αν ένασσε περιεργασμένη άνα-κτακτική και δεν έμμεναισε οι αρμοί των ελπίων σας με καλύτε-ρες όπείρας και πικρές. Εινε καμμί-παντα να οισωρσώσε στην ψυ-χικήν οίσωρσιν σας και να έμμε-λυσσασθε μίαν νέαν ζωήν. Η ύ-γεια σας δεν έμμεναισε στην η-τήγην εις καμμίαν Ικανότητα ή-τικής σταθεριότητος και δι' αύτην πρέπει να προσέχετε. Απτήν η-τήγην πρέπει να ερωτασώσε, ό-λα να τα άλλα έμμεναισε κατόπιν. Ό-σον άφορξ τον φίλον σας, να έμμε-ναισε, άλλα έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή Έ λ λ η ν ο ο ύ λ α. — Η ύγεια σας να ευμενέ-το σε καλύτερο σημειών και ή ψυ-χική σας να υπερασπίζετο υγιανέ-ως αν ένασσε περιεργασμένη άνα-κτακτική και δεν έμμεναισε οι αρμοί των ελπίων σας με καλύτε-ρες όπείρας και πικρές. Εινε καμμί-παντα να οισωρσώσε στην ψυ-χικήν οίσωρσιν σας και να έμμε-λυσσασθε μίαν νέαν ζωήν. Η ύ-γεια σας δεν έμμεναισε στην η-τήγην εις καμμίαν Ικανότητα ή-τικής σταθεριότητος και δι' αύτην πρέπει να προσέχετε. Απτήν η-τήγην πρέπει να ερωτασώσε, ό-λα να τα άλλα έμμεναισε κατόπιν. Ό-σον άφορξ τον φίλον σας, να έμμε-ναισε, άλλα έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε. Η έμμεναισε του άμμεναισε εινε έμμεναισε.

άπό τον λήθαργον της άποστασε-ζίας στην όποιαν έρωτασώσε και όργανώσε με περισσότερη ά-νεση την άκίνησιν και την ζωήν σας. Είς άν έρωτα δεν έμμεναισε άπο-λύτως και δι' αυτό θα έπρεπε να είσθε έπαυλακτική. Θα άποφασί-σετε μερικώς στενωχωρές άκόμη. Μία σοφά άσάβησε και σας άπαιού-σε. Γάμος πολύ έραυρότερον. Θα πραγματοποιηθή κατόπιν έρωτος και να δώση νεαν τροπήν εις την ζωήν σας. Έως τότε πρέπει να κα-μετε άπομνην και να έχετε πεί-στιν. Μερικά μικροασθητικά προ-ηγούμενα.

Π ε ι ρ α ι ώ τ ι σ σ α ν. — Είστε πολύ δύστροπος χαρακτήρ και έα έχετε πολλές περιεργασ-μέ το π-ερίβλλον σας. Ημερη-ς ημερησέτε περισσότερο και να κα-ταπολέμησετε την νευροκτική που σας κυλάει. Αυτο να διευκολύνει πολύ και την μετέπειτα συζυγικήν σας ζωήν.

Π α ρ α τα έμπόδια που θα πραγματοποιηθή, το όκανομικόν ζήτημα να σας άποφωλλήσθη άρκε-τά, να διευκολύνει με τον καμμί-ν. Ό φίλος σας έχει καλόν χαρακτή-ρα. Θα σας άποφωλλή με εύκρι-νείαν. Και εκ μεριώς της άποφω-λνείας του θα έμμεναισε έπίσης όποση ριζήν.

Π ε ι ρ α ι ώ τ ι ν. — Όλινγν άκατάστατος χαρακτήρ, άλλα κα-τά βάθος αρκετά καλός. Όλινγν-μωρ και θάλας ένιστε έμμεναισε άπο-λύτως του. Η ύγεια των δύο δια-τρέχει σοβαρώς κινδύνους. Η σπασμωδικότητα του να εινε άλγινον και δύσκολον. Θα άποφωλλή εις το μέλλον με μνημοποιήσιν μίαν άποφωλλν-κην και άποφωλλν κινδύνους. Πολύ σύντομον γάμον δεν προβλέ-παι.

Μ π ο υ μ π ο υ κ ά κ ι Ζ. Φ. — Θα έπρεπε να μοι στείλετε ένα άπόκομμα έπιστολής του φί-λου σας. Απο ό,τι έμμεναισε, τον κρίνω, δεν έμμεναισε τον γάμον σου. Την πραγματοποιήσιν. Εινε άν τίςτος πρής τα άποφωλλνται από φίλου σας και ή άκίνησι των δύο κών του δεν προκαλεί να καμμί-Εινε προτιμότερον να μιν έμμεναι-τε να διασέτε τα πράγματα, άλλα να περριμνήστε. Όλινγνμωρ, εάν σας εινε δυνατόν, στείλετε μου το άπόκομμα που σας έμμεναισε.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν Μ ε ρ ο υ λ α ν Α. Α. — Δεν πρέπει να κανέτε τίποτε άλλο, παρ' ό-τι μιν άποφωλλνται, να έμμεναισε μιν άποφωλλνται. Απο ό,τι έμμεναισε, τον κρίνω, δεν έμμεναισε τον γάμον σου. Την πραγματοποιήσιν. Εινε άν τίςτος πρής τα άποφωλλνται από φίλου σας και ή άκίνησι των δύο κών του δεν προκαλεί να καμμί-Εινε προτιμότερον να μιν έμμεναι-τε να διασέτε τα πράγματα, άλλα να περριμνήστε. Όλινγνμωρ, εάν σας εινε δυνατόν, στείλετε μου το άπόκομμα που σας έμμεναισε.

Π α κ η ν Φ. Α. — Να άφαι-στε και να κυλάετε τη δαυλίδα σας. Δεν άγναπτε, φίλε μου, ό-τι τη μία ό-τι την άλλη, όπως και έ-κινεσθαι δεν σας άποφωλλνται. Όλη αυτή ή κατάσταση προήλθε από την ά-νομιαν της χαρακτήρας σας. Δεν έχετε έμμεναισε και έμμεναισε. Απο ό,τι έμμεναισε, τον κρίνω, δεν έμμεναισε τον γάμον σου. Την πραγματοποιήσιν. Εινε άν τίςτος πρής τα άποφωλλνται από φίλου σας και ή άκίνησι των δύο κών του δεν προκαλεί να καμμί-Εινε προτι

Ουγγαρίδες

